

Midnattsropet

Julnummer 1981 • Årgång 22 • Pris 7:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Juldrama 1981

Norskt äkta par flyr till Sverige

**— De tog våra
fyra barn...**

Får de behålla sitt väntade femte?

Sid. 12-13 och ledarsidorna

*Dags för
en kristen
matkultur*

Sid. 31

Det sanna ljuset

I begynnelsen fanns Ordet, och Ordet fanns hos Gud, och Ordet var Gud. Det fanns i begynnelsen hos Gud. Allt blev till genom det, och utan det blev ingenting till av allt som finns till. I Ordet var liv, och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte övervunnit det.

Det kom en man som var sänd av Gud, hans namn var Johannes. Han kom som ett vittne för att vittna om ljuset, så att alla skulle komma till tro genom honom. Själv var han inte ljuset, men han skulle vittna om ljuset.

Det sanna ljuset, som ger alla människor ljus, skulle komma in i världen. Han var i världen och världen hade blivit till genom honom, men världen kände honom inte. Han kom till det som var hans, och hans egna tog inte emot honom. Men åt dem som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt alla

som tror på hans namn, som har blivit födda inte av blod, inte av kroppens vilja, inte av någon mans vilja, utan av Gud.

Och Ordet blev människa och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet, en härlighet som den ende sonen får av sin fader, och han var fylld av nåd och sanning. Johannes vittnar om honom och ropar: "Det var om honom jag sade: Han som kommer efter mig går före mig, ty han fanns före mig."

Av hans fullhet har vi alla fått del, med nåd och åter nåd. Ty lagen gavs genom Mose, men nåden och sanningen har kommit genom Jesus Kristus. Ingen har någonsin sett Gud. Den ende sonen, själv gud och alltid nära Fadern, han har förklarat honom för oss.

Joh. 1:1-18

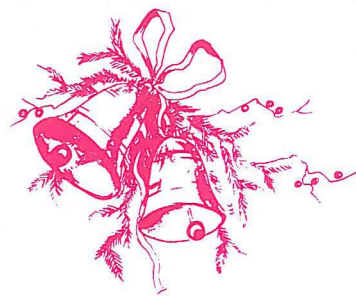
Nya bibelöversättningen

Vi önskar alla
läsare en

God Jul

och ett

Gott Nytt År!

**Midnattsropets
redaktion,
tryckeri
och expedition**

□ Ja, det känns lite konstigt att lämna Sverige och speciellt Gamla Bro. Sverige är för mig Gamla Bro och Gamla Bro Sverige. Här har jag blivit född på nytt, växt till och mognat andligt och jag är mycket tacksam till Gud för det.

Jag har varit i Sverige i åtta år, kom hit våren 1974. Dess förr bodde jag i Frankrike i två år, och när studierna inte gick som jag hade tänkt mig, bestämde jag mig för att åka norrut, och då blev det Sverige.

Under de här åtta åren har det varit många svårigheter men också mycket seger. Jag har verkligen upplevt att Gud hjälpt mig. Jesus Kristus lever och är inte en myt eller en fabel som vi hittat på. Jesus Kristus representerar en verklighet och inte en religion.

Jag har här gjort många andliga erfarenheter, som inte går att köpa för pengar. Personlighetssupprättelse först och främst. Det är underbart att få Guds frid i hjärtat.

Inget fattigdomsideal

Ungdomar från Afrika, arabvärlden, Latinamerika och de länder man kallar u-länder, söker sig till Europa för att få jobb och människovärde och komma bort från fattigdomen. Jag har inget fattigdomsideal, för jag vet vad fattigdom är. Det går inte att beskriva, det är fruktansvärt. Men möter man Jesus Kristus, så vet man att det finns en andlig fattigdom, som är mycket värre. Det är därför så viktigt att varenda människa först får möta Jesus Kristus.

Jag har märkt en förändring i situationen i Sverige sedan jag kom hit. I början 1974, upplevde jag att det fanns mer trygghet i Sverige. Människorna var tryggare, på något sätt. Nu verkar det som om man också här känner av att det börjar bli allvar.

Jag är mycket tacksam att jag har varit utanför Tunisien gränser. Jag kan se med klarare ögon på olika ting nu, eftersom jag fått något att jämföra med. Man vet bättre vad som är fel och vad som är bra att hålla fast vid.

Barnens uppfostran

Jag har blivit uppfostrad i ett mycket strängt hem. De flesta i arabländerna är mycket stränga mot barn i uppfostran, mycket stryk och många regler. Man vill att barnen ska följa föräldrarnas traditioner. Barnen ska växa upp till likhet med sin far i alla avseenden. Man tar nämligen mycket hänsyn till släkten.

Vidare med evangelium

Moussa Abna Aïssa med fru Noomi och barnen. Robin Widén som reser med till Tunisien skymtar bakom.

Nu har Moussa Abna Aïssa och hans familj tagit farväl av Sverige. För Moussa blev det åtta år i det land där han mötte sin Frälsare, blev döpt och mognade andligt i den dagliga gemenskapen med trossyskon på Gamla Bro.

De rika erfarenheterna med syskonen i möten, evangelisation, arbete och kamp samt i undervisningen är något värdefullt att ha med i bagaget då det bär iväg till hemlandet.

Moussa lämnade sitt hemland ensam. Nu kommer han tillbaka med hustru och barn, svärmor och en personlig vän, Robin Widén. Men också med en levande och dynamisk tro på Jesus Kristus...

Det man hör om Europa är att det är mycket fritt där. Man tillämpar psykologisk uppföstran. Barnen har rätt, och de får göra vad de vill. Det är klart att en gång ville man sträva efter det idealet på något sätt.

När jag kom till Sverige tänkte jag mycket på detta. Nu upplever jag däremot att i Sverige har familjen börjat gå in på en mycket farlig väg, vad gäller uppfostran. Vissa lagar går helt över arabiskt förstånd.

Det är klart att man tänker på sin barndom. Man har fått så mycket stryk och man tycker att det kanske behövs en agaparaf där nere. Förstå mig rätt. Aga är ju inget mål. Men förbjuder man den, får man en

stelbent lag som gör mycket mer skada än nytta.

Skolan känslig fråga

Skolan är en känslig fråga. Som jag ser nu så finns det ingen möjlighet att skicka mina barn till en vanlig skola i Tunisien, först och främst på grund av religionsundervisningen. Därför finns det bara två alternativ, hemundervisning eller en privat skola, som är religionsneutral.

Skall man predika evangelium för araberna måste man först riva ner alla tankebyggnader som under flera tusen år byggts upp. Kristendom i arabvärlden är någonting som folket bara sett genom utläningar och västeuropéer.

Det finns ingen möjlighet för en arab att förstå att det är skillnad mellan Kristus å ena sidan och kyrkan, Maria, Rom, påven eller nunnorna å andra sidan. Allt som har med kristendom kopplar de ihop med kato-

licismen. Det första en arab funderar på det är varför de tillbeder ett kors som hänger i kyrkan. Varför kysser de bilder och statyer och sånt där. Det är de frågorna som är så väldigt svåra att svara på. Det gäller att förklara vad bibeln egentligen säger.

Skall man bemöta katolikerna därefter blir det konflikt. Ja, nu finns det visserligen religionsfrihet i tunisisk lag. Hur det fungerar i praktiken, vet jag inte. Om det också innebär frihet att hålla gudstjänst har jag svårt att svara på. Det måste prövas.

Jag tror att speciellt ungdomarna i arabvärlden är öppna för undervisning i evangelium. De äldre vågar nog inte gå utanför sin värld. I arabvärlden är det där med religion någonting så heligt att det inte går att diskutera det. Den här mentaliteten som finns i västvärlden att allting ska diskuteras, existerar inte där.

Ungdomarna vaknar till

Men ungdomarna har börjat vakna till. De vill ha mera bevis. De är nyfikna och vill veta mera. Ungdomarna säger så här: "Vi vet nu vad islam är, vi har läst Koranen. Men det finns två andra stora religioner i världen också. Vi måste veta vad de säger. Vi kan inte bara acceptera det här."

Det finns en nyfikenhet hos ungdomarna. De är vetgiriga och vill veta vad andra religioner säger.

När det gäller den politiska situationen är det frågan om förvecklingarna borta i Mellanöstern kommer att påverka Tunisien. Man frågar sig tex om Khadaffis hälskhet i Libyen emot det som sker i Egypten kommer att påverka folket i Tunisien.

Nu är Tunisien och Libyen grannländer. Det finns mycket gemensamt. Eftersom Libyen är ett rikt land, reser många tunisier dit för att jobba och tjäna pengar. På affärssidan finns också mycket starka band. Men det är ändå två helt olika folk.

Khadaffi betraktas inte alls i Tunisien som politiker eller anses som någon ärd att följa efter. Tunisien president, Borghouiba, är politiker, medan Libyens president, Khadaffi, är militär. Folket i Tunisien är mycket medvetna om det. De lutar mera på Borghouibas politiska erfarenheter än på Khadaffis militära makt och pengar. Nyligen var det val i Tunisien. Att det tilläts flera partier, är unikt i hela arabvärlden. Det är i alla fall en början.

Arne Imsen:

Ett ramaskri från Tune

— Ett rop hörs i Rama, gråt och högljudd klagan: Rakel begråter sina barn, hon låter inte trösta sig, ty de finns inte mer.

RAMA VAR EN gammaltestamentlig stad som med tiden fick en speciell historisk klang. Där föll sorgens bittraste tårar och rosen ekar genom generationer och årtusenden ur brustna modershjärtan, som icke låtit sig tröstas efter förlusten av sina bortrövade barn. Rama, försmädelsens genomgångsort, platsen där de svaga, gamla eller eljest mindervärdiga och undermåliga bland fångar gallrades ut genom blodiga övergrepp. De fick inte belasta transporten till Babel, världsparadiset med fullkomlighetsideal på och standardkrav för sina importerade trålar. De utsorterades tillerkändes inte ens slavens rättigheter utan nerklassades och exkluderades undantagslöst från de levandes land och utrotades som defekta djur. Vi är inte helt främmmande för klassifikationssystem och förintelseläger av Ramas karaktär. Denna uppsamlingsplats för fångar står nämligen såsom symbol för allt det obeskrivliga lidande maktsjuka tyranner i olika tider riktat mot sina förslavade folkskaror inom större eller mindre regioner. Sedan uråldriga tider känns mönstret igen på alla nivåer där politisk makt utövas av individer med suddiga etiska normer. Makten sätter rätten ur funktion för en utskiktad underklass i ständigt underläge.

Oläglig smärta

DET ÄR RAKEL som gav ljud åt denna olägliga smärta och artikulerade dess gråt och högljudda klagan i tidlös solidaritet med sina medsystrar utöver hela jorden ända in i vår egen tid och ända upp till våra kyliga breddgrader i höga Norden. Detta försmäktande rop kan i dessa dagar höras från Tune kommun i Østfolds fylke i Norge, där en 27-årig mor begråter sina fyra barn utan att låta trösta sig. De finns nämligen inte mer i hennes närhet i hemmet utan har förts bort till okända trakter.

I politiska och rättsliga beslut har nämligen fastställts av makthavare långt ovanför hennes huvud och bortom hemmets sfär, att hon är en misslyckad mor och hennes man en mycket olämplig far, och de delar intensivt de utsortades vemod i identiskt lika faser eftersom också deras värld brutit samman i ruiner. Vårdsnaden och fostran av deras barn har helt godtyckligt överlämnats åt mer perfekta och erkänt lojala medborgare, för barnen helt okända främlingar, vilka slumpvis bedömts såsom lämpligare fostrare än detta omaka par — ortens hackkycklingar.

Omätbar skada

JAGAD AV EN MAKTBINDEN överhet, med hypotetiska resonemang om faderns mentala status och utveckling samt hans förflutna liv för sina ödesavgörande beslut, har makarna ilat till sina vänner i grannlandet. Förföljarna står nämligen orubbligt fast vid sina groteska beslut och åtgärder. Med konsekvenser långt bortom allt sunt förnuft laborerar denna ondskan med sin egen logik genom sin inneboende dynamik, varför också kommande barn automatiskt dras in i samma häxkittel. Vårdapparaten är nämligen principiellt rustad att också slita ifrån tunemakarna det femte barnet direkt och diskret från den förlösningssavdelning, där det under normala förhållanden skulle ha fötts inom kort. Kattens lek med rätten i modern version. Men den här gången kommer maktspelet förvisso att få andra inslag och förlopp. Genom omätbar skada har föräldrarna blivit visa med lärdom från det klassiska exemplet ur den heliga historien, då deras olycksfränder, Maria och Josef från Nasaret, vars lille pojke var svartlistad och efterforskad i denna högt civiliserade stats maktcentra, så har tunemakarna valt landsflykt och främlingskap framför förlusten av sitt femte barn. Rums- och tidsavstånd i tusentals enheter har inte förmått radera ut likheterna mellan despoternas komplottmönster. Det gäller nu som då, att ta sig ur den omedelbara riskzonen för de snokande agenter, professionella angivare och legala kidnappare varje sonderfallande system måste hålla sig med.

När alla utvägar är prövade återstår vanligen endast att acceptera flyktingens villkor. Föräldrarna är nämligen rättslösa på sin egen fosterjord, och de kommer att bli det tills alla efterforskningar och utredningar avblåses. Då kan de återvända till sitt hemland såsom en osplittrad familj. Mot sig har de ju experter och tjänstemän, nämnder och beslutsfattande instanser med grannar, släktingar, okända och anonyma individer såsom aldrig sinande informationskällor. Lagkloka och stjärntydare tillsammans med annan elit vet naturligtvis vad stoff som krävs för att härska med normlösa paragrafer. Att försöka processa mot gudar är lika meningsfullt som att skriva viktiga avtal och kontrakt i sanden. Opportunismen har aldrig tagit några risker!

Livstidsstraff

HELA DENNA MAKABRA historia finns naturligtvis registrerad och samlad i en akt med ständigt nytillkomna dokument, rapporter, pressurklipp och brev. Den har bollats hit och dit först mellan tuffa och ambitiösa tjänstemän och parlamentariker i sammanträden och nämnder på det lokala planet, sedan till me-

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08 / 23 52 30

Utkommer med 12 nr om året
Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 4:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1981

ra nyanserade och återhållsamma maktcentra på en nivå ovanför byskvallerstadiet. Där gjordes för övrigt på sin tid allvarliga ansatser för att tona ner det dramatiska larmet om snabba och repressiva åtgärder för att rädda de förment utsatta barnen från föräldrarnas skadliga inflytande.

Bromseffekten var emellertid högst tillfällig, ty den lokala myndigheten vakade ängsligt över gränserna för sitt eget behörighetsområde och fann det mer nödvändigt att få sitt revir klart markerat, än att med stödåtgärder rehabilitera en familj de själva genom utspel av olika slag provocerat till bristningsgränsen. Den prestige-hungriga och äregiriga nämnden fick sin eftertraktade upprättelse i socialdepartementets sanktion av dess vårdnadsbeslut. Socialdepartementet gick dessutom ett steg längre för framtida eventualiteters skull. Förhindra föräldrarna att avla barn kan inte anses vara etiskt, juridiskt eller tekniskt möjligt åtminstone inte på nuvarande kulturstadium. Ingen har därför bokstavligen fört fram rekommendation eller krav på att mannen ska kastreras och kvinnan steriliseras. Men vad återstår egentligen av konkreta och praktiska lösningar, när man helt ogenerat har deklarerat att samhället i konsekvensens namn också tar över vårdnaden för alla nya barn i familjen. Därmed är det väl fullt korrekt att tala om ett livstidsstraff utmätt av administrativa myndigheter utan faktisk bevisbörda, och i den situationen följer sig väl den medicinska lösningen på ett och annat ställe åtminstone bland primitiva i sinnevärlden.

Razzialiknande operationer

FAMILJEN HAR givetvis haft många problem. Det är ingen enkel uppgift att i denna svåra tid bilda familj. Många har misslyckats fastän de har haft en mycket gynnsam start. Friktioner och konflikter drabbar alla utan att man alla gånger kan ange någon exakt orsak eller fördela skulden. Då en ensamstående mor med två barn sammanlänkar sitt öde med en ensamstående och självständig man på över trettio år är det bäddat för oöverkomliga anpassningssvårigheter. Då mannen dessutom genom sitt förutvarande liv skaffat sig ett stabilt rykte som alkoholist, drogmissbrukare, slagskämpe och förbrytare med frivillig intagning på mentalsjukhus för dåliga nerver och med både berättigade och helt oberättigade fängelsevistelser i sina personliga data, kan det inte anses vara särskilt anmärkningsvärt, att det erfordras hjälp och stöd under ett initialskede. Det var ju därför makarna fann det bäst att söka hjälp där de trodde sig kunna få den.

Det visade sig emellertid ganska snart, att de välenommerade och erfarna filantroperna i socialvården felbedömde det mesta i kontakten med den stökige mannen och det stimmiga hemmet, varför de grep till sina maktmedel och förvandlades till små kommissarier och fogdar med ett allt tydligare polisiärt uppträdande, förmodligen påverkade av några av makarnas släktingars aggressioner. Några örfilar blev den utlösande faktorn för en veritabel klappjakt. Den av många ögonpar bevakade fadern påstods ha tappat besinningen och i affekt tilldelat den ene sonen några kraftiga örfilar så ögat skiftade färg. Det satte fart på andarna och utlöste en hel serie av razzialiknande operationer. Socialkuratorer, läkare och poliser invaderade hemmet, och bilburna polisstyrkor större än kommunen själv förmår mobilisera, kommenderades till brottsplatsen, där man förväntade sig att hitta en bärsärk. Den massiva polisstyrkan, dirigerad genom radioförbindelse upprättad i familjens egen lägenhet, var snart i stormcentrum, som utan genomsökning och omhändertagning snabbt upplöstes i ett antiklimax. Utan några som helst protester eller minsta fysiska motstånd följde den utpekade våldsmannen olycklig med till polisstationen för förhör. Proportionerna mellan faktisk insats, verkligt behov och slutligt resultat ger sina besked om att psykopatstämpeln fördomsfullt satt sina konkreta spår i ett överdimensionerat poliskommando modell elefant-jagar-fluga.

Löften och hotelser

DET VAR TYDLIGEN en mycket stor dag för Tune kommuns barnavårdsnämnd och socialkontor med just det jättekap, som bättre än något annat kunde lyfta fram den inflammerade saken för snabba beslut och omedelbara åtgärder, och kommunen grep begärligt den åtrådda anledningen. Ordförandebeslut fattades och verkställdes i snabb följd. Så småningom var föräldrarna barnlösa på indikationer med vilka man snabbt och enkelt skulle kunna tömma de flesta norska hem på pojkar och flickor.

Tjänstvilliga medborgare i kommunen stod till förfogande med anonyma anmälningar muntligt och skriftligt. Nära släktingar tog chansen att vädra all sin antagonism, och en och annan förgrymmad granne sin irritation över påstådda störningsmoment från den udda familj, vars äktenskapliga komplikationer i och för sig lätt borde kunnat förstås av utomstående med lite god vilja. Rykten började cirkulera om våldsamma gräl och slagväxlingar mellan makarna och rapporter lades till handlingarna från tjänstemän som kände sig allvarligt hotade, så de knappt vågade fullgöra sina skyldigheter som handledare eller ledamöter i kommunens barnavårdsnämnd. Sladdret frossade i miss-handelshistorier från bussresor och missionsmöten. Detta samlades sedan in för effektiv diagnostisering och terapi av omyndiggjorda föräldrar utan minsta möjlighet att kunna ställa upp med ett adekvat försvar.

Operation övertalning blev nästa terapeutiska insats. Hust-run bearbetades metodiskt omväxlande med löften om bestämda garantier därsom hon övergav sin man och hotelser om förlust av barnen, om hon höll fast vid honom. En beskäftig släkting föreslog i välvilja och på fullt allvar en kompromiss, vilken upplöste det förargelseväckande äktenskapet men gav makarna helt fria möjligheter att ha kvar mannen som sin älskare om hon nu var så störtkär i honom. Barnen fick sin verbala och emotionella särbehandling i den ädla avsikten att konkurrera ut föräldrarna. Situationen var med andra ord kaotisk för hela familjen. Då den unga modern tvingades välja mellan maken eller barnen var hon mörbebehandlad och ambivalent. Det är i relation till dessa omständigheter och andra viktiga incidenter man skall värdera de ord som uttalades av henne såsom ett bifall till de samhälleliga rekommendationerna om skilsmässa. Men också den sköra träden brast och orkade sålunda inte bära upp någon handlingsvilja.

Mer relevanta beslut mognade emellertid fram, och gav meningsfullt innehåll åt de djupare kraven på familjens sammanhållning utan fortsatta interventioner från vårdare med söndrande alternativ. Samhället svarade med att ta ett hårdare grepp om sin gisslan. Pojkarna internerades på ett barnhem!

Brådiskande information

JAKTEN INSTÄLLDES emellertid inte efter tvångshämtningen av de två äldsta barnen. Fastmer inriktades den nu på att isolera de omhändertagna från allt umgänge med föräldrarna. Spänningen emellan barnhemspersonalen och föräldrarna blev nämligen till slut av olika orsaker helt outhärdlig. Föräldrarna upplevde sig helt enkelt som utmanövrerade av släktingar, som fick personalens uppmuntran för sina uppvaktningar av och närmanden till pojkarna med utlandsresor och annat som lockbete. Kampen om ynglingarnas gunst skapade pikanta fejder med föräldrarna som förlorare! De fick nämligen besöksförbud. En vänlig prästman med den goda viljan att besöka de två ynglingarna på barnhemmet i kommunen blev av personalen på det bestämdaste förbehållen det mycket olämpliga i att under besöket på något sätt nämna faderns namn. Denna mycket osympatiska anvisning föll visserligen inte i god jord men var så mycket mer avslöjande för anstaltens målsättning. Modern var vid den tiden gravid och väntade sitt fjärde barn. Skilsmässan från de två sönerna tog henne hårt och hon slet ont mellan tankar och känslor, som kretsade kring hemmets kritiska situation. Allt såg nattsvart ut. Förlossningsdagen nalkades med hast.

Samtidigt med att de första värkarna satte in, och denna förtvivlade kvinna var helt engagerad av förlossningsarbetet, uppenbarade sig en av hennes plågoandar, vilken anförtrötts uppgiften att testa barnens mentalhygien och övriga situation. Denne barnpsykiatriker hade uppenbarligen så brådiskande informationer att framföra till den uttröttade modern att han, med en modern själsläkares djupa insikter, utan nå som helst mänskliga hänsyn meddelade henne det utagna beslutet om sönnernas omhändertagande för vård i fosterhem med spärrad adress. Detta betungande besked fick moderns intensiva längtan efter de bortrövade sönerna, i förening med hennes ihållande självföreläuser såsom misslyckad mor, att explodera i ett traumatiskt tillstånd med stora faror för hennes eget och fostrets liv. Man undrar, helt mållös, inför detta utstuderade maktspel, från vilken veterinärhögskola den mannen fått sin utbildning och i vilket hem han mottagit sin bildning. Har ingen kommit på idén att undersöka undersökarna, deras förlutna och

forts. sid. 28

Predikan av Arne Imsen

Vid ett tumultartat uppträdande mellan Jesu lärjungar och de föräldrar som kommit med sina barn för att Jesus skulle välsigna dem, lät Mästaren undslippa sig ett till synes helt spontant uttalande. Han sade: "Låten barnen komma till mig och förmenen dem det icke!" Lärjungarna ville nämligen hindra barnen att nå fram till Jesus.

Observera uttryckssättet! Det var en befallning Jesus gav, ett klart direktiv. Hans ord var inte bara en allmän önskan utan ett uttryck för någonting absolut nödvändigt både för Jesu egen skull och för barnens skull. Barnen skulle beredas väg fram till Jesus.

Lägg märke till, att vid ett annat tillfälle, då Jesus talade till vuxna och mogna människor, var tonen en annan. Då sade han: "Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro." Det var en vädjan.

Till de vuxna människornas omdöme och känsla, vädjade Jesus. För dem var

tycktes det. I varje fall ville de att barnen skulle få någon slags specialbehandling. Så konstruerade de en falsk frälsningslära och förvanskade hela evangeliet.

Kyrkan hindrar

Faktiskt ser det ut som om det i alla tider främst varit Jesu lärjungar och kyrkan som stått i vägen för barnens frälsning. Det är en sådan kamp om barnasjälarna. Det finns så många förväntningar och förhoppningar. Föräldrarna har sina drömmar och planer. Samhället har sina krav, önskemål och ideal. Många gånger fungerar samhället som ett obarmhärtigt gissel. Den sekulariserade byråkratin är något av det värsta en människa kan drabbas av, när den utövar sin opersonliga makt.

Jesus såg mycket allvarligt på de här tingen, ja, så allvarligt att han till och med menade, att för den som förförde en av dessa små, vore det bättre om en kvarnsten hängdes om hans hals och han kastades i havets djup.

Tänk att Jesus talade om att "förföra"! Han syftade på förförelsens makt genom lärjungar, kyrka och religion. Han talade om förförelsens makt genom samhällsliga institutioner och organ, genom förment barmhärtighet och humanitet och genom bildning och utbildning. Allt detta låg i vägen för barnen och gjorde att de inte kunde komma fram till Je-

höver barnen Jesus.

Lyssna på vad Jesus själv sade! "Låten barnen vara och förmenen dem icke att komma till mig; ty himmelriket *hör* sådana till." Jesus placerade barnen tillsammans med Guds rike.

Det är självklart att om barnen verkligen *hör* riket till, behövs inga ceremonier för att de skall införlivas med det. Gud har valt att ge människan ett gott utgångsläge. Även om ett barn har "dåliga" föräldrar och är missgynnat på många sätt, är det en integrerad del av Guds rike med Guds rikets resurser på sin sida.

Barnen är en del av Guds rike i en speciell mening. Vi kan se det på ett visst område. Det finns ingenting så naturligt för ett barn som att bedja. Går vi till motsatsen, för att ta ytterligheten, finner vi en annan självklarhet. Det är absolut onaturligt för ett barn att svära. Barn och svordomar passar inte ihop. När barnet beder är det däremot som ett fullt naturligt uttryck för dess livsfunktion. För barnen är bönen inte intränad.

Man kan se detta på flera sätt. Då barnet första gången säger "mamma" eller "pappa", väcker det hänförelse och entusiasm hos föräldrarna, men inte enbart på grund av att barnet börjat tala. Det som rör upp känslorna är själva klangen i de uttalade orden. Det finns ingen som kan säga "mamma" eller "pappa" på ett så uttrycksfullt sätt som en baby.

Förförelsens makt

"Det är en förödande dom de föräldrar drar över sig som hindrar barnen från att komma till Jesus Kristus. Det är katastrofalt om de

till kommande generationer fortplantar sin egen otro och ogudaktighet. De driver barnen rakt in i dödens käftar."

situationen en annan. Tänker vi efter så vet vi vuxna nämligen själva vad som hindrar oss från att komma till Jesus och vad som tynger oss ner. Om vi är ärliga kan vi också säga varför vi bär på det och vem det är som lagt det på oss. Vi hade nämligen inte det med oss från början. Vi har fått det under vandringen.

Observera alltså att till den mogna människan vädjade Jesus, men då det avsåg barnen befallde han. Jesus måste direkt röja väg för barnen därför att det fanns uppenbarligen så många hinder framför Jesus. Ja, det såg faktiskt ut som om Jesu egna lärjungar var ett sådant hinder. De ansåg att det där med barnen inte riktigt passade in i Jesu religion,

sus. Även om de till sist kom fram, var det åter dessa ting som blev orsak till att de på nytt blev förförda, vilseledda eller bortförda ifrån honom.

Barn har stora behov. Skulle vi fråga om det mest elementära behovet skulle säkert någon skyndsamt säga: "Barnen behöver en mor och en far". Javisst, barnen behöver föräldrar, som inte fungerar som samhällsfunktionärer utan som kännande människor, medvetna om att detta är ett förtroende som de fått genom skapelsens egen ordning.

Barnen behöver Jesus

Detta är viktigt, men — det finns något som är ändå viktigare. I första hand be-

Det finns knappast några varelser med så få uttrycksmedel, men med så enorm genomslagskraft såsom barnen. De ser så avvärnat hjälplösa ut. Ett barn som smått börjat röra på sig och oroligt famla i luften är inte bara en kropp. Det är som om barnet hade en odefinierbar gemenskap med evigheten, ja, någonting med Guds rike att göra. Inget barn är i första hand svensk, rysk, kinesisk eller amerikansk medborgare. Barnet är främst en Guds rikes medborgare. Därför kommer också dess utstrålning att kännetecknas av Guds rikets förvar, inte i det stora och starka, men i det svaga och hjälplösa.

Det finns knappast några existenser som är så beskyddade som just barnen.

Det är ingen tillfällighet att man talar om att barnen har skyddsänglar.

Demoniserade barn

Som vuxna och mogna människor, som lärjungar, som kyrka och som samhälle har vi möjligheten att öppna dörrarna för barnen eller hindra dem att komma till Jesus. Vi kan bejaka Guds rike eller förkasta det.

Har vi vänt Guds rike ryggen kan vi också lättast mäta vad som händer genom att se på barnen. På kort tid är de änglicka uppenbarelserna förvildade, förmörkade, för att inte säga besatta och demoniserade. I detta land finns det tusentals besatta barn. De har fått sina föräldrars ande, enär föräldrarna direkt överfört sin otro och ogudaktighet till dem.

Eftersom inga hinder finns i den oskyldiga barnsjälen, förvandlas barnet snabbt till en vilde. Det hinner knappt in i förskoleåldern förrän det är besatt. Bara genom att inga inre spärrar finns kan onda makter på så mycket kortare tid förvandla det i katastrofal riktning.

Det är en förödande dom de föräldrar drar över sig som hindrar barnen från att komma till Jesus Kristus. Det är katastrofalt om de till kommande generationer fortplantar sin egen otro och ogudaktighet. De driver barnen rakt in i dödens käftar. Det är förfärligt när dessa onda livsmönster blir allmänt bejakade, legaliserade och normaliserade. Då har man satt tvivlet i system, gjort det till en filosofi och sedan skapat ett utbildningsväsende, som genomsyrats av detta förfärliga gift.

Barnen avsjälas

Ve de föräldrar som hindrar sina barn att komma till Jesus! Ve de lärjungar som står i vägen och ve den kyrka som inte förstår sin tid utan plottar bort sig i oväsentliga uppgifter! Ve det samhälle som genom sina institutioner och utbildning-

sanstalter avsjälar barnen och berövar dem möjligheterna att tro på Gud!

Barnatron är okomplicerad och rakt igenom äkta. Den är en del av Guds rikes uppenbarelse. Ibland när vi försöker inlemma barnen i något slags kyrkligt arbete, upptäcker vi att det är så fint och högtidligt där att barnet liksom inte passar in i bilden. Det saknar kultur, är för ursprungligt och för oroligt för att smälta in i miljön. Det reagerar alldeles för äkta och för sant.

Barnen gör vad de vuxna helst av allt skulle vilja göra i tråkiga gudstjänster. Naturligtvis är sådana gudstjänster mördande för alla, och de vuxna skulle säkert helst av allt vilja resa sig och gå hem. De har dock blivit dresserade till att sitta stilla. Barnen saknar den dressyren. De har himmelrikets egenskaper och rör otvunget på sig. Mitt i gudstjänsten kan de röra sig så fritt och ohämmat att både menighet och predikant blir irriterade.

"Låten barnen komma till mig och förmenen dem det icke..."

Barnen orkar inte sitta stilla i monotona och dödande gudstjänster. De förstär ingenting av dem. Ändå borde inte det vara så svårt. En varm och levande atmosfär är fascinerande och påverkar människorna automatiskt.

Förfelad kärlek

Alltför ofta står våra ambitioner i vägen för Jesus. När vi sätter oss i rörelse för att vinna barnen, skapar vi hellre en barnverksamhet omkring eller bredvid Jesus. Det blir ofta bara en vanlig barnkrubba

eller ett dagis, där människor kan få arbeta. All humanitet och människokärlek, som inte leder fram till Jesus, är dock förfelad. Att inlemma barnen i en barnorganisation, en barnverksamhet eller en kyrklig gemenskap är inte detsamma som att leda barnen till Jesus.

Apostlarna hade en alldeles särskild känsla för barnen. Det är inte därmed sagt att alla apostlarnas möten var så livliga. Vid ett möte Paulus hade, drog det ut på tiden ända till midnatt. Invid förstret satt en yngling, som plötsligt överväldigades av sömn och störtade ned från tredje våningen. När man tog upp honom var han död.

Händelsen var naturligtvis förfärlig. Undret inträffade dock. Ynglingen som låg död, reste sig plötsligt upp livs levande.

Här ser vi hemligheten med Guds rike. Det kan bli tråkigt att ta emot och bli undervisad i Guds ord. Man kan störta ner, krossas och till synes dö. Snart visar sig dock vad kraften i Guds rike förmår. Rätt vad det är, kommer den fallne på benen igen och börjar åter röra på sig. Men då uppträder han på ett förnyat sätt, därför att då har han fått nya andliga erfarenheter.

Man söker inbilla oss att den största skada är att ge barnen Guds ord. De skulle kunna ta skada och gå under som människor. En del "förnuftiga" vetenskapsmän, och moderna föräldrar säger: "För all del, låt oss inte påverka barnen!"

Det är horribelt

Det är verkligen att ta till! Det är som om barnen skulle kunna gå rakt igenom livet opåverkade såsom det vore genom en neutral zon. Om de största frestelser och svårigheter inställer sig, tror man att de skall vara så mogna att de utan förbere-

forts. sid. 30

Gustaf Beling, 88 år

Häradshövding som blev "frimicklare"

Intervju: Arne Björkman

Foto: Reino Jillker

□ Då vi ringer på hos förra häradshövdingen Gustaf Beling i Eskilstuna, så tar han emot oss med ett både hjärtligt och livligt: "Frid, bröder!"

88-åringen sprudlar av andligt liv och aktivitet. Ingen kan gissa att han är så gammal som han är. Många betydligt yngre personer skulle uppenbarligen ha svårt att hänga med i de vitala svängarna om de vore tillsammans med Gustaf.

Vi slår oss ner i varsin mjuk fåtölj i ett ombonat rum, där borden är överfulla med böcker av olika slag. Så börjar Gustaf att berätta från sin långa händelserika levnad:

"Min kära mamma som jag mycket beundrar trodde på Gud och bad till Gud. Genom henne fick jag min första impuls att tro på Gud. Men inte förrän jag var fyrtiofem år blev jag en levande kristen. Orsaken var att jag ville vara kristen i hemlighet. Först när jag fick klart för mig att man *måste* bekänna sin tro, så blev jag löst. Det finns många anonyma kristna i världen, och det verkar som om församlingarna gläds åt detta. Men sådant är ingenting att erbjuda människor. För det är tolt värdelöst. Frälsningen har blivit en sjaskig realisationsvara, som man försöker bjuda ut till människorna."

Gustaf växte upp i Gävle. Hans far avled, när han var tio år, och då fortsatte hans mor att driva en diversehandel i utkanten av sta'n för att försörja sig och sina två söner.

Vid Svea hovrätt

Han hade ingen större ambition att bli någonting, säger han, utan det var hans mor, som såg till att han kom in i läroverket och tog studentexamen. Av en släkting, som var jurist, fick han se'n impulsen att börja läsa juridik. Efter universitetsstudierna i Uppsala 1913-18 började

han arbeta som tingsnotarie i Gävle. Men tre, fyra år senare flyttade han till Stockholm, där han tillträdde en tjänst vid Svea hovrätt. Några år senare hamnade han som nygift inskrivningsdomare i Orsa.

"Där hade vi turen att få tag i en bostad i Stenbergs by", utropar han och slår ur med händerna.

"Mitt bland baptistfäderna!"

Det var alltså där som Gustaf och hans hustru Elsa kom i kontakt med levande kristendom för första gången och fick höra talas om troendedopet.

"Jag och min maka ville emellertid hålla fast vid svenska kyrkan. Vi ville helst slippa att döpas. Vi ville tro på den barnbeskvättning, som en del kallar dop. Men vi hade i alla fall blivit väckta."

Under 1928 fick Gustaf erbjuda att återvända till Svea hovrätt för fortsatt yrkeskarriär. Men på den tiden var hans gudstro en ömtålig sak för honom. Han var rädd att det skulle skada hans karriär om han öppet bekände sin tro på Kristus. Men ibland smög han och hans fru iväg till möten på Filadelfia.

Familjen Beling flyttade 1936 till Umeå, där Gustaf hade fått anställning som hovrättsråd vid den nystartade hovrätten. En gång gick han för att lyssna till en pionjär från Kyrkobrodrarna. Efteråt blev han ombedd att bilda en kyrkobrodrakrets i Umeå. Han åtog sig den uppgiften och blev också ordförande i kretsen.

"Det var ett steg framåt", säger Gustaf.

"Men det steget gjorde att kamraterna tog avstånd från mig. Tack och lov!"

Medlemmarna i kyrkobrodrakretsen träffades i varandras hem. De bad tillsammans och läste Guds Ord.

Efter en tid blev Gustaf erbjuden att som häradshövding ta över Örnsköldsviks stora domsaga. Han tackade ja och flyttade ett stycke söderut.

Vid påsken 1939 reste Elsa Beling ner till Stockholm för att hälsa på en släkting. Då hon var på ett möte i Filadelfiakyrkan, så vittnade en evangelistsyster om uttåget ur Egypten, om instiftandet av påsken och om blodet som ströks på dörrposterna. Och Guds Ande gjorde under det mötet klart för henne, att blodet är den röda tråden genom hela frälsningshistorien.

Innan Elsa reste hem igen fick hon av någon en liten traktat, som kallades "Frälsningsvisshet". Hon blev förundrad men också tveksam om man verkligen kunde uppleva frälsningsvisshet. Men hon beslutade att be till Gud om klarhet i den frågan.

Ny människa

En hel kväll kämpade Elsa i bön, tills hon slutligen somnade av trötthet. Hon vaknade av en vidunderlig och överväldigande syn. Hon såg i ett skimrande ljus Kristus framför sig,

och blodet droppade från hans ansikte. Strax efteråt försvann synen, men hon hade kvar en sällsam andlig känsla i sitt inre.

Då hon kom hem till Örnsköldsvik var hon en ny människa.

"Elsa var egentligen en skygg person", säger Gustaf

"Hon var lite rädd av sig. Men när hon kom tillbaka efter den här upplevelsen, så var hon fullkomligt förvandlad."

En del saker, som vi inte kan gå in på här, inträffade efteråt. De händelserna påverkade Gustaf och Elsa i andligt avseende. De gjorde också att dopfrågan blev högst aktuell för dem. Men det var inte människor, som försökte påverka dem att låta döpa sig, utan det var Guds Ande som verkade.

"Dopet betyder ju död, begravning och uppståndelse", utropar Gustaf.

"Men köttet ville inte dö. Vi försökte med näbbar och klor att slippa ifrån dopet. Så kom vi till ett möte i kyrkans församlingshus i Örnsköldsvik. Vi frågade då ett par präster om dopet. En av dem svarade så här: 'Kära ni, ni måste lita på barn-dopet. Ha inga bekymmer för det, det tar kyrkan ansvaret för. Ni måste lita på våra fäder. Om det vore något fel på barn-dopet, så skulle Gud ha tagit bort det för längesen.'"

Gustaf och hans fru önskade ingenting högre än att prästerna skulle kunna övertyga dem, om att de inte behövde döpas

till Kristus. Men det blev snarare tvärtom. "Sönderklösta invärtes i hjärtat" gick Gustaf och Elsa hem från församlingshuset. När de kom innanför dörren, böjde de sina knän och ropade till Gud, att han skulle visa dem hur de skulle handla. Så slog Gustaf upp sin fickbibel och läste på första stället som kom upp ur Kolosserbrevet 2:8:

genklare"

"Sen till, att ingen får bortföra eder såsom ett segerbyte genom sin tomma och bedrägliga vishetslära, i det han återopade fäderneärvda människomeningar och håller sig till världens makter och icke till Kristus."

Strunt

Gustaf gör en kort paus i berättandet och säger:

"Det grekiska grundordet 'stoikia' betyder den allra minsta beståndsdelen av någonting. Det har här alldeles riktigt översatts med ordet 'makter'. Men jag vill översätta det med ordet *strunt*. Det borde stå så här: 'åberopar fäderneärvda människomeningar och *håller sig till världens strunt*'."

Gustaf och Elsa fick sålunda — som Gustaf själv uttrycker det — Guds "spotlight" rakt i hjärtat genom det bibelstället. Bibeldorden stod där klara, tydliga och fulla av liv. Men de var gensträviga och försökte komma undan det känsliga området. Därför kom de överens om att de skulle försöka hitta ett annat, lite mildare bibelställe, som inte var fullt lika känsligt för dem. Men Gud kan som bekant vara obeveklig mot gensträviga personer, och det var väl därför som Hans "spotlight" lyste upp 2:a Korinterbrevets sjätte kapitel, verserna 17 och 18, för dem:

"Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem, säger Herren; kommen icke vid vad orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder; och i skolen vara mina söner och döttrar."

Gustaf Beling säger med darande stämma:

"Jag förstod nu i mitt innersta att jag aldrig skulle kunna stå inför Gud ens med skymten

av en ursäkt, om vi inte följde Hans Ord."

Makarna Beling gick till föreståndaren för pingstförsamlingen i sta'n och bad att få bli döpta till Kristus. De ville helst bli döpta i en havsvik mellan Umeå och Örnsköldsvik, berättade de för honom. Men sedan pastorn konfererat med äldstebröderna meddelade han, att om han skulle döpa dem så måste de också ansluta sig till pingstförsamlingen.

Stor skandal

I september 1939 lät Gustaf och Elsa döpa sig i pingstkyrkan. Det var nog bäst att det skedde offentligt, tror Gustaf, för om de hade döpt sig vid sitt sommarställe, så hade de kanhända försökt att hålla dopet hemligt. I stället blev det känt över hela sta'n, att häradshövdingen Beling och hans hustru hade låtit döpa sig och gått in i pingströrelsen.

"Skandalen" var ett faktum. Häradshövdingen hade blivit "frimicklare". Det kom naturligtvis att påverka hans sociala liv. Gustaf och hans fru blev uteslagna från det societetsliv, som de dittills hade levt.

"Vi har inte rätt att begära att opånyttfödda människor ska acceptera *levande kristna*", säger Gustaf.

"Det kan de inte göra. För de är i sitt inre *fientligt* inställda mot Gud."

Nej, man inbjuder väl inte fi-

ender till sina tillställningar. Och därför fick Gustaf och Elsa umgås med pingstväänner i stället för societetsväänner. Det var en lättnad för dem. Nu fick de träffa och samtala med människor, som trodde på Guds Ord. Tidigare hade de fått nöja sig med sådana personer, som försökte trola bort och förringa det som stod i Bibeln.

Nio år senare flyttade familjen Beling till Eskilstuna, där Gustaf fortsatte att verka som häradshövding. Han och hans fru anslöt sig till pingstförsamlingen och var med några år där, tills schismen mellan Lewi Pethrus och Sven Lidman uppstod i början på femtioalet. Under de åren var Gustaf också ute och predikade lite i församlingarna.

Han anser att striden mellan Lidman och Pethrus var ett beklagligt faktum. Men samtidigt var det en tillgång, att så mycket blev avslöjat och kom ut i ljuset. Det var en kamp mellan Lidmans sanningslidelse och Pethrus' maktmänniska. Det var ett uppenbart fel, eftersom det var en strid i köttet mellan de två, menar han och tillägger, att han själv blev löst från allt partiväsande under den schismen.

Under 1952 förklarade Gustaf för pingstförsamlingen i Eskilstuna, att han och hans hustru ville begära utträde ur församlingen, eftersom de ansåg att den var att jämnställa med en

"Jag förstod i mitt innersta att jag aldrig skulle kunna stå inför Gud med ens skymten av ursäkt om vi inte följde Hans Ord."

borgerlig förening med ordförande, sekreterare, register och annat efter borgerlig lag. De påpekade att de inte ville vara medlemmar i något föreningsväsande men att de tänkte fortsätta att gå på möten och umgås med församlingssyskonen.

Lewi Pethrus klok man

"Lewi Pethrus var en klok man", säger Gustaf, då vi talar om församlingsuppbyggnad.

"Jag läste ett yttrande av honom, se'n han hade lämnat ledningen för pingströrelsen, där han sade så här: 'Katolikerna

forts. nästa sida

Skandalen var ett faktum! Häradshövdingen hade blivit "frimicklare". Gustaf Beling ser sällig ut när han berättar om sitt liv.

"Man sitter och matas, lägger en slant i kollektboxen och blir mer och mer passiv i stället för att bli aktiv i församlingen"

forts. fr. föreg. sida

dyrkar Jungfru Maria. Vi pingst-vänner får se upp, så vi inte börjar dyrka församlingen.' Han lär också vid något tillfälle ha sagt att han under sin sista tid hade fått ägna sig åt att riva ner vad han hade byggt upp."

Därefter påpekar Gustaf, att det han mest värdesätter hos Maranatarörelsen är att den inte är någon föreningsorganisation.

"Jag avskyr föreningsväsendet", säger han.

"Ja, jag vill inte kritisera andra kristna, men detta föreningsväsende har för mig varit en omöjlighet. Var och en ska ha något att frambära på mötena. Detta har jag försökt få i tillämpning, men det fanns in-

obetydliga saker som politik, eller att kristna överhuvudtaget bekymrar sig över olika samhällsfrågor som t ex värnplikt, maktmissbruk och ökad normlöshet hos de bestämmande i landet.

Violddjsmentaliteten måste öka hos människorna, menar han. Och Guds vilja kan vara olika för skilda personer. Den som upplever att han inte kan göra värnplikt får låta bli, men han får inte kritisera dem som gör värnplikt.

"Tänk på den troende ryske pojken Vanja", säger han.

"Han gav sitt liv under värnpliktstjänstgöringen därför att han vägrade vara en anonym kristen och genom hans exempel skakades hela det sovjetiska väldet."

Ska en kristen alltid vara överheten underdånig som det står i Nya testamentet, och är all överhet tillsatt av Gud? Gustaf svarar bestämt att all överhet är av Gud.

Gud och kommunismen

"Men Paulus väntade tydligen att människorna inte skulle kunna ta emot ett sådant påstående", utbrister han.

"Alltså tillade Paulus med två negationer följande mening:

I sitt ombonade hem i Eskilstuna lever Gustaf Beling numera ensam, sedan hans hustru Elsa gått före honom till "de eviga hyddorna".

vad Gud har använt kommunisterna till: att plöja den ryska jorden för evangeliesäde för att *levande* kristna ska uppstå."

Gustaf berättar därpå, att han vid en stor predikantkonferens frågade om innebörden i Jesu ord, att de kristna ska vara jordens salt. Men ingen där kunde ge något ordentligt besked om vad som menades. Man körde fram med ett invariant talesätt: att de kristna skulle vara salt i föruttnelsen.

"Vem har hittat på något så galet?", utropar Gustaf.

också, att det står i Bibeln att vi kristna ska skicka oss visligt mot dem som står utanför. Vi ska alltså inte skälla på dem för att de är onda eller råa och tarvliga, för de förstår ju ändå ingenting, eftersom de har ett förmodat förstånd. Han tillägger att vi inte ska tjata på de ofrälsta under våra eftermöten och uppmana dem att böja sig. Frälsningen är ju ingen sjaskig realisationsvara, som vi ska försöka pracka på dem. Nej, då aposteln Petrus predikade så står det att människorna fick styng i sina hjärtan och ropade: "Bröder, vad ska vi göra för att bli frälsta?"

"Så ska det också gå till på våra möten och vid våra samtal med de ofrälsta", säger Gustaf.

"Vårt tal ska vara så kryddat att det ger människorna syndanöd, då vi vittnar om Kristus och honom som korsfäst. Resten tar Gud hand om."

Se'n överrumplar Gustaf oss genom att hävda, att det naturliga läget för de kristna *inte* är i den fria världen utan i kommunistländerna, där det råder öppen strid. Han menar att religionsfrihet är ett onaturligt tillstånd för de kristna. Vill vi se sanningen blottställd och uppenbar ska vi gå till de länder, där man förföljer de kristna.

Han avslutar intervjun med att berätta ett minne från Sovjet. I tunnelbanan i Moskva träffade han en gång en ung flicka, som just hade avtjänat tre års fängelse i Sibirien, för att hon hade vittnat om Jesus för några barn. Hennes ansikte strålade som en ängels ansikte. Hon hade inte en tanke på att få komma till den fria världen. Inte heller tänkte hon sluta upp med att tala med barnen om kristendomen.

En sådan situation har Gustaf Beling svårt att föreställa sig i den fria världen.

Gustaf Beling, 88, "vittnar" på ett möte under maranata-folkets sommarkonferens på Gärdshyttans gård 1981.

gen möjlighet, varken i Örn-sköldsvik eller annorstädes. Det blir i stället ett passiviserande. Man sitter och matas, lägger en slant i kollektboxen och blir mer och mer passiv i stället för att bli aktiv i församlingen, få liv i Gud och ha något att frambära."

Lite senare glider vårt samtal in på den kristna människans förhållande till samhället. Gustaf kan inte förstå att frälsta människor vill syssla med så

'ingen överhet finns, som *inte* är av Gud'. Det är sålunda fastnitat: *det finns ingen överhet på jorden, som inte är av Gud*. Kommunisternas värde är av Gud. För Gud har nämligen använt kommunisterna till att skapa ett *heligt* släkte. Alla resurser i den fria världen, religionsfrihet, kyrkor och predikanter har icke kunnat åstadkomma

"Har du sett en husmor vräka salt i något ruttet?"

Så citerar han ur Kolosserbrevet, att de kristnas tal ska vara välbehagligt och vänligt men kryddat med salt. Om vi ger en människa en saltkryddad rätt, så väcker den törst hos henne. Vi kan inte vräka salt i människor, men vi kan krydda vårt tal med salt. Han påpekar

Åklagaren bekände utanför rättssalen:

Jag är maktens redskap!

□□□ Kallad inför rätta, åtalad för rymning, befanns undertecknad här-omdagen. Det var innan den ryska u-båten gått på grund i svenska farvatten och försvarsviljan plötsligen höjts.

Nä, skämt åsido. Vi får anta att sådana i och för sig pinsamma incidenter inte förmår rubba troende bröders övertygelse om detta rätta och i grunden kristna i att totalvägra all tjänst åt krigsmakten.

Åklagarnas nit och domarnas ämbetsutövning lär väl inte heller de påverkas av denna och liknande händelser.

Ätminstone inte om man får lov att döma utifrån ett avspänt samtal utspelande sig utanför rättssalen före rättegångens inledande, samt under den paus som förunnas både åklagare och åtalade och eventuella besökare (som i det här fallet) under de av ovisshet fyllda minuterna då rätten överlägger om dom och straff...

Deltagare i samtalet: Åklagaren (enbart några år gammal i branschen),

den åtalade (d v s under-tecknad) samt ytterligare fyra här onämnda dock representativa maranatabroder.

Om det var någon som trodde att åklagarens ämbetsutövning har något med dennes — förhärda-de eller känsliga — sam-vete att göra så har han grundligen misstagit sig.

Nej, gott folk, motsat-sen kan nog bevisas. Den tid då ting som tio Guds bud, naturrätt och samve-te hade sina givna platser inom rättsskipning och domstolsväsende är nu förbi...

Framför allt sådana osäkra element som sam-vetet bör åklagare, domare och nämndemän för länge sedan ha lagt på hyl-lan. Ätminstone i tjäns-ten, där är det helt över-flödigt. Först och främst det egna, men också and-ras...

Nej, vad en åklagare numera helt och hållet förlitar sig till, utgår ifrån och låter vara avgö-rande i sin betydelsefulla gärning är LAGEN.

Lagen, stiftad av våra

— glöm det inte — *folk-valda* politiker är den su-veräna måtstock och det auktoritativa rättesnöre som i dessa sammanhang är allena saliggörande.

— Politikerna lagstiftar och jag åtalar, löd den unge åklagarens motto.

— Om de lagstiftar om förbud mot bruna skor måste jag åtala alla som går i bruna skor...

Därmed också förstått att den enskildes samvete eller övertygelse inför la-gen är att rakna såsom luft och intet annat.

I princip behöver en åklagare inget samvete — han klarar sig alldeles ut-märkt utan, ja, faktiskt, mycket bättre.

— Jag är maktens red-skap, verkställaren av makt-havarnas beslut.

Så slagkraftigt bör en ung åklagare minsann kunna motivera sitt yrkes-val.

Rymningen själv (t h) i ordväxling med åklagaren utanför rättssalen i väntan på domens avkunnande.

Advokatycket — den motsatta sidan, så att säga — var uteslutet. Alldeles för mycket nattjobb om man verkligen vill tjäna bra, enligt vår unge vän.

— En statsanställd har sina fasta tider och sin sä-kerställda lön, påmindes vi om.

Åtalad och dömd, det kan man bli för det mesta nu för tiden, upplystes vi också om. Det gäller san-nerligen att hänga med och nogsamt syna — och dessutom snabbt tillägna sig andemeningen i — de ca tusen (1 000) lagar som årligen klubbas igenom.

För den som inte gör det löper stora risker att bli åtalad (av någon ung, vaksam och allert åklaga-re?) och kallad inför rätta och dömd för att ha brutit mot någon ny lag han inte hade den blekaste aning om ens var påtänkt.

Och vår unge åklagare förmanade:

— Det är ingen ursäkt att säga att man inget vis-s-te; man är skyldig att veta allt vad lagen säger.

Så, käre läsare, det är bara att teckna prenume-ration på Sveriges Rikes Lag och avskilja dyrbar tid för inträngande studi-er av densamma...

Bo M Hoglander

PS: Någon rymning har jag naturligtvis aldrig gjort mig skyldig till. Krigsman har jag alltid vägrat bli. Plötsligen var jag dock både krigsman och rymmare — eftersom jag inte hörsammade en *order* om inställelse (till-sänt mig i egenskap av *krigsman*, något som jag aldrig varit eller kan tän-kas bli). Nu väntar jag på att min dom ska verkstäl-las: en månads fängelse. Men våra svenska fängel-ser lär visst vara fullboka-de, så vem vet, det kanske dröjer...

Høyre struntar i homosexuell pöbel

Wenche Lowzow, t h, ledde förhandlingarna med polisadjutan-ten Brunzell, t v, vid den olagliga demonstrationen. Hon fram-förde demonstranternas krav och fick honom att vackla.

□□□ Høyres stortings-grupp vill inte granska stortingsledamoten Wen-che Lowzows ställning som representant för par-tiet, trots att hon så öppet stört mötesfriden för Pil-grimsfolket i Oslo i sam-band med församlingens temamöten om homosex-ualitet.

I Midnattsropets förra nummer berättade vi om de tumultartade scener, som utspelades då Arne Imsen på inbjudan av Pilgrimsfolket under ett par moten behandlade bi-belns syn på homosexuali-tet. Ett 50-tal homosexu-ella, bland vilka en var Wenche Lowzow, genom-forde då så haftiga demon-strationer för att stoppa mötena att polisen ingrep och omhändertog

omkring 30 personer.

Eftersom denna stöda mötesfrid var så allvarig ur rättssynpunkt avfatta-de Pilgrimsfolket ett brev till Høyres ledning i Stor-tinget, i vilket man ställde en rad frågor av principi-ell betydelse för religions-mötes- och yttrandefrihe-ten.

Nyligen svarade grupp-sekreteraren Eirik Moen i Høyres stortingsgrupp, att partiet inte kunde göra någon efterprövning av si-na representanters enga-gemang i olika frågor men att Pilgrimsfolket kunde begära rättslig prövning av ärendet.

Eirik Moen förklarar i brevet att det skulle inne-bära en helt ny praxis, vil-ket Pilgrimsfolket måste ha förståelse för.

Høyres gruppsekretera-re lämnade sitt besked ba-ra dagen efter att den nor-ska polisen meddelat att den lagt ner undersök-ningen vad gäller de 30 personer som omhänder-togs av polisen för vägran att efterkomma polis-mans order.

Nu återstår endast Pil-grimsfolkets egen anmä-lan mot de homosexuella demonstranterna, liksom de homosexuellas anmä-lan mot Arne Imsen och Pilgrimsfolkets ledare Jan-Egil Hafsaahl.

Vi får nu se om även det norska rättsväsendet skall ge efter för den ho-mosexuella pöbels för-sök att krossa yttrandefri-heiten.

De tog våra barn!

En grym "häxprocess" har utspelats i Tune i Norge.

På ett mycket upprörande sätt har samhället utnyttjat norska barnavårdslagar för att krossa en ung familj med en för samhället opassande kristen livssyn. Med list och grymhet har i praktiken fyra små barn rövats bort ifrån sina föräldrar. Föräldrarna har nu flytt till Sverige för att föda sitt femte barn, vilket samhället även hotat ta.

"Häxprocessen" som fortfarande pågår, är riktad mot Aino, 27, Åge, 36, och barnen Frank Esben, Dan Thomas, Inger Oskarda och Thoroff Willy.

□ En förmiddag i april 1980 ringde det på dörrklockan hemma hos familjen Thoresen. Aino var ensam hemma med lilla Inger Oskarda, som låg i barnvagnen ute på balkongen. Utanför stod två män, vilka presenterade sig som tjänstemän på Tune socialkontor. De upplyste om att de hade fått in anonym anmälan om att Åge Thoresen den 1 april 1980 hade tilldelat Dan Thomas flera slag i ansiktet i simhallen i Sarpsborgshallen.

Eftersom barnavårdsnämnden även under 1979 hade fått "rapporter" om att Åge fysiskt hade tillrättaviserat både Dan Thomas och Frank Esben, så hade nämnden beslutat att den borde ingripa med makt och auktoritet. Dessutom visste nämnden att Åge Thoresen var en "vildman", som hade haft alkoholproblem och hade suttit i fängelse. De visste också att han senare hade blivit kristen och fått underliga religiösa uppfattningar.

Nonchalant behandling

— Socialtjänstemännen verkade så kalla, hårda och omänskliga, säger Aino Thoresen. De behandlade mig nonchalant och maktfullkomligt. Jag visste inte hur jag skulle bära mig åt för att få dem att inse att vi inte var några förbrytare.

Eftersom Åge och de två pojkarna inte var hemma för tillfället, så avlägsnade sig socialtjänstemännen. Men cirka en halvtimme senare kom de tillbaka

ka i sällskap med Åge och pojkarna, vilka de hade träffat på socialkontoret. Åge hade nämligen gått dit för att få samtala med tjänstemännen där.

Tjänstemännen uppmanade nu Åge och Aino att lämna ifrån sig Frank Esben, 7, och Dan Thomas, 5, eftersom barnavårdsnämnden enligt paragraf 11 i barnavårdslagen hade beslutat att överta vårderna av dem. De varnade också föräldrarna från att försöka hindra dem i deras tjänsteutövning, för då måste de göra polisanmälan och barnen skulle då tvångsomhändertas av polismän.

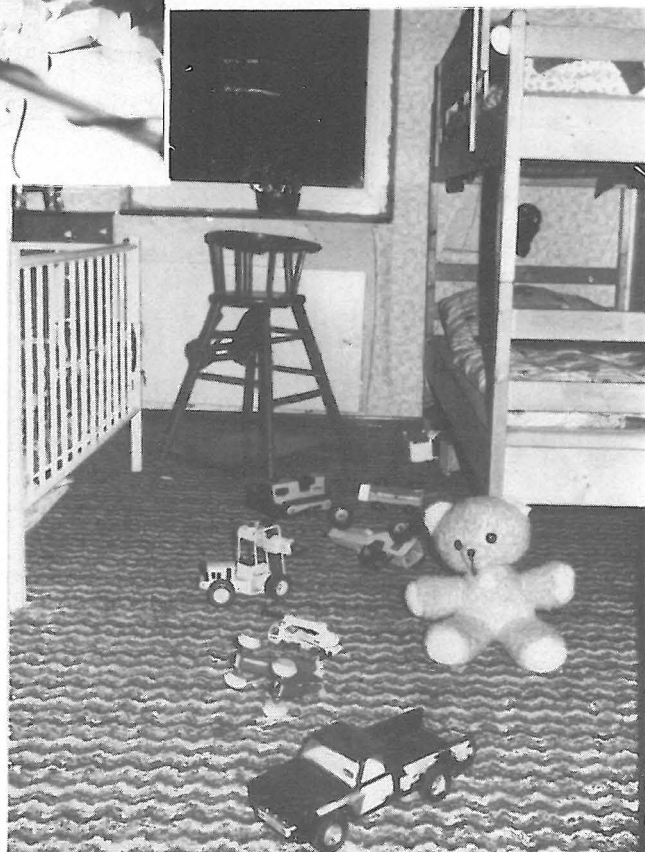
Aino och Åge vägrade emellertid att lämna ifrån sig barnen. Då tjänstemännen hade försvunnit klängde sig de uppskrämda pojkarna fast vid föräldrarna. De hade lyssnat till samtalet och förstod trots sin

Tomheten gapar från den övergivna barnkammaren, där Frank Esben, Dan Thomas och Inger Oskarda bodde. Idag finns bara sängarna kvar, en tom barnstol och några kringströdda leksaker.

Under djup rörelse, medan TV-kameran gick, kämpade mamma Aino sig igenom berättelsen hur allt gick till, stöttad av Arne Imsen, t v, och maken Åge, t h, då saken behandlades ett söndagkvällsmöte i Stockholm. (t v)

Nu väntar Aino sitt femte barn, som hon ämnar föda i hemlighet, eftersom myndigheterna hotar omhänderta även det i samma stund det föds.

"Staten mot Aino och Åge Thoresen"

En "anonym" anmälan gav myndigheterna tillfället de väntat på för att kunna ingripa mot de religiöst avvikande föräldrarna. På administrativ väg rövade man barnen ifrån dem och placerade dem på hemlig ort. Juridiskt visste man att det aldrig skulle gå.

Man gjorde en polischock mot hemmet. Fadern belades

med handbojor. Barnen slets ur moderns händer. Gråtande och förtvivlade lämnades de ensamma kvar med chocken.

Straffet för en örfil blev livstids barnlöshet. Barnen straffades med att förlora sina föräldrar.

Legala barnaröv har blivit möjliga genom normlösa lagparagrafer. De som drabbas är de "avvikande" och "underklassen", de icke-organiserade. Få vill eller kan föra deras talan. Staten har obegränsade resurser.

ringa ålder vad som höll på att hända. De sade gråtande, att de måste rymma så att farbröderna inte skulle kunna ta dem.

Genomsökte lägenheten

Lite senare ringde det på dörren igen. Utanför stod den här gången ett par polismän från Tune polisdistrikt. Då Aino upplyste dem om att Åge och den ene pojken inte var hemma, gick de in i lägenheten och sökte igenom den för att se om de möjligtvis hade gömt sig någonstans. Under tiden packade Aino ner lite kläder åt pojkarna i en väska. Samtidigt försökte hon trösta den hemmavarande pojken inför hans tvångsomhändertagande. Polismännen gick före ut till bilen och väntade där på honom och hans mor.

Transporten gick till Fredrikstads centralsjukhus. Åge kom dit lite senare med den andre pojken. Barnen blev kvar på sjukhuset, men Åge och Aino hoppades att de snart skulle komma hem igen, eftersom de hade fått löfte om det.

— Men det visade sig att de istället försökte uppvigla barnen mot oss, säger Aino och kämpar med tårarna. Se'n förde de pojkarna till Tune barnhem och senare till fosterhem. Vi får inte träffa dem. Vi vet inte ens var de befinner sig.

Aino skulle snart föda sitt fjärde barn, Thoroff Willy. Tune barnavårdsnämnd lämnade inte henne och resten av familjen i fred. De gjorde flera hembesök och anmärkte på att det förekom "extrema metoder i barnuppföstran".

Märklig anmälan

En gång då lilla Inger Oskarda hade blivit sjuk och av läkare fått flera starka mediciner som gjorde henne blek och matt, an-

lände psykiatern Arnt Halsen på inspektion i hemmet. Han skrev en anmälan om att Inger Oskarda missköttes av föräldrarna. Några dagar senare tog han till baka sin anmälan. Men barnavårdsnämnden vidhöll fortfarande sin uppfattning att det förekom "extrema metoder i barnuppföstran" hos familjen Thoresen.

— Myndigheterna menade att vi hade en inskränkt livssyn, säger Åge. Och med det menade de att vi inte hade TV och radio och dagliga tidningar. I vår inskränkta livssyn ingår också att min fru har långt hår och går klädd i kvinnokläder och att vi försökte uppföstra barnen på ett kristet sätt.

Då Aino befann sig på förlossningsavdelningen på sjukhuset kom psykiatern Arnt Halsen dit. Hon hade redan svåra förlossningssmärter när psykiatern förklarade att man beslutat ta barnen ifrån henne. Det blev den svåraste förlossningen Aino varit med om. Det förstod säkert också psykiatern att det skulle bli.

När Åge fick höra talas om psykiatern Arnt Halsens illasinnade tillvägagångssätt, ringde Åge upp honom och undrade vad han tillämpade för metoder i sin praktik. Då anmälde Arnt Halsen honom för polisen. Varken polis eller åklagare tog dock psykiaterns anmälan på allvar utan lade ner undersökningen.

Först senare, den 27 juni 1980, beslutade Tune barnavårdsnämnd, att den skulle övertaga vården av lilla Inger Oskarda och nyfödde Thoroff Willy.

Ni får dem aldrig!

Det andra tvångsomhändertagandet blev mer dramatiskt än det första. Då polis och barna-

forts. sid. 30

Tjänstemännen har fått större makt än domstolarna

Edmund Asböll

□ Den norske advokaten Edmund Asböll är makarna Åge och Aino Thoresens ombud i deras kamp emot den norska staten. Han omtalar att fallet Thoresen väckt en viss uppmärksamhet i Norge, därför att det är mycket unikt i juridiskt avseende. Då nu fallet ska upp i den högsta rättsinstansen i Norge, är det ett pilotfall, vars utgång blir avgörande för om mängder av andra barn skall kunna tvångsomhändertas på lika lösa grunder.

— De norska myndigheterna har tillgripit ovanligt extrema bestämmelser mot familjen Thoresen, säger Edmund Asböll.

— Konsekvensen av nämndens beslut är att den också i framtiden kan omhändertaga alla barn, som föräldrarna kan få.

— Det är viktigt att väcka en folkopinion i de här frågorna, eftersom många av tvångsomhändertagandena inte blir omtalade och därför tigs ihjäl. Det är viktigt att stärka rättssäkerheten för de föräldrar som blir utsatta för sådana övergrepp. Behöver de hjälp är det paradoxala i situationen att samhällets hjälpinstans är exakt samma instans, som omhändertagit barnen.

Advokat Asbölls intryck är att fallet Thoresen från myndigheternas sida blivit ett prestige-fall.

Typiskt rättsfall

Stockholmsadvokaten Lennart Hane, som tagit del av den norska familjens handlingar, menar att fallet är typiskt för den förändring som skett sedan omkring 1979, då myndigheterna i Sverige började experimen-

tera med barnen utifrån det så kallade "miljötänkandet". Det är detta tänkande som nu också tycks breda ut sig i Norge, tror Lennart Hane.

— Problemet är att statens representanter satt upp egna godtyckliga normer för hur barnen skall fostras, och sedan hävdar de att föräldrarna inte lever efter dem. Utifrån detta ingriper de sedan och skiljer barnen från hemmet. Experternas normer har blivit viktigare än själva människorna. Därför måste vi se upp med statens normer, för dess normer är inte bra. De är innehållslösa och ytliga, säger Lennart Hane.

Lennart Hane

Advokat Hane påpekar att den grundläggande tryggheten för ett barn är föräldrarnas kärlek. Det hade barnen Thoresen. Men det brydde sig inte de norska myndigheterna om, utan istället hävdade de sina statliga normer, som egentligen bara var makt, godtycke och ondska.

Även släkten drabbas

Förbundsstyrelseledamoten Ingemar Böcker i "Riksförbundet för familjers rättigheter", RFFR, påpekar att det inte bara är föräldrarna som sörjer, då barnen blir omhändertagna av myndigheterna utan också fastnar, visar och andra släktingar. Inte minst sörjer barnen själva. Men om barnen sörjer och längtar efter sina riktiga föräldrar, så menar de sociala tjänstemännen att barnen är störda, och då får de inte ha närmare kontakt med sina föräldrar.

Ingemar Böcker menar även, att det inte finns något försvar

forts. sid. 34

I den förra artikeln kunde vi läsa om hur baptismen kom till Sverige och hur pionjärerna Anders Wiberg och Fredrik Olaus Nilsson kom till andlighet i dopfrågan.

Här fortsätter berättelsen: Om den fria väckelsen som kommer till Roslagen genom en pastorsadjunkt i Svenska kyrkan. Om den märklige "Kårstaprästen" som sedan blev mormon. Om den fria väckelsen som slås sönder men återuppstår som döparväckelse.

Så växer ett ovanligt baptist-samhälle fram i socknen...

□ Det lilla baptistsamhället i samhället växte fram i Kårsta socken i Vallentuna i mellersta Roslagen. Här är dess historia:

Guds första redskap att sprida den frireligiösa väckelsen till Kårsta och andra socknar i Roslagen blev Anders Wibergs vän pastorsadjunkten Per August Åkerlund. Han kom allmänt att bli känd under namnen "Kårstaprästen" eller "Backaprästen". Det påstås, att han var en av de mer intressanta profilerna inom väckelsehistorien. Han var också en av de mer problematiska, och det är kanhända därför det är så tyst om honom i de källor, där man väntar att finna honom beskriven.

Åkerlund lär ha avvikit betydligt från det övriga prästerskapet i landet. I nationsmatrikeln i Uppsala karaktäriseras han som "fanaticus i högsta grad".

Han kom tidigt i kontakt med Anders Wiberg, Carl Olof Rosenius och andra frikyrkliga förkunnare, som har haft betydelse för väckelserörelsen. Han placerades i Kårsta socken 1845 och höll sin första predikan i Kårsta kyrka på palmsöndagen.

Snart blev hans predikningar kända vida omkring. Det påstås, att han predikade med kraft och hänförelse och "ställde syndare av alla slag inför Kristi domstol". Det allmänna samtalsämnet i Kårsta och omkringliggande socknar blev den ovanlige och märklige Kårstaprästen. Skaror av människor sökte sig om söndagarna till Kårsta gamla medeltida

kyrka för att höra honom eller åtminstone för att få en skymt av honom.

Äktenskap

Åkerlund ådrog sig snart sina kyrkliga förmäns misshag och klander. Upprepade gånger kallades han till domkapitlet, där han fick allvarliga varningar. Många i Kårsta ville få bort honom från socknen, helst så fjärran som möjligt. Det blev inte så utan Åkerlund kom att stanna i bygden många år framöver. För på hösten 1847, två år efter det att han anlänt till Kårsta, gifte han sig med fröken Henrietta på Beateberg. Hon var dotter till majoren, riddaren, friherren och storgodsägaren W R Leuhusen.

Äktenskapet skedde mot godsägarens vilja — han var en av dem som ville se denne läsarpräst fjärran skild från socknen — och därför kom Åkerlund och hans hustru att bosätta sig på Backa gård i Kårsta, en egendom som fröken Henrietta fått i arv efter sin mor.

En kort tid efter bröllopet tog Åkerlund avsked från sin tjänst i svenska kyrkan. Han var nu, ekonomiskt och andligt sett, en fri och obunden person, som skulle komma att utveckla sig alltmer i frikyrklig riktning.

Backa gård blev ett centrum för den fria väckelseverksamheten i Roslagen. Många förkunnare gästade Åkerlund och hans hustru i deras hem i Kårsta och — efter baron Leuhusens död — på Beatebergs gård. Bland predikanterna nämns namn som Anders Wiberg, Adolf Drake, Carl Olof Rosenius, Wadström, Sparrman och Elmlad. De fick i regel pre-

dika för "fulla hus" i salongerna på Backa gård.

Utan överdrift kan man påstå, att Backa gård i Kårsta var Roslagens missionsstation, varifrån väckelsen spred sig allt vidare omkring. Och varje dag höll Åkerlund "morgonsamlingar" för de anställda på godset.

Åkerlund skrev under den här tiden en bok, som kom att väcka uppmärksamhet. Det fick titeln "Wet Du hvad prest är?" och var en bannstråle mot en förvårdsligad kyrka och ett ogudaktigt prästerskap.

Första troendedopet

En av Åkerlunds anställda på Backa gård hette J P Johansson. Hans uppgift blev att skjutsa alla dessa predikanter, som ofta gästade patronen och

till Wiberg var Backaprästen själv. För då Wiberg predikade i Stockholm, fick Johansson spänna för hästarna och skjutsa sin husbonde till sammankomsterna på Själagårdsgatan.

En kort tid efter det att Johansson blivit döpt, tjänade han själv som dopförrättare. En av dem han döpte var predikanten Carl Johan Eriksson. Han döptes i sjön Sparren den 5 juni 1860, samma år som Kårsta baptistförsamling bildades. Eriksson var en man med en dramatisk levnadshistoria, som han skrev ner i USA 1907. Men den ska vi återkomma till i nästa artikel.

Stanilaus Wellander hette en enkel man ur fotfolket. Han var till stor välsignelse för Guds verk i Roslagen. Han bodde en längre tid på Backa och deltog flitigt i verksamheten, trots att hans hälsa var dålig. Det berättas, att han fotvandrade långa vägar till andra socknar, där han predikade och delade ut traktater och böcker till människor han kom i kontakt med.

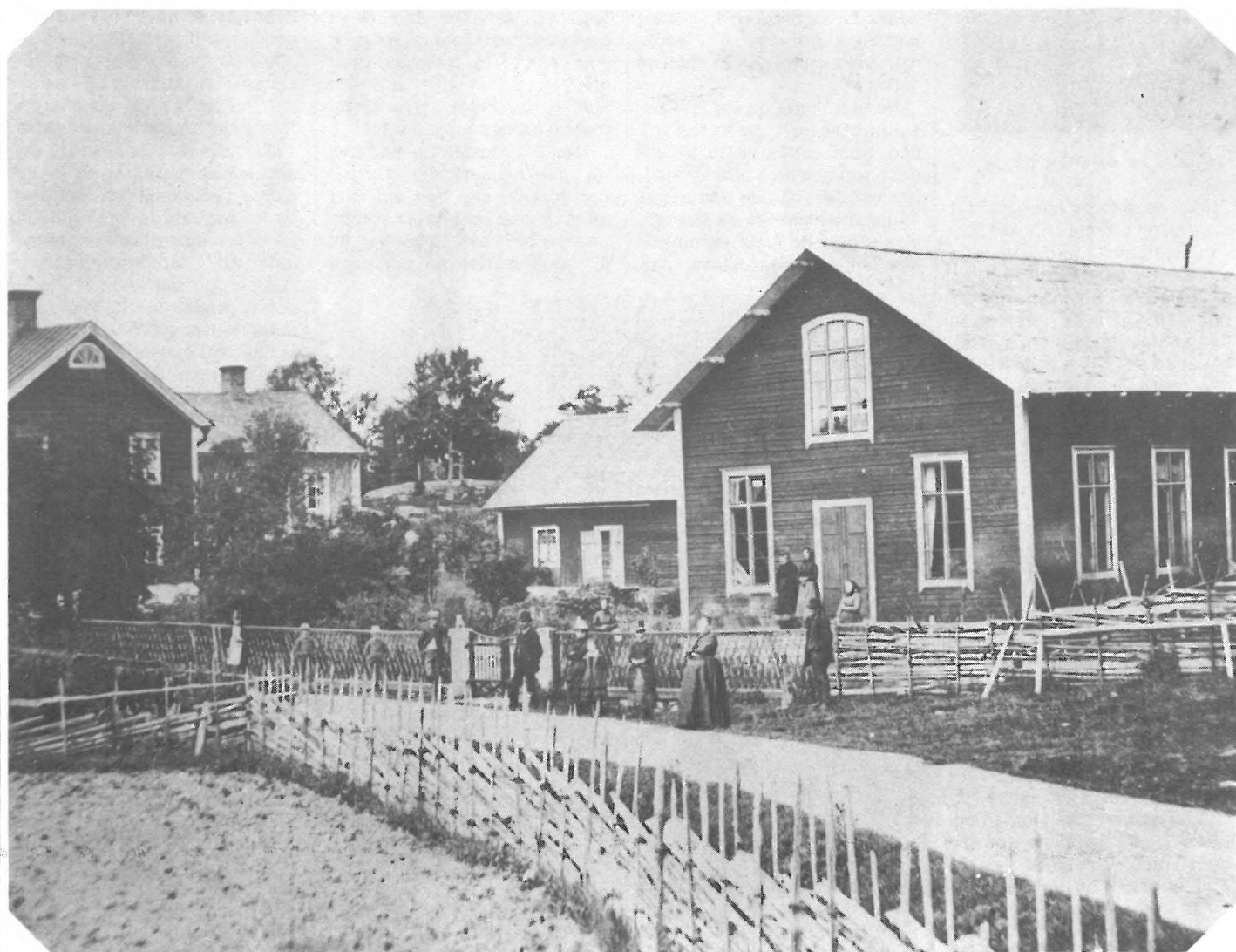
Då backaprästen Åkerlund vid svärfaderns död omkring 1857 flyttade till Beateberg, så blev detta början till någonting som har kallats "lekmannaverksamheten". Fram till den tidpunkten hade det inte ansetts lämpligt att en oskolad man eller ännu mindre kvinna stod upp och bad i ett möte eller avlade ett vittnesbörd. Då Åkerlund kom att bo väl långt från Kårsta, förordnade han att vissa bröder skulle tala i och leda mötena. Två av dem han utsåg var skjutskarlen J P Johansson och C J Eriksson. Dessa bröder kom också att vittna ute i grannsocknarna.

En artikelserie i tre delar av Arne Björkman

godsägaren Åkerlund.

De samtal som fördes mellan predikanterna och skjutskarlen Johansson ledde fram till att Johansson blev troende och lät döpa sig. Detta dop anses vara det första troendedopet i Roslagen. Det skedde i sjön Viren vid Beateberg.

Johansson som längre fram blev en av de ledande bröderna i baptistförsamlingen i Kårsta, framhöll att den predikant som mest hade uppmuntrat honom att självständigt söka sanningen i Bibeln var Anders Wiberg. En annan som gärna lyssnade

Året 1856 gjorde en predikant Möllersvärd ett uppmärksammat besök i Kårsta. I en redogörelse heter det, att han vann många åhörare genom sin "stora andekraft och sällsporda våltalighet". I slutet av nästkommande år var han tillbaka i Kårsta och hade då sällskap av magistern och sångarevangelisten Gustaf Palmqvist. De stannade i trakten några veckor. En kraftig väckelse utbröt i Kårsta och spred sig till andra socknar. Trots att Möllersvärd var stor motståndare till svenska kyrkans teologi, så inbjöds han att predika i prästgårdarna i trakten. Åtminstone i Kårsta, Närtuna och Frösunda. Och från alla samhällsklasser strömmade folk till för att höra "den sällsporda våltaligheten".

Församlingsfrågan

Alla var överens om att församlingen skulle bestå av enbart troende människor. Men troendopet blev ett tvisteämne. Predikanten Möllersvärd hävdade, att församlingen skulle bestå av troende och döpta. Men då han reste hem igen fanns det ingen på platsen som kunde

föra de nyomvända in i Bibelns hela sanning. Och så gled väckelsen in på ett annat spår.

Kårstaprästen Åkerlund ivrade för en så fri församling, att alla olika frireligiösa riktningar skulle få rum där. Eftersom han forfarande var populär bland de troende, lyssnade de flesta till honom. På hösten 1858, samma år som konventikellagen avskaffades, bildade man i Kårsta en fri församling, som efter förebilder från bl a Stockholm och Uppsala kallade sig "Den Evangeliska Alliansen" och som redan från början bestod av 46 medlemmar.

I Alliansens program ingick "att vid tillfälle och behov fira Jesu döds åminnelse, skilda från de oomvända i kyrkan". Den ville också försöka upprät-

ta en egen vardagsskola, där barnen skulle få en evangelisk uppfostran och slippa stå under "kyrkans dogmatiska lärostadgar".

Impulsgivare till vardagsskolan var Backaprästen. Han gav också, rikt gift som han var, stora löften om byggnadshjälp. Han lovade fri tomtmark på Backa gård, mycket material och kontanta medel. I början av 1859 började grundläggningsarbetet och framforslandet av virke till den byggnad, som skulle användas som samlingslokal för de troende och som vardagsskola för deras barn.

Mitt i allt detta hände det! Mitt i denna stora vision, mitt i denna nit, mitt i denna byggnadsiver kom chocken för de troende. Hela Kårsta socken

Vy över en del av "baptistsamhället i Kårsta socken. Fotot från 1885. Till höger ligger det nybyggda kapellet. Längst till vänster syns vardagsskolan, byggd 1863. Bakom skolan skymtar inackorderingshemmet för barn med lång skolväg.

skakades av en religiös skräll, som hördes över hela Roslagen.

Backaprästen hade blivit mormon!

Var detta möjligt? frågade man sig. Jo, Backaprästen hade gripits av momonernas lära och förkunnelse. Han sympatiserade med läran om månggifte, påstods det. Ja, det viskades om att han till och med hade börjat praktisera månggifte.

En stor förvirring uppstod hos läsarna. De gled in i nedstämdhet och andliga kriser, kan man förmoda. Bygget avbröts, och ingen visste vad han skulle ta sig till. Under tiden gick ryktet om Backaprästen ut över Roslagen. Det viskades, tisslades och skvallrades i stugorna. Ryktet nådde snart fram till Backaprästens vänner Wiberg och Rosenius, som båda

forts. nästa sida

"Här levde faktiskt, från 1860-talet och framåt, ett litet samhälle i samhället, med sociala institutioner, med en omfattande verksamhet, med bygghänsyn av många olika slag, mitt under det att man lyssnade till människors dopvittnesbörd, tog emot deras bekännelse, döpte dem, införlivade dem i församlingen och fostrade dem genom gudstjänst och undervisning."

**Rektor Bert Franzén
Betelseminariet**

Där väckelsen gick fram

forts. fr. föreg. sida

lär ha tagit allvarligt på denna händelse.

Men då läsarna hade hämtat sig från den första chocken, beslöt de att avstå från varje löfte om ekonomisk hjälp från Åkerlund. De ville inte ens ha någon ting med honom att göra, förrän han ångrat sig, bett om syndernas förlåtelse och återvänt till den rätta evangeliska läran. Därmed var de också skilda från tomtmarken på Backa gård.

Hårt avbräck

Den evangeliska verksamheten led ett hårt avbräck på grund av alla rykten, som spreds i socknarna. Fienderna ropade triumferande: "Vad vilja dessa snickare, smeder och skomakare, att de icke kunna tåga nu, sedan deras huvudman Backaprästen har tystnat!" Men läsarna kunde frimodigt svara: "Backaprästen var icke vår huvudman. Nej, Gud vare tack! Det var Kristus själv."

Som en parentes kan jag berättat, att Backaprästen på sin dödsbädd "vände åter till sin Fader, såsom en förlorad son, ryckt som en brand ur elden". Han avled den 28 oktober 1875 på Lovisedals gård i Rö. Hans andliga inställning under hans sista femton år på jorden gav nog anledning till många frågor, men av de anteckningar han gjorde i sin Bibel under de sista dagarna har man dragit slutsatsen att påståendena om hans omvändelse är sanna.

Efter Åkerlunds avfall från den rätta evangeliska läran, så hade separatistföreningen "Den Evangeliska Alliansen" spelat ut sin roll, som ett väckelsens centrum. Många stormar hade rasat över den lilla församlingen. Men den sista stormen var den värsta. Då hade inte bara Åkerlund uteslutits ur gemenskapen, utan även andra medlemmar, som avslöjats som sympatisörer till mormonernas lära, hade fått lämna församlingen tillsammans med Backaprästen.

Åkerlunds skjutskarl J P Johansson hade en tid bott hos honom på Beatebergs gård, men nu flyttade han tillbaka till Kårsta. Ungefär samtidigt inflyttade i socknen en f d dragon och baptistkolportör, som hette Wallberg.

Johansson, Wallberg och tre andra andliga bröder samlades en dag i Hagalund i Kårsta. De

beslöt då att bilda en självständig baptistförsamling i socknen. Det skedde den 21 oktober 1860.

De fem bröderna var fast beslutna att bygga upp en församling, som skulle bestå av endast troende och döpta medlemmar. De väntade inte på att någon annan skulle gå före och visa vägen. De hade sanningen klar och gick vägen fram utan

het och salighet än Jesum Christum och honom korsfäst och önska låta ställa sig i full efterträttelse af allt Guds ord som vi hafva det i Nya Testamentet för oss uppenbarat."

Men det räckte inte med det, för i punkt två står det: "Om någon förfelar sig med ord eller gerning och icke tager förmånelens ord i akt, så bör den till en tid uteslutas på det onda

J P Johansson och hans hustru. Johansson var skjutskarl åt kårstaprästen Åkerlund på Backa gård. Han skjutsade bl a Anders Wiberg till och från sammankomsterna på Backa gård. Samtalen under de långa resorna med Wiberg gjorde att Johansson blev troende och lät döpa sig till Kristus. Detta troendep dop anses vara det första i Roslagen. Johansson var en av de fem män, som den 21 oktober 1860 grundade Kårsta baptistförsamling. Han var församlingens föreståndare 1865-70. Han uppvaktade personligen kungen för att begära vigselrätt för de fria församlingarna. Han avled 1913 vid 85 års ålder.

att rådfråga sig med människor. De trodde på Gud och vågade handla därefter.

I den nya församlingens stadgar stod som punkt ett följande: "Församlingen upptager inga andra till medlemmar än sådana, som inför Gud och församlingen lofva att bekänna sin tro med sina gerningar och intet annat vet utaf till sin rättfärdig-

het som i honom är icke må hafva tillfälle att fräta omkring sig i församlingen."

Dop i vinterkylan

Redan vid nyåret 1861 — efter två månaders kraftig och målmedveten satsning — bestod församlingen av 42 medlemmar. Och 31 av dem hade blivit

döpta under november och december, troligen i sjön Sparren. "De voro i sanning ej rädda för vatten och höstkyla på den tiden", skrev pastor Lundberg i församlingens 60-årsberättelse 1920. Och Nils Carlsson i Ekskogen, som idag är en av de äldsta i församlingen, berättade för mig, att de förr i världen till och med trotsade vinterkylan vid dopförrättningarna: "Dom högg upp ett hål i isen och stoppade ner dopkandidaterna i det iskalla vattnet".

Baptistförsamlingens uppgift var att sprida ljus i det andliga mörkret i socknarna. Medlemmarna visade nit och offervilja och kastade sig in i ett rastlöst arbete för att så många odödliga själar som möjligt skulle nås av frälsningens budskap. De samlades ofta till bön och samtal. Och offentliga sammankomster hölls varje söndag mellan tio och tolv på förmiddagen. Den första onsdagen varje månad samlades man på eftermiddagen till samtalsmöten och brödsbrytelse, och på onsdagskvällarna var det bönemöte.

Kårsta baptistförsamling hade inte någon medlemsmatrikel i vanlig mening utan en "församlingsbok", som var en baptistisk motsvarighet till de gamla kyrkoböckerna. Jag fick tillfälle att studera den på Betelseminariet i Bromma, och den var verkligen intressant att bläddra i.

Församlingsboken är upplagd byavis, eftersom kårstaförsamlingen hade medlemmar också i omkringliggande byar, t ex Närtuna, Rö, Skepptuna, Gottröra, Söderbykvarn. Medlemmarna fördes in i boken familjevis. Då barn föddes skrevs

forts. sid. 32

Den här herrgårdsbyggnaden vid Backa gård i Kårsta var Roslagens missionsstation, varifrån den fria väckelsen spred sig vidare. Här bodde kårstaprästen Åkerlund och hans hustru Henrietta Leuhusen under åren 1847-57. Då hölls här "hemliga" möten i salongerna, eftersom det var under konventikelplakatets tid. Här gästade och predikade kända förkunnare som pastorerna Rosenius, Wadström, Sparman och frikyrkomännen Anders Wiberg, Adolf Drake samt doktor Fjellstedt. De fick i regel predika för "fullsat-ta hus".

□ Här kommer en julhälsning från Humlegården i Latorp, vid Kilsbergens fot, några mil utanför Örebro. Pilgrimsskolan – mammatäfför-älskarnas internatskola för sina egna barn – spurtar inför höstterminens avslutning.

Blickar man ut över de snötäckta fälten eller betraktar byggnaderna utifrån i mörkret och vinterkylan, anar man inte att här bor och verkar en stor, barnrik kommunitet. Men väl inne i stugvärmens berättas det om andliga vårvindar, som sveper fram och vidrör både ung och äldre.

– En riktig andedopsväckelse har drabbat storfamiljen och det är ungdomarna som fungerar som inspiratörer och föredömen, berättar Ulla Näsholm som deltagit i det skolarbete som utgör en viktig del av vardagen här.

Det är här som den slagit igenom och fått fäste, Pilgrimsskolan. I en även vintertid – varm och jordnära gemenskap, som omfattar allt ifrån matlagning, vedhuggning och försörjning till evangelisation och bönemöten.

Här intill berättar Ulla Näsholm, för tillfället lärare, och ungdomarna själva om vad som hänt. De öser ur erfarenheter som har både djup och bredd.

Julhälsning

från Pilgrimsskolan

Text: Ulla Näsholm

En andedopsväckelse har drabbat Latorp

□ På Latorp är skolan viktig. Mycket, för att inte säga det mesta, kretsar kring den, och det är ju också många ungdomar och barn som bor eller vistas på Humlegården. Det sammanlagda antalet barn är 40 stycken.

Föräldrarna har gjort och gör en fantastisk insats, ivrigt sekunderade av Britt Dahlberg, f d Wallgren, som verkligen har gått in i en historisk uppgift. För närvarande och helt tillfälligt har jag också hjälpt till några dagar för att avlasta ett par av föräldrarna.

Först måste igen sägas att Pilgrimsskolan är något helt annat än den vanliga skolan. Nu har jag varit på Latorp och lite mera sammanhängande kunnat följa med hur det fungerar, och alla ger verkligen något av sig själva för att helheten ska kunna fungera. Det kanske också måste tilläggas att så där helt utan problem eller konflikter är inte tillvaron. Men å andra sidan – tänk att dela bördorna tillsammans! Att bedja om dagligt bröd och det är faktiskt en realitet – bedja om ved till pannan därför att det börjar bli kallt och få uppleva hur Gud svarar. Att få delta i försörjningen genom att vara med på marknader, lära sig praktiskt arbete genom att hjälpa till i köket. Ståda sina egna skolsalar etc. etc.

Ser idylliskt ut

Ing Britt Quist, husmor på Latorp har själv två barn i undervisningen och dessutom en liten vildbasare på två år, som är i köket och "handracker" sin mor. Ing Britt kan visa hur man tar vara på äpplen. Hon samlar ungarna och de sitter i en ring i köket, skalar och gör mos – det ser väldigt idylliskt ut. Men hon kan också visa hur man tar vara på en ox – och har tillsammans med många av barnen varit med och styckat den, gjort sylta, konserverat etc. Det är viktigt att ta vara på vad naturen ger och att lära sig hand-

skas med det vi har på ett rätt sätt.

Det är flera som man borde nämna, men det medger inte utrymmet. Men läs vittnesbörden av ungdomarna och förstå att skolan är en viktig angelägenhet som berör oss alla! Där har ju Gustaf och Sven på ett påtagligt sätt tagit del. De har nämnts flera gånger – men hur skulle det egentligen se ut på Latorp utan dem? Morgonbön, i praktiskt arbete med vedhuggning eller eldning, med ett förmanande ord eller som trogna förebedjare fungerar de outtröttligt.

forts. sid. 33

Faran med TV

Av Elisabeth Kallas, 13 år, och Anette Hellström, 13 år

□ Här på Humlegården har vi slängt ut våra TV-apparater.

TV-tittandet verkar destruktivt på människan. Barn som tittat mycket på TV har inte kunnat koncentrera sig på att t ex läsa en bok. De kan inte fantisera själva utan måste ha hjälp av bilder. Hur går det då om barnen vill läsa bibeln? De kan inte koncentrera sig. Eftersom de flesta filmer på TV:n är överklighet, förvandlas bibeln till något överkligt.

Vi saknar absolut inte TV:n här. I stället sitter vi och pratar, har bönemöte m m. Det är mycket trevligare.

Vi slängde ut TV:n därför att den påverkade oss att t ex titta på TV i stället för att gå på möten. Så vi uppmanar er, ni som har TV, att slänga den på sopstappen, där den hör hemma, eller att sälja den. Det kommer ni att må bra av!

Elisabeth Kallas och Angelita Kulborg under bibelskolans avslutning på Kamraspalatset.

Angelita Kulborg, 13 år:

De vuxna måste komma loss!

Kära syskon!
Dagarna rinner iväg. Jag är ute och går i vinterkylan. Det är ganska mörkt ute. Men så slår det mig med ett ryck. Jag börjar tänka på några underbara kvällar: "Ungdomsväckelsens kvällar".

Så här började det.

Jag skulle gå till Elisabeth Kallas och Anna-Maria Karlsson. Jag ville prata. Men jag tänkte inte så mycket på vad jag ville prata om. Men det var precis som om Gud ledde mig.

När jag kom in till dem satt Anette H också där. De satt och pratade om andedöpet. Anette H ville bli andedöpt. Vi började samtala.

Se'n tyckte alla att vi skulle gå och hämta Per-Arne. Jag gick och hämtade honom. Vi berättade för honom om Anettes längtan efter andedöpet. Samtidigt började också jag få en längtan. Pajen (Per-Arne) tyckte att vi skulle ha ett eget bönemöte. Så blev det.

Elisabet K och Anna-Maria K som redan var andedöpta bad för mig och Anette. Vi började uppfyllas av glädje och kärlek. Jag kände en sådan underbar kärlek till mina medsyskon.

Se'n bröt det loss. Alla börja-

de hoppa och lova Jesus. Detta hördes ut också.

Nästan alla barn stod utanför fönstret och tittade. Även min lillebror, som sedan gick in till mamma och sa att Angelita, Elisabeth, Anna-Maria och Anette står och ropar på polis.

Vuxna människor blev intresserade av vad vi gjorde, så de gick också och tittade lite på oss genom fönstret.

Sedan hände det. Anette och jag blev andedöpta. Madeleine A kom till oss av ren nyfikenhet. Hon fattade ingenting. Men vi började be för henne och hon blev också andedöpt.

Sedan gick vi och hämtade Tomas H, Rickard A, Marika J, Malin F. Tomas H blev andedöpt den kvällen. Marika J och Anders J m fl har blivit andedöpta i senare bönemöten.

Sammanlagt är vi 9 stycken som blivit andedöpta. Och bönkvällar har vi så ofta vi kan.

Jag tror Gud vill visa oss ungdomar något. Vi får hoppas att de vuxna blir lika frimodiga som oss och hoppar och lovar Jesus.

Vi kämpar vidare. Herren leder oss.

Elisabeth Kallas, 13 år:

Varför bryter så få kristna med världen?

Ulla Näsholm intervjuade

□ Elisabeth Kallas, 13 år, är en av de ungdomar som varit med under bibelskolan i Stockholm. I vanliga fall går hon i Latorp på Pilgrimsskolan. Hon berättar först om sin frälsning.

— Jag blev frälst hemma. Hela familjen hade bönemöte, men jag och min syster ville inte riktigt vara med, utan vi låg och fnissade och småpratade med varandra.

— Hur det gick till vet jag inte riktigt, men plötsligt grät jag bara. Hela stolen blev våt av tårar, och när mamma och pappa slutade bönemötet så undrade de förstås vad som hänt och varför jag grät. Jag ville bli frälst, sa jag, och då bad de för mig.

— Andedöpt blev jag i somras på konferensen i Gärdshyttan. Det var faktiskt enklare än jag trodde. Det är lite svårt att förklara, man tror att det ska vara krångligt eller svårt, men det var naturligare än jag hade föreställt mig.

Nu har du varit med på bibelskolan i Stockholm, vad har den betytt för dig?

— Den har betytt väldigt mycket. Jag har blivit uppbyggd. Det är så här, att när krafter tar slut, då får man vara med om en bibelskola eller en konferens och får ny kraft, när man möter Gud igen.

Du går i Pilgrimsskolan — hur är det?

— Kul. Man känner alla som går här. I vanliga skolan kan det vara svårt att bekänna för kompisar och så där, men här vet ju alla att man är frälst. Det är nog lätt att mista tron i vanliga skolan, därför är det bra att gå i Pilgrimsskolan.

— Men jag får ju ändå tillfälle att vittna för mina andra kamrater och särskilt nu när jag börjar i Pilgrimsskolan. De förstår inte riktigt vad det är, bara att det är något kristet och de tror att det är väldigt strängt och tråkigt där.

— Det var en kompis till mig som ringde och hon hade en väldigt konstig uppfattning. Men jag tror ofta att det är så att ungdomar har en fel uppfattning om Jesus. De tror att man går i kyrkan och lever som vanligt se'n. Alla de känner eller har träffat är så'nä. Så då betyder det ju inget att vara frälst — det blir bara ett tråkigt liv. Den uppfattningen har många av dem jag pratat med i alla fall. Det är ganska svårt att förklara hur det verkligen är, därför att nästan inga kristna bryter upp från världen, utan de lever i världen precis som vanliga människor.

Du hade en upplevelse för några månader sedan. Du såg en syn, var det inte så?

— Mm. Vi hade varit borta hela dagen och jag var ganska trött och därför gick jag inte på mötet utan stannade hemma. Men så kände jag att jag måste be. Jag bad länge och blev salig och grät och sjöng om vartannat. Då såg jag en syn — jag såg Jesus och han satt på en tron, tyckte jag, och jag var en av dem som tillbad honom av många, många människor.

— Det var en av mina kamrater som var med mig när det här hände. Hon fattade inte riktigt vad det var som hände med mig. Det enda hon märkte var att jag sjöng och bad i flera timmar. Det var en fantastisk upplevelse.

Vad önskar du av framtiden?

— Jag skulle vilja börja i serveringen på Gamla Bro, tror jag. Jag trivs bra där, och jag tror också att det är många sökande som kommer dit. Man måste nog sätta sig ner och prata med dem som kommer, tror jag...

Ja, Elisabeth hjälper till så ofta hon har tillfälle och sprider värme och solsken omkring sig. Och på mötena deltar hon både med vittnesbörd men framförallt sång.

Kajsa Fredriksson, 15 år:

Vi höll på att bli bortförda av synden

Jag har blivit andedöpt och det är jag mycket tacksam till Gud för.

Så här gick det till.

Jag hade hört ryktas om att Elisabet Kallas och Anna Maria Karlsson någon gång ibland hade små bönemöten hemma hos sig. (De bor hos Christina och Per Arne Imsen.) Det tyckte jag var bra och funderade på att gå

dit nå'n gång.

Se'n slutade de med bönemötena helt och höll på med pop-musik och annat sådant jämt.

Elisabet Kallas, som blev andedöpt på sommarkonferensen i Gårdshyttan, tyckte väl att det inte var så bra. Hon bad för de andra.

Se'n kom bibelskolan. På morgonen lyssnade vi på pop-musik, se'n hade vi skola, på rasten lyssnade vi på musik. Efter skolan for vi till "Gamla Bro", var med på bibelstudier-

na, kåkade mat och for till Täby, lyssnade på musik och gick och lade oss.

Men mot slutet av bibelskolan ändrades schemat plötsligt. Arne Imsen hade bibelstudier som fick oss att tänka:

"Låten eder icke bortföras"!

Vad hade vi gjort?

Vi höll på att låta oss bortföras av synden.

Musiken och struntsnacket om kvällarna försvann. I stället pratade vi om Jesus, frälsning och andedop.

Senare blev Anette och Angelita frälsta. Allt detta var upptakten till vad som hände på Latorp några veckor senare.

Onsdagen den 18/11 kom jag upp från klassrummet där jag varit och gjort mina läxor. I trappen mötte jag Thomas och Rickard.

— Gå bort till Imsens får du se! sade Thomas.

— Nä, varför de'? Va' ska jag dit och göra? frågade jag som inte hade lust att gå ut.

— Jo gör det! sade Rickard.

— Varför det? Jag har ingen lust att gå ut.

— Kom ut på yttertrappan får du höra! sade Thomas.

— Nja, okey då.

Så gick vi ut på trappen och då hörde jag bortifrån Imsens ett oväsen som hördes vida omkring.

— Vad är det?

— Tjejerna har bönemöte därborta. Gå dit!

— Äh, lägg av!

Jag trodde dem inte först. Men se'n blev jag lite skraj. Så här hade de aldrig hållt på förut. Jag gick upp till mig och åt kvällsmat. Thomas och Rickard gick bort till Imsens.

Dagen efter kom alla tjejer och berättade vad som hänt kvällen innan. Fyra stycken hade blivit andedöpta (Anette, Angelita, Thomas och Madelene). De berättade om hur härligt det hade varit.

De hoppade, dansade och prisade Gud som om de var tokiga. De pratade om frälsningen hela dagen och på kvällen skulle de ha bönemöte igen. Jag

forts. sid. 32

Anette Hellström, 13 år:

Jag är så tacksam!

Ulla Näsholm frågade

□ Anette Hellström är 13 år. En tuff men ändå ganska mjuk tjej och stolt storasyster till lilla Josefina, som hon oftast hjälper sin mamma att passa.

Det är tydligt att något hänt med Anette. Hon ser strålende glad ut och kan inte låta bli att dela med sig av vad som hänt. Under en lektion säger hon spontant och lite blygt:

— Jag blev frälst under bibelskolan...

Ja, Anette trodde ju på Gud och ville leva för Jesus. Men något hade blivit fel — tron kom liksom så långt bort. Men Anette fortsatte:

— Jo, jag blev frälst under bibelskolan. Det var något som hände nu när vi var i Stockholm. Det var en lördagskväll i Brosalen då Arne Imsen predikade om att inte låta sig bortföras. Det passade på mig. Så höll det på att bli, tyckte jag. Jag ville så gärna att det skulle bli en ändring.

Och efter ytterligare några kvällar fick Anette möta Jesus igen. Hon gick fram till förbön, och Britt, hennes lärarinna, och Elisabeth, en klasskamrat, bad för henne. Och att verkligen något hänt förstärkte man ju bara av att se Anette efter bibelskolan. Hon berättar själv:

— Allt blev så annorlunda. Arbetet blev roligare och mötena intressanta. Innan hade allting varit så jobbigt men det var det inte längre.

Anette bor tillsammans med föräldrar och syskon på Humlegården i Latorp sedan två år. Hennes stora önskan var att bli

forts. sid. 31

Thomas Hellström, 14 år:

Då blev jag lite rädd...

Frid syskon!

Jag heter Thomas, är 14 år, och jag har blivit andedöpt tillsammans med åtta andra ungdomar. Det började så här:

Jag låg och läste på mitt rum, och plötsligt kom Richard (en kompis till mig) in och berättade att tjejerna hade bönemöte och de bad så det hördes långt vägg. Då blev jag faktiskt lite rädd men det sa jag inte till Richard.

Richard ville att jag skulle följa med bort till radhuset där tjejerna bad, men det räckte med öppna stora husets ytterdörr för att bevisa att det var sant. Man hörde att de tackade och prisade Gud.

— Å stängde vi dörren och gick in i klassrummet som ligger i husets källare, men man fortsatte deras lovprisning så jag ville gå ut i pianotanten som vi har här, och piano eller något annat glömma bort allting. Men fick inte att glömma bort

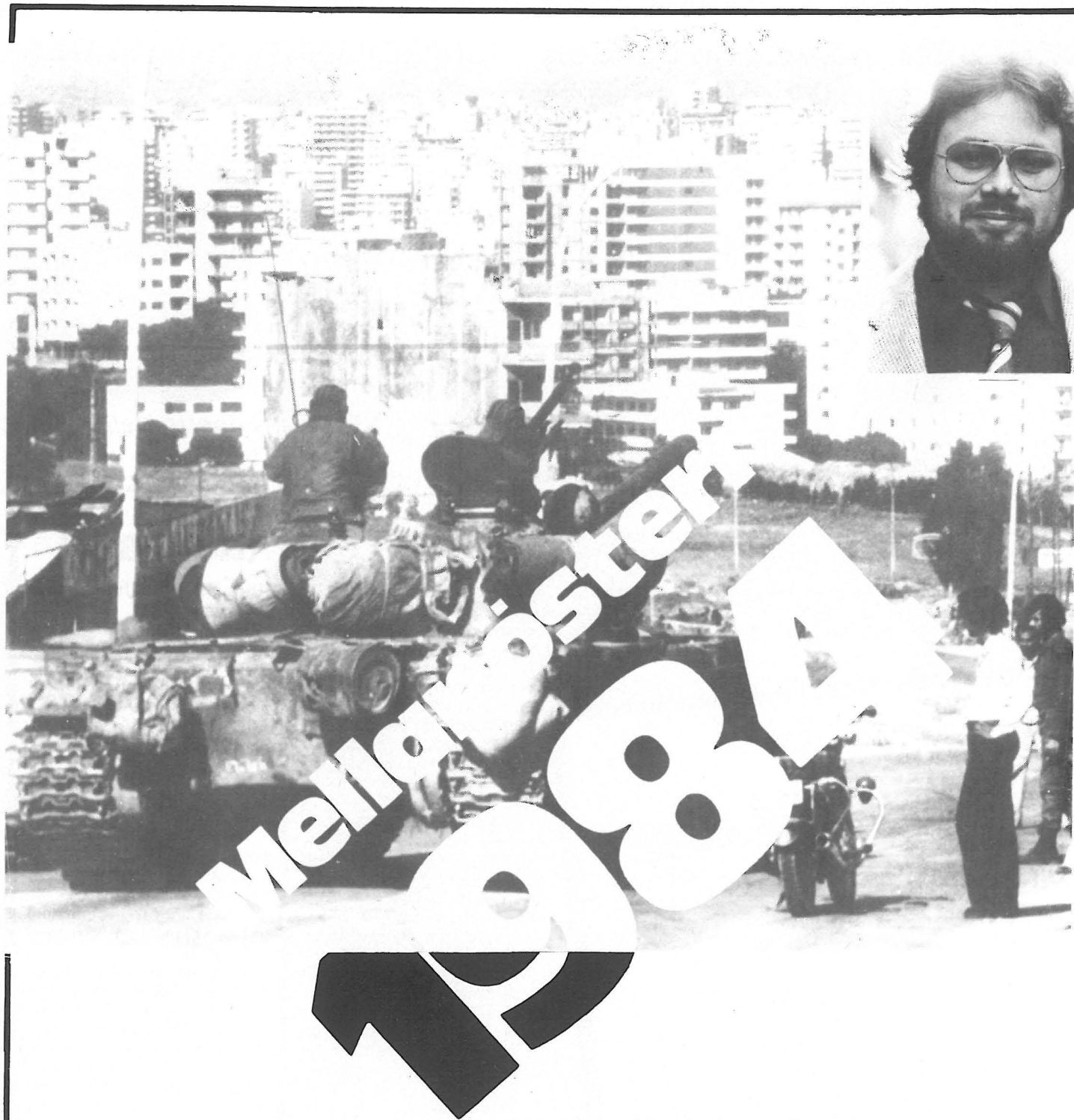
det, för man hörde lovprisningen i bakgrunden.

Då kom Richard på att vi skulle gå och titta när dom hoppade och dansade inför HERREN. När vi kom till fönstret, innanför vilket de bad, så fortsatte jag att gå in till mina föräldrar som också bor i radhuset.

Tjejerna hade fått syn på Rickard som stod och tittade utanför fönstret, och frågade om han ville bli andedöpt, och det ville han.

Efter en stund kom Angelita (en av tjejerna) in till mig och frågade mig om jag också ville bli andedöpt, och det ville jag. På något vis fick de in mig till rummet där de bad. Där fick vi böja knä. Det var ingen vuxen med och bad. Då blev jag andedöpt.

Det är viktigt att få Andens dop. Man kan liksom inte verka bland människor om man inte är andedöpt.

Två år kvar till 1984! För författare, ekonomer och teologer har detta blivit ett magiskt årtal. Låt oss betrakta händelserna i Mellanöstern och kringliggande områden utifrån det perspektivet! Gunno Andersson tar här upp den profetiska situationen.

— De bibliska profetiorna går en efter en i uppfyllelse inför en hel världs blickar.

Det s k 8-punktsprogrammet, som livligt diskuterats den senaste tiden, kommer inte att leda fram till något konstruktivt. En konfrontation är oundviklig, trots allt diplomatiskt spel, menar Gunno Andersson.

Text: Gunno Andersson

De flesta av oss har förmodligen läst George Orwells bok "1984". När boken skrevs runt 1950 ansågs det mesta av innehållet alltför fantastiskt för att någon gång bli verklighet. Idag när vi skriver 1981 (snart 1982) har utvecklingen t o m passerat bokens beskrivning av den tekniska och teknologiska situationen.

Men året 1984 är inte bara en titel på en bok, utan många personer inom futurologi, teologi, ekonomi och övrig vetenskap har just 1984 såsom ett bemerkelseår.

Helt tydligt tycker jag dock det är, att året 1984 är ett profetiskt år, som kommer att innebära många märkliga och förunderliga ting.

Ett område som verkligen kan kallas jordens mittelhöjd (Hes. 38:4) är Mellanöstern. Där var civilisationens vagga, och där har de mest intressanta och händelserika skeendena i historien inträffat. Bibeln, Guds eget Ord, understryker detta faktum mer än en gång.

Sann information

Låt oss se lite närmare på länderna i Mellersta Östern just i detta korta perspektiv, att det är två år kvar till 1984! Eftersom vi har Bibeln som utgångspunkt, blir det naturligt att utgå från Guds egendomsfolk, Israel (5 Mos. 7:7). Men Bibeln ger oss också sann information om länderna runt omkring.

Låt oss konstatera att vi nu inte gör ett politiskt ställningstagande. Vi måste dock förstå att när Gud handlar får det politiska konsekvenser. Det finns många människor med mycket och bättre kunskap om utvecklingen i Mellersta Östern på det politiska, religiösa, och ekonomiska området liksom på andra områden. Tveklöst anser jag

dock att den verkligt sanna, d v s den andliga bakgrunden och förklaringen, inte kommer till uttryck om man enbart betraktar dessa ting.

Nordens länder

Ett av de mest intressanta bibelställen i detta sammanhang är i profeten Hesekiels bok, kap. 36-39. Där möter oss den profetiska bilden av ett folk i förskingring. Genom en mångfald av under blir de dock åter igen ett folk med en konung (Se Hes. 37:21, 22).

I det 38:e kap. möter oss en stor och fruktansvärd makt, som kommer för att invadera landet Israel (v. 14-16) tillsammans med en väldig här av flera andra folkslag. De nämns vid namn som vi otvetydigt känner igen: perser, etiopier, putéer (d v s Libyen, araberna) samt Gomer och Togarma (d v s folk ifrån den yttersta norden).

Samma namn finns nämnda i 1 Mos. 10:e kapitlet. Där möter vi Jafets söner, vilka var *Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mesek* och *Tiras*. Gomers ene son hette *Togarma*. Dessa är de s k germanska folkslagen, vilket betyder att det rör sig om mellan- och nordeuropeiska folkslag, däribland tyskar och svenskar. Det är alltså dessa folk som tillsammans med Sovjetunionen (d v s Gog i Magogs land, Ros, Mesek och Tubal) kommer att invadera Israel. Den verkliga orsaken till invasionen läser vi om i Hes. 38:4: "Jag (Gud) vill locka dig åstad" samt (v. 16) "Jag skall låta dig komma över mitt land, för att folken skall lära känna mig".

Strategiskt

Den väldiga skaran har andra planer utåt sett, ty det heter i v. 11,12: "Jag vill draga åstad, jag vill taga rov och göra byte". M a o vill man inta ett strategiskt område med rika fyndigheter och på detta sätt skaffa sig ännu större herravälde.

En viss reservation möter vi dock ifrån vissa länder från Saba och Dedan, Tarsis och alla dess "unga lejon". Detta betyder faktiskt att *Egypten* respektive vissa delar av västerlandet ställer upp bakom Israel i denna situation. Resultatet blir följande: *Herren Gud* ger luft åt sin vrede över inkräktarna, som kommer att i det närmaste utplånas. Se verserna Hes. 38:20-22 och 39:4-6!

Revolutionen i Iran

Vi lägger märke till att *perserna*, det gamla namnet på *Iran*, finns med i krigarskaran. Enbart för två år sedan fanns en proisraelisk regering i det landet. Men genom den islamska revolutionen ändrades bilden fullständigt. Över 80 000 judar fick fly hals över huvud, och av vänner blev en fiende. Bilden kommer att ändras igen, när det islamska prästerskapet tvingas retirera och vänsterinriktade, kommunistiska krafter tar över Iran. Därmed ligger vägen öppen mot Israel.

Etioperna står som bild för de svarta folken. Också Etiopien har genomgått en helomvändning i förhållandet till Israel och finns med i den anfallande skaran. *Put* är namnet på Hams ene son (en annan är Misraim, som är ledare för Egypten). *Put* står som ett samlat namn för araberna men betyder också Libyen.

Libanons fall

Ibland putéerna = araberna finns många nationer, som är nämnda i andra böcker i Bibeln. *Libanon* är välkänt för sin rikeedom både i äldre historia och i modern tid. Det land som länge tycktes vara säkert och tryggt har dock under de sista åren förvandlats till en nation i krig, nöd och splittring. I Sak. 11:1, 2 möter oss detta under bilden av *cedern som måste falla*. Libanon som nation spelar en undanskymd roll utan möjligheter att agera. Inte heller *Jordanien* kommer att kunna utöva något speciellt inflytande. Vi läser i Sak. 11:3, att Jordanbygdens snår blir förödd. Dessutom möter oss på ett flertal bibelställen profetierna om Moabs, Edoms och Ammons barns områden, vilket är detsamma som Jordanien (Läs Jer. 48 och 49).

Det rike som, förutom Egypten, haft mest med Israel att göra är *Assyrien* eller *Syrien* kallat. Under många och långa perioder har Israels barn varit underlydande eller i krig med Nordlandet, som det också kallas. De två perioder som Israels barn påverkats mest är 9:e till 7:e århundradet f Kr, då nationen Israel först var i allians med för att sedan erövrats av assyrierna (722 f Kr).

Egypten är undantaget

Den andra perioden inföll under första delen av 2:a århundradet

f Kr och den händelsen profeterade Daniel över c a 300 år innan det skedde. I Daniels bok läser vi också om vad som skall ske i ändens tid (Dan. 11:40-45). Det till synes märkliga i sammanhanget är Syriens kamp mot Egypten, som drabbas hårt av kriget. Tillsammans med Syrien ser vi åter igen libyer och etiopier. Jordanien (Edom, Moab och Ammon) skall dock hållas utanför kampen. Denna kamp kommer att ukämpas "i det väldiga landet" och slutet blir trots en till synes överväldigande makt, att "han (Syrien) går till sin undergång, och ingen skall finnas, som hjälper honom" (Dan. 11:45).

Det idag kanske mäktigaste riket i området, i alla fall ekonomiskt, *Saudi-Arabien*, har historiskt sett inte betytt något nämnvärt. Nu kan landet p g a sina oljemiljarder utöva påtryckningar mot andra länder. Det 8-punktsprogram som nu lagts fram kommer inte att leda fram till något konstruktivt. Maktbalansen skärps ännu mer p g a upprustningen.

Vad leder då allt detta fram till? En konfrontation är oundviklig trots allt diplomatiskt spel. Stormakterna kommer inte att acceptera en undanskymd roll i sammanhanget, utan profeten Hesekiels budskap kommer att gå i uppfyllelse. Jesus profeterade och sa: "*Denna generation* skall inte förgås förrän allt detta har skett" (Matt. 24:34). En generation är detsamma som en mansålder, vilket betyder c a 40 år. Den period som gått sedan staten Israels pånyttfödelse 1948, närmar sig slutet. Och i sanning närmar vi oss slutet av denna tidsålder. Denna världsordning går mot sin upplösning (1 Kor. 7:31) säger Paulus. Aposteln Petrus instämmer och säger att "ändan på allting är nu nära"..."eftersom nu allt detta går till sin upplösning" (1 Pet. 4:7 resp. 2 Pet. 3:11).

Det panorama som vi här ser, utgör dock inte själva finalen på tidsåldern, utan en inledning till densamma. Den "slutliga" drabbningen mellan det onda och goda berör inte bara en del av mänskligheten. Då skall alla dras in och med. Enligt Dan. 12:1-3 inträffar denna avslutning strax efter uppgörelsen i Mellanöstern. Då skall Jesus komma tillbaka till jorden för att inta den plats som rätteligen är hans, nämligen Davids tron. Därmed blir han också hela jordens konung (Sak. 14:9). ■

Kejsar Augustus kunde andas ut. Ett av hans stora politiska mål var uppnått. En period av fred och återhämtning tycktes ha inträtt för imperiets del och skulle gå till historien som *pax augustiana*.

Men det fanns något mer som Augustus fann angeläget, nu när folken var kuvade eller förståndigt nog hade insett det kloka i att lydigt underkasta sig "järnmakten". En unik och krävande åtgärd, där han skulle nödgas mobilisera samtliga befattningshavare i hela imperiet — men som också skulle ge positiva resultat: imperiets ytterligare konsolidering och en ökad kontroll över befolkningarnas produktion och skatteuppbörd... Något som på sikt enbart kunde gagna romstaten...

Kejsaren hade länge haft denna jättelika folkräkning i tankarna, men tiden tycktes inte ha varit lämplig. Inte förrän nu. Nu när freden inträtt gällde det att inte världsväldets medborgare föll offer för förslappning utan fastmer att plikt känslan stärktes.

En registrering av imperiets samtliga medborgare var precis den åtgärd som för stunden var lämplig. Så behövde inte heller prokuratorer och ämbetsmän, officerare och soldater vara sysslolösa — ty en skattskrivning krävde givetvis sina insatser...

Så kom dagen för detta kej-

serliga edikt. Denna förordning ifrån imperiets kärna och centrum som skulle få varje bonde, hantverkare, varje handelsresande eller kameluppfödare eller fruktodlare att sätta sig i rörelse i imperiets tjänst.

Nu fick det snabba romerska kurir- och postväsendet ännu ett tillfälle att visa sin effektivitet och sin outhärlighet för kommunikationer och ordern i inom imperiet. På mindre än en vecka kunde de mest avlägsna provinserna nås av kejsarens påbud.

Gigantisk registrering

"Detta var den första skattskrivningen, och den hölls när Kvirinus var landshövding över Syrien. Då färdades alla, var och en till sin stad, för att låta skattskriva sig". Evangelisten Lukas var vaken för det unika i denna gigantiska registrering av människor.

Men även om metoden var ovanligt raffinerad, eller rent av civiliserad, var maktens språk inget nytt på historiens karta. Det egyptiska, det babyloniska, det assyriska och det medopersiska — alla dessa välden hade på sina vis låtit makten tala och våldet komma till uttryck gentemot de underkuvade och besegrade folken. Skatten till makt-havarna, kom ingen enda undan. Om än geografiskt avlägsna var deras förlängda arm

i form av väl beväpnade härar väl så synlig och kännbar...

Världsväldena krävde sin tribut av varje man, varje försörjare, varje hushåll, stort eller litet, rikt eller fattigt.

Ja, världsriken nöjde sig minsann inte med luft för att existera, utan var beroende av otaliga skarors blod, svett och tårar. Utan dessa oräkneliga hopar av ständigt och rastlöst trälände, släpande, lyftande, löpande och krigande människor av kött och blod skulle världena aldrig kunnat bestå.

Utan de ihärdigt arbetande bönderna, som lydigt lade undan den från högre ort fastställda kvoten av säd och spannmål, kött, frukt och ull hade både hovens och härens existens varit hotade.

Och varifrån skulle guld, silvret, kopparn och järnet hämtas om inte skaror av slavar, dag och natt, hållna under strängaste uppsikt, med hot, hugg och slag, djupt nere i gruvornas schakt, hämtade fram de dyrbara malmerna för vidare förädling och försköning? Krigarnas svärd, sköldar och spjut — det måste till material! De kejsarliga hoven, prydnaderna och templen, där fick det inte sparas. Och damernas ringar, halsband och armbanden — det gällde att förse...

I botten av världens maktstruktur möter vi denna puls av livegna, statsägda, rättslösa, aldrig vilande skaror som bär

upp ämbetsmän, härar, hov och kejsare.

Jättelikt imperium

Romimperiet var inget undantag. Det kan tvärtom sägas utgöra det främsta exemplet på mångfald och pluralism vad religion, kultur och språk beträffar. Och trots att det nu var ifrån Rom som maktbuden utgick för att till sist nå imperiets mesta avlägsna trakter, bestod ännu hellenismens starka inflytande inom religion, kultur och språk. Det internationella vardagsspråket var koiné, den form av grekiska som de flesta inom imperiets vidsträckta gränser var förtrogna med.

Den ambitiösa Augustus var en i raden av många kejsare som gärna såg att romarriket uppfylldes av skiftande kulturella strömningar och religioner, bara de inte utgjorde ett hot mot själva statsmakten. Till och med de säregna judarna fick hållas, om enbart politiska uppror och oroligheter kunde undvikas — något som de styrande i provinsen Judeen också tids nog lärde sig vikten av att till varje pris tillse.

Augustus planer för sitt imperium kom att påverka varje individ i detta jättelika värde. Och han valde en synnerligen lämplig tid för sitt unika påbud om skattskrivning.

Men den heliga historien förtäljer oss att denne i människors och i historiens ögon så mäktige potentat inte ensam

planerade folkens framtid. Och även om citatet i Lukas' evangelium inger respekt: "Vid den tiden utfärdade kejsar Augustus en förordning om att hela världen skulle skattskrivas" — så följer dock en sällsam fortsättning.

Den för oss alla så välkända berättelsen om Jesu födelse. Josef och Maria, stallet, herdarna, änglaskaran och de vise männen talar ett mäktigt språk om det faktum att, men även hur GUD beslutat handla i just denna tid. Gud, vars storslagna planer för mänskligheten ingen kejsare eller konung, inget världsvälde och inga framryckande arméer kan göra om intet hade också planer för skattskrivningens generation.

Hur mäktiga våldena än tycks, hur stora och mäktiga härskarna än syns, där deras dekret kan få ett helt imperium att darra, så har dock den levande Guden initiativet. Han får alltid sista ordet, i varje epok. Men allt som oftast undgår hans handlande de mäktigas och vises uppmärksamhet.

Någon generation efter Augustus skulle det till exempel heta: "Under femtonde året av kejsar Tiberius regering, när Pontius Pilatus var ståthållare i Judeen, Herodes tetrark i Galileen, hans bror Filippus i Itureen och Trachonitis och Lysanias i Abilene, och när Hannas och Kaifas var överstepräster, kom Guds ord till Sakarias son Johannes i öknen".

Gud gick förbi tidens makthavare

Hur betecknande är det inte att Gud går förbi tidens makthavare, både politiska och religiösa, i tur och ordning och kallar en man i öknen att verkställa sina planer.

Och nu skulle det återigen upprepas. "Guds dråpliga gärningar" gör sannerligen skäl för namnet. En bråkig och oansedd provins i utkanterna av det stolta imperiet skulle bli föremålet för Guds handlande. Ingen kejsare var förvarnad, inga arméer låg i beredskap. Prästerna visste inget och de skriftlärde såg inte skogen för alla träd.

Nu skulle Gud sända den de dagligen läste om, drömde om och längtade efter, det som generation efter generation sett fram emot. det som lag och bud, tabernakel och offer med strömmar av blod pekade fram emot skulle nu ta gestalt. Honom som profeterna siat om, skådat långt i fjärran och även lidit för skulle träda fram. Träda in i tid, rum och kött.

Om césar Augustus var väl så medveten om vad han gjorde, så var Gud det ännu mer. Imperiets utbredande, kulturmiljön, maktstrukturen, språkförhållandena — varje, vid första ögonblicket kanske obetydlig detalj — allt fick till sist gagna Hans syften. Och till och med då césar i sin makt låter sina ord bli lag och ropas ut över

vade packar åsnan och beger sig till närmaste centralorten för att "låta skattskriva sig" har Gud låget under kontroll. Om det än för dessa fromma såg ut som om Herren, Israels Gud höll sig på avstånd när han tillät sitt folk att så kränkas av hednaimperialismen.

Guds historieskrivning — nedtecknad av bl a Lukas' hand

rang än alla imperiets vise künde prestera och av långt högre profetiskt aktualitet än vad samtliga lärare i Israel just då besatt.

Det är inte romerska härar de ser, utan himmelska — som även de alltid är i aktivitet och under manöver. Det är inte kejserlig hovsprakt, utan "Herrens härlighet" som "lyser omkring

Fattig och ringa

Gud gick förbi alla furstar och makthavare när han meddelade historiens mest betydelsefulla födsel. Då han uppenbarade sig först för några anonyma herdar, var det uttryck för en gudomlig princip.

Text: Bo M Högländer

så gott som hela den dåvarande civilisationen, till den romerska statens fromma, hade dock Gud kontrollen över historiens gång.

Vi reagerar knappast nämnvärt längre då vi i högtidlig ton vid tända ljus och julestämning hör de mäktiga inledningsorden i julevangeliet: "Och det hände sig vid den tiden att från kejsar Augustus utgick ett påbud att hela världen skulle skattskrivas". Julidyllen har lyckats döva dramatiken och det vida perspektivet i dessa egentligen så laddade och komprimerade rader.

Och det hände sig vid den tiden... Världsväldets mäktige tycktes kunna fira ännu en triumf. Här kom ett schackdrag som för långa tider skulle stärka deras makt. Men de hade glömt att Gud är den som råder. Och han har också "stakat ut gränser och fastställt bestämda tider". Och "när tiden var inne sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen".

Tiden var inne. Just då de mäktigaste av världsvälden stärker sin makt och kontrollen över individerna ökar, skattebördan blir tyngre — alltmedan orättfärdigheten breder ut sig — då är tiden inne för Gud.

Hednaimperialism

Även då en enkel timmerman i en av romarna ockuperad provins, tillsammans med sin trol-

— koncentreras inte omkring kejsare och kungar, byggnader och tempel. De får på sin höjd utgöra en tidsinramning till handlingens kärna. Nej, vi möter herdar och astrologer, en timmerman och hans gravida fästmo, ett stall och en krubba.

Ironiskt nog är några "vise män från österns länder" andligen och profetiskt mer vaksamma än hela det samlade Israel och dess religiösa elit. Förutom herdarna, förstås.

Herdarna, samhällets absolut lägsta. De var inte ens engagerade med skattskrivning och taxering — vad skulle de för övrigt betala skatt med? Fåren var ju inte ens deras! Från imperiets sida väntade man sig inget av dem, inte heller ifrån templet och synagogans håll. Befrielsearmén ville inte heller ha dem... Politiskt var de inget att räkna med.

Men helt plötsligt fokuseras årtusendens frälsningshistoria för några intensiva minuter till just en grupp av dessa anonyma herdar, där de mitt när natten är som mörkast nås av meddelandet direkt ifrån himlen:

"Då stod en Herrens ängel framför dem och Herrens härlighet lyste omkring dem". Demonstrativt — aldrig förnekande sig själv — låter Gud i denna ödesmättade natt dessa förskräckta herdar inom loppet av några mättade, av ljus och härlighet, majestät och helighet laddade sekunder plötsligt besitta en kunskap av långt högre

dem". Det är inte svärd, pilar och spjut som de fruktar utan det heliga som känns så påtagligt där ute i nejden dessa klockslag.

Ett stinkande stall

Det är inte till templet, Herodes residens, till prästerna och de skriftlärde — och än mindre till Rom och kejsarliga kamrar — de får information att bege sig. Det är till ett stall inne i staden. Världens nytända hopp, "Frälsaren, född i Davids stad. Messias, Herren" ligger inte och sprattlar i en förgylld vaggaväl bevakad av kungliga styrkor, utan lindad i en krubba i ett stinkande stall bland bråkande får.

Kanske hördes det första skriket från Jesus-barnet i samma stund som kejsaren bekvämt lutade sig tillbaka, tog en klunk av vinet och förströtte fästeblicken på någon av de lättklädda danserskorna. Eller just som en grupp skriftlärde var mitt uppe i en djup diskussion om profetierna om Messias, hans mäktiga framträdande och rike. Ett tacksamt ämne i skattskrivningstider.

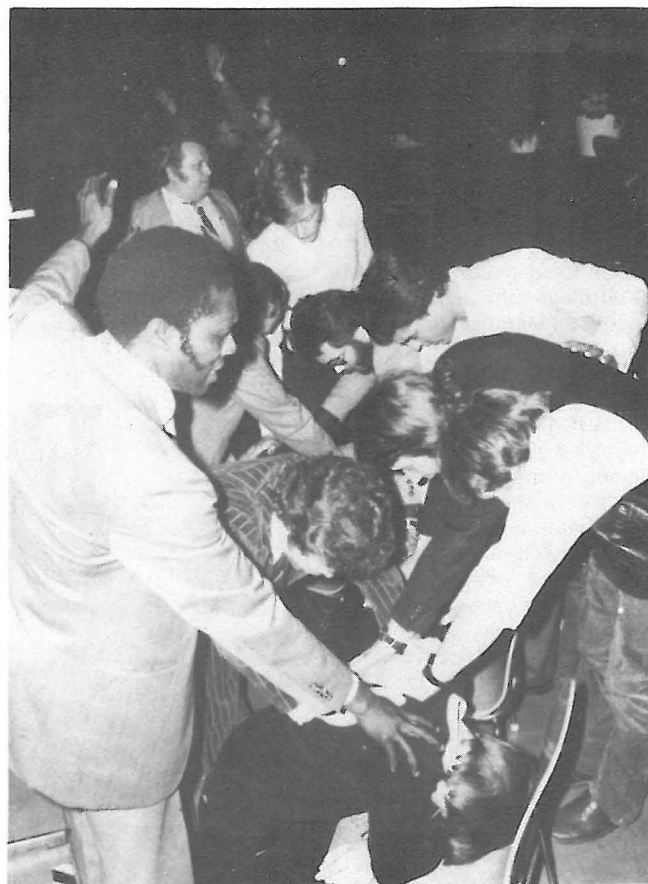
Vi möter onekligen Gud i "julens budskap". Vi möter honom som människa, som utblottad, som en av oss själva i kamp mot tidens krafter och trender, härskarnycker och godtycke.

Vi hör en märklig ton i detta så intill banalitet idylliserade julevangelium, om vi bara träng-

forts. sid. 35

Maranatafolket drog in i Kamraspalatset

Väckelsetoner avslutade bibelskolan 1981

■ Kamraspalatset, vid S:t Eriksbron, den gamla biografen som fått stå tom och oanvänd en tid, fick göra en uppmärksam comeback nyligen. Efter att väggar skurats och bänkar dammats av och ställts i ordning kunde Maranatafolket dra in med stora förväntningar.

För bibelskolans avslutningskonferens visade sig den gamla biografen vara ypperlig, nu då Brosalen blivit för liten i sådana här sammanhang. I den rymliga arenan samlades nu maranatafolk från hela Norden och ljudet av tillbedjan, lovsång och jubel steg upp mot

de höga taken.

Det ungdomliga inslaget var påfallande i årets bibelskola, då Pilgrimsskolans elever från skilda håll också deltog. Denna hemundervisning börjar nu ge frukt efter fem års kamp. I konferensen tog Martin Johansson och Tommy Jacobsson farväl av vänner och hemland för att tillsammans med Stina Fridolfsson resa till Dominikanska Republiken i Västindien. Dessa båda ynglingar i 18-årsåldern bär på en gudomlig kallelse och utgör själva en stark bekräftelse på Pilgrimsskolans berättigande!

Moussa Abna Aissa från Tunisien upplevde sin sjunde bibelskola. Han har kommit till tro, döpts till Kristus och växt till och mognat andligt i tjänst och arbete i församlingens sköte. Nu stod han färdig för att tillsammans med sina närmaste bryta upp och dra till hemlandet med evangelium.

I centrum stod också givetvis Arne Imsens förkunnelse, genomträngande, väl förankrad i Nya Testamentet och med omisskännlig aktualitet.

Bl a hävdade han att maranatafolket bör slå vakt om sin identitet, nu då de som

endast haft ettiketten också gör sig av med namnet.

Temat för avslutningsdagarna kan nog sägas utgöra mer än enbart ett motto. Det tycks bilda vinjetten över den komprimerade period som församlingen nu går in i, innan dess Herre kommer; "En ny missionsepok i hem- och u-land"!

Herren hjälpe oss att vara med och förkroppsliga detta enligt Jesu egna ord: "Skörden är mycken, men arbetarna är få. Bedjen förden skull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd."

Längst t.v. motst. sida: "Guds ord som en klippa i väl och i ve", sjöng åldermännen Sven Pettersson och Gustaf Larsson tillsammans med den nya generationen maranatavittnen representerade av Fredrik Fredriksson (11 år) och Thoralf Lindh under bibelskolans avslutning. De uttryckte därmed vad hela församlingen kände av beslutsamhet i dess kamp emot alla krafter som vill splittra gemenskapen. Arne Imsen ledde.

Ovan t.v.: Eftermöte. Bland tillresande vittnen fanns Joel Walehwa, Uganda, som här beder för långtande.

Nedan: Inför resan till Santo Domingo i Västindien. Stina Fridolfsson med lärjungarna och kusinerna Tommy Jacobsson och Martin Johansson.

(Foto: Reino Jilker)

Bibelskolan -81 på Gamla Bro i Stockholm blev till vägledning och förnyelse inom alla områden. En hel skara vittnen lämnar rustningskammaren för att strida i Andens rike, skriver Sven-Åke Asplund, då han summerar sina intryck ifrån Maranatafolkets stora höstsatsning i Stockholm.

Han har besegrat allt det onda,
övertunnit dödens makt.
Jord och himmel,
allt är honom underlagt.
Han är universums Herre,
men han förnedrat sig,
då han gav sitt liv för mig!!!

Ovanstående sång sjöngs med stor inlevelse och hänförelse på Maranatas bibelskolavslutning i Stockholm. Vi som var där upplevde att de sanningar som sången proklamerade, sammanfattade och komprimerade mycket av bibelskolans andliga innehåll.

Ondskan i världen breder ut sig genom människor som öppnar sig för den. Alla människor blir bombarderade med alla sorters elakheter och skickar dem sedan vidare till någon som är ännu svagare än de själva.

Vår Herre Jesus fångade upp det onda, tog emot det, led dess bittra kval, stod ut med lidandet — lät det gå över sig och triumferade därigenom att Han uppstod från de döda. Ingenting var honom övermäktigt. Allt är honom underlagt, så även döden som är det yttersta tecknet på svaghet.

När Jesus på detta suveräna sätt åskådliggjort det godas seger över det onda, för han upp i höjden, tog sin plats vid Faderns högra sida och började från sin förhålligade position mana gott för de heliga, för sina efterföljare, dem som han givit makt att göra större gärningar än han själv gjort.

Vi lever i en tid då det onda får allt större utrymme på vår jord, väldiga rörelser håller på att omstrukturera människornas levnadsvillkor. De försvarslösa icke troende, de som icke blivit förvandlade genom evangelium, de är hjälplösa offer för de makter som förstär, utnyttjar, exploaterar och suger ut deras livskraft, deras naturliga glädje, deras inre finaste organ, den förtryckta fängslade anden. Här i denna väldiga nödsituation måste församlingen gripa in genom sina utkorade

forts. sid. 34

Fågelp principen...

I ett bibelstudium under bibelskolan 1981 pekade Arne Imsen på en gudomlig livsprincip: "Fågelp principen" d v s att endast samla in vad som behövdes för dagen. För att lära Israels barn den principen, dukade Gud ett bord i öknen för dem.

Samma livsprincip måste också vi lära oss idag. Vi skall inte samla på hög eller sätta in på bank utan göra som Israels barn fick lära sig av Gud. Och som apostlarna fick lära sig av Jesus Kristus. "Sen på fåglarna under himmelen..."

□ Om vi idag skall försöka ge oss på en allmän bedömning av det budskap Jesus en gång förde fram, ter sig det budskapet mycket exklusivt. Det beror naturligtvis på att vi under historiens gång skapat oss fromhetstyper som egentligen har väldigt lite med kristendom att göra. Det ursprungliga budskapet har succesivt bearbetats av så många olika religiösa läror att det helt förvandlats till oigenkännlighet. Det som en gång var uttryck för ett inneboende liv har förvandlats till en tvångströja. Människorna har samtidigt förändrats till religiösa maskiner som fungerar mekaniskt i alla lägen.

Det Jesus gjorde på sin tid är vi som Jesu lärjungar faktiskt kallade att göra idag. Det finns ingen väsensskillnad mellan det Jesus gjorde och de vi skall göra. Vår väg är samma utblottelsens väg, som Jesus gick.

Jesus sade: "Samlen eder icke skatter på jorden!" Vi skall lämna det vi har på jorden, menade Jesus. Men det var inte nog med det. Det tillstånd Jesus för oss in i skall vi också förbli i. Allt det lärjungarna förtröstade på lovade Jesus personligen bli för dem.

Idag är det så knappt att vi vågar tro på Jesus och hans försäkringar. Gör vi inte det, lägger vi dock grunden för en felaktig utveckling i vårt kristna liv.

Vi skall inte samla oss skatter på jorden, heter det. Arbete organisation och planering är annars förutsättningen för livsuppehälle i världen. När Jesus kom, vände han sig bort ifrån den livsstilen och förmanade lärjungarna att inte leva så. Så levde bara hedningarna. Som förebild tog Jesus i stället himmelens fåglar, vilka varken sådde eller skördade men likväl föddes av vår himmelske Fader.

Fåglarna levde bara för dagen. Ändå levde de inget planlöst liv.

Totalt engagemang

Det är aldrig ett planlöst liv att leva med Jesus. Problemet är,

**Bibelskolan
1981**

att om vi skall hinna göra det som är väsentligt, måste vi avstå från det hedningarna är sysselsatta med. Frågan gäller vårt engagemang och vår offervillighet. Att leva här som gäster och främlingar men ändå leva som om den här världen vore himmelen, kräver vårt totala engagemang.

"Sen på fåglarna!" sade Jesus. Fåglarna börjar dagen med sin sång, innan de lyfter för att dra ut i naturen och söka mat.

För Israels barn dukade Gud ett bord i öknen för att lära dem samma livsprincip. De fick vaktlar och manna till föda för en dag i taget. Israels barn kunde heller inte klara av någon annan mat. De var nämligen så förstörda av Egyptens köttgrytor. "Gör inte som i Egypten!" manade Gud, "utan ta bara det som behövs för dagen — inte som rofarna i Egypten utan som fåglarna i naturen".

Gud pekade på "fågelp principen". Israels barn skulle ha färsk föda och ingen sur och jäst mat. De skulle bara samla vad som behövdes för dagen.

Om någon bland Israels barn upptäckte att han samlat för mycket, skulle han inte behålla det utan ge det åt sin granne eller skicka det vidare till någon annan. De skulle inte samla något på hög eller sätta in något på bank.

Vad Gud ville genom Israels barn var att lära oss, att om vi fått något över av tillgångarna, så skall vi skicka det vidare till bristområdena. På så sätt gör vi oss fortgående beroende av Herren samtidigt som vi är med och avhjälper andras brist. Vi får en beredskap som består i att ge. Gör vi inte på detta sätt är vi med om att skapa ett system, som visar att vi bara är beredda att tro på Gud så länge våra lager är fyllda, men vi får ingen tro för morgondagen.

Rikedomens furste

När jag idag ser på läsarna undrar jag vilken Gud de egentligen tillbeder. Jesus sade att ingen kan tjäna två herrar. Tjänar vi inte Gud så tjänar vi Mamon. Mamon betyder egentligen "rikedomens furste". Upprinnelsen till mamonsdyrkan har inte så mycket med stjärnkult att göra som med faktiska förhållanden på jorden.

Tillbedjan av Mamon uppstår när människan vunnit säkerhet genom de rikedomar hon samlat på sig. När människan skaffat sig säkerhet och utvidgat si-

na områden ökar också hennes lycka och tillfredsställelse. Då nöjer hon sig inte heller längre bara med att samla mera i sina gömmor, utan då måste hon också skaffa sig skyddsnät av olika slag för att behålla det som hon samlat in. Därigenom blir de skatter som skulle hjälpa henne att skaffa sig vänner i den tillkommande världen i stället en barriär emellan människorna.

Så bygger människan upp olika slags väggar och barriärer och distanserar sig till sin omgivning. Mott och mal fräter sönder alla mänskliga relationer. Det är precis det motsatta till fåglarnas liv. För vad skulle fåglarna lita till? Jo, endast Guds resurser.

Vad blir alltså resultatet? Vi blir rikare och rikare. Till slut blir vi helt oberoende av varandra. Genom vår rikedom bygger vi ut vår frälsare. Vi blir inte ens beroende av församlingen. Hela församlingen utvecklas till en samling grobianskristna, som klarar sig själva i allting.

Jesus sade: "Skaffen eder vänner medelst den orätttrådige Mamons goda, för att de, när detta har tagit slut, må taga emot eder i de eviga hyddorna."

Vårt liv måste vara ett erövringståg. Vi rövar från världen, inte för att behålla det själva, utan för att ge det vidare till dem som behöver. På det området är det tillåtet att göra våldiga insatser. Det är inte bara våra kroppar som skall förvandlas. Också våra medel skall förvandlas till himmelsk valuta. Det innebär att vi frånsäger oss förfoganderätten över våra egna liv. Är vi fattiga delar vi på armodet, och är vi rika lyfter vi av oss rikedomarna så att vi blir fattiga. Så delar vi åter fattigdomen.

Välsignad plåga

Vi kommer aldrig undan bekymmer. Det vi inte ska ha bekymmer för är dock för morgondagen: "Ty var dag har nog av sin plåga".

forts. sid. 31

HUR KOMMER FRAMTIDEN ATT SE UT?

Ett norskt föräldrapar har blivit frånro- vade sina fyra barn efter en anonym anmälan. Nu flyr de till Sverige för att rädda sitt väntade femte. Myndigheter- na vill inte acceptera deras utpräglade religiösa tro.

Att skilja barnen från föräldrarna på så ondskefulla grunder tycktes för bara några år sedan otänkbart. Idag är situ- ationen annorlunda. En ny människo- syn har blivit rådande. Är kanske den skrämmande "framtiden" redan här?

Hur ser då kristna ledare på framtiden? Vad ger de sina åhörare för bild av den? Vad förbereder de sina tros- syskon på? Vad pekar de på först?

Vi har frågat, och de har svarat.

David Lagergren,
missionsförest.
Sv. Baptistsamfundet:

Jag tror att vårt relativt gynnsamma andliga kli- mat kommer att fortsätta tills vidare. Förhållandet kan naturligtvis snabbt förändra sig. Då kommer en del kristna att avfalla från sin tro, men de som har en stark kristen över- tygelse kommer att klara sig igenom svårigheterna.

Stanley Sjöberg,
pingstpastor, Citykyr-
kan, Stockholm:

Den väckelse vi kristna väntar kommer att få sitt genombrott. Världen kommer att gå mot en svårare tid, och då kom- mer människorna att vakna upp.

Kristendomens avslut- ning blir som dess bör- jan. Vi kristna får räkna med svår förföljelse. Samhället går mot en kollektivism, som lätt kan tas över av andra krafter.

Vi kristna kan t ex räk- na med en ekonomisk bojkott, om vi inte avsä- ger oss vår tro. En del kristna kommer då att avfalla och slukas upp av de anti-kristliga krafter- na. De övriga kommer att stärkas i sin tro.

Alf Svensson,
partiledare, KDS:

Jag tror att det blir ökad konflikt mellan dem som har det bra ställt och dem som är sämre lottade i samhället. Detta på grund av att det inte kommer att bli någon ökad ekonomisk tillväxt. Och i det läget kan vi kristna vinna gehör för våra åsikter, men proble- met här är att svensk kristenhet har fångats in i ett materiellt tänkande.

Det kommer att bli svår arbetslöshet i fram- tiden.

Kristna människor kommer att diskriminë- ras i samhället. Detta sker för övrigt redan i t ex skolfrågan. Den mo- derna staten förbjuder inte, den omöjliggör ge- nom olika typer av lag- stiftning och andra åtgärder t ex skattepolitik eller indraget statsstöd.

Jan Sparring,
sångare:

Jag tror det blir hårda bud i framtiden, speciellt om socialismen tar ökat grepp över Sverige. Vi får leva med livet som insats i framtiden. Den här ubåtsaffären skrämde mig. Tänk om ryssarna vill utvidga sitt territori- um och lägga beslag också på Sverige.

Vi kristna kommer att få bekänna färg.

Ylva Eggehorn,
författarinna:

Det var en svår fråga. Jag ser inte det riktigt klart, måste jag säga. Men just nu skärps den andliga kampen, tror jag. Under 1980-talet blir det nog en större öppenhet i andliga frågor, men jag är inte sä- ker på att det är någon- ting att jubla åt.

Vi kan i framtiden byg- ga upp en ännu mer strömlinjeformad kristen- dom men också en djup- gående väckelse kan bry- ta fram. Jag tror det står och väger någonstans mitt emellan.

Jag är inte säker på att den här tillväxtfilosofin är någonting positivt. Vi kristna har inbillat oss att det ständigt ska bli bättre och bättre. Den filosofin måste vi gå ifrån och lära oss vetekornets princip.

Jag tror det kan bli kon- flikter i t ex skolfrågan.

Arne Imsen
Ur Midnattsropet
nr 11, 1975

Vi går en svår tid till mö- tes. Samhällets alltmer to- talitära anspråk sträcker sig över nya områden. Myndigheterna begär t ex i allt större utsträckning att få fostra barnen vid de anstalter samhället själv har skapat. Samhället kan dock inte ta föräldrarnas

roll. Det måste bli försam- lingens uppgift att själv fostra barnen i egna sko- lor. Som Guds förvaltare kan vi inte låta samhället ta hand om våra barn.

Trons konsekvenser måste bli våra i mycket större utsträckning. Jesus talar mycket om ståndak- tighetens nödvändighet p g a att förföljelse ovill- korligen måste komma över dem som valt att gå på kollisionskurs med den rådande världsordningen.

"Och ve dem som äro ha- vande eller som giva di på den tiden!"

"Men bedjen, att eder flykt icke må ske om vintern eller på sabbaten."

Matt. 24:19-20

Jesus nämnde några speciellt utsatta kategori- er. Det är mödrarna, de

havande, de försvars- och rättslösa.

I budskapets förläng- ning ser vi hur de som trodde, sålde sina jorda- gods och vad de eljest äg- de. De gjorde av med det som kunde hindra dem.

Idag har vi möjligheter att förvandla våra ägode- lar till missionsmedel ge- nom att sälja vad vi har och ge medlen till missio- nen. Men kom ihåg! Det budskapet har sin tid. Det kommer en nästa period, då det inte längre blir frå- ga om kallelse utan om tvång. Då är det inte Gud som tvingar utan onda och våldsamma makter, som driver oss ut ur lugnet och tryggheten.

"Bed att det inte må ske om vintern eller på sabbat- en", sade Jesus. Det gäl-

ler att vara förberedd. Vi sitter i vår trygga del av världen och tänker inte på att det är en försvinnande liten del av världens be- folkning, som upplever den trygghet vi har.

Lägg märke till, vi skall inte frälsas undan, vi skall frälsas igenom. Slagget måste skiljas från den äd- la metallen. Det kan bara ske i lidandets ugn. Så- som församlingens histo- ria började, kommer den att sluta. Allting kommer att ske så mycket mer in- tensivt. Ondskan förfogar över långt större tekniska, psykologiska, religiösa, sociala och kulturella re- surser än någonsin.

Vi har idag ett rätts- skydd och en rättsord- ning. Men tänk den dag då det inte hjälper att kalla

på polisen för att få hjälp, därför att då är också myndigheterna så genom- korrumperade. De står i det ondas tjänst och är en del av systemet.

Då kommer den predi- kant, som predikar Guds ord att stämplas som upp- rorsmakare och samhälls- omstörtare.

Bakom förföljelsen står den världsinstitution, som genom sitt falska präster- skap förvanskat evangeli- um, skymt verkligheten och förfört skaror av män- niskor.

Tro inte att segern be- står i att vi blir acceptera- de och erkända! Segern består i att vi blir utstötta och utrotade. Vi blir ut- kastade — men samtidigt kastade in i Guds eviga ar- mar.

ETT RAMASKRI FRÅN TUNE

förfäder, men framförallt deras beteende i vårdapparaten? I den uppslitande miljön föddes trots allt ett välskapt gossebarn, och familjen hade åter några månader med två barn i hemmet, ett resultat av föräldrarnas egna initiativ och utbrytningar.

Solopräglad maktutövning

TURERNA I DENNA farsartade bollkastning med barnen var många och högst omväxlande. Flickan fördes med sin mor till sjukhuset, varifrån hon hämtades av sin förgrymmade far. Det fjärde barnet var i annalkande och dottern fick inte lämnas ensam med sin far i hemmet. Ett beslut han helt ignorerade genom att i egen person återföra barnet. Det dröjde inte så länge förrän det hos farföräldrarna gömda barnet hittades av barnavårdsmyndigheten, som tvångsmässigt återbördade bortkomlingen till den tillfälliga vårdinrättningen, där fadern blev portad. Kort tid därefter transporterades modern, flickan och det nyfödda gossebarnet till okänd ort. Fadern tröttnade emellertid inte på sitt detektivarbete, och hans bragder belönades med att han vittrade fram de försvunna familjemedlemmarnas gömma. Det visade sig vara ett mödrarhem i kristen regi i närheten av huvudstaden. Återföreningen blev öm och innerlig. En månads skilsmässa under så pressade förhållanden komprimerades med åtskilliga timmars samvaro i det första möte han oaviserad och spänd förmälde sin ankomst från ytterdörrens ringklocka. Han togs emot, och ur samtliga besök växte beslut fram att lämna anstalten och dra hem. Så började den lyckligaste perioden i deras gemensamma liv med den hämtning som korsade barnavårdsnämndens planer och gjorde trion till en illa sedd kvartett i Tune.

Av alla de vittnesmål som varit tillgängliga framgår det mycket klart att tiden efter förlösningen var präglad av stor familjelucka med mycket positiv utveckling. Familjen fick vara i fred för att återhämta sig efter kriser och katastrofer den hade genomlidit. Prognosen var så förhoppningsfull att man på länsplanen ändrade den lokala barnavårdsmyndighetens beslut om nya tvångsingrepp i familjens öde. Socialdepartementet fick saken till prövning och gick tyvärr på den *lokala* linjen. Därmed var emellertid inte alla hinder undanröjda, ty den lokala polismyndigheten var inte alls trakterad av att fungera som handräckningsbiträde åt den nitiska barnavårdsnämnden med mer *härskande* än *vårdande* intentioner. Den passive polischefen fick därför finna sig i att bli överkörd av socialvårdare, som vände sig direkt till departementet för att det skulle beordra personal för snabb verkställighet åt ett av de många ordförandebesluten, vilka avlöste varandra. Det skulle alltså bli nya razzialiknande överfall mot den värnlösa familjen.

Ordförandebeslut om tvångshämtning som oeffektuerat föll i glömska och därför måste klassificeras som kriterielöst, utan relation till ett verkligt akut behov, följdes av ytterligare ordförandebeslut nästan två veckor senare, en ordning, som verkar minst sagt förbryllande på en iakttagare med funderingar om det inte här förekommit vidrigheter bortom lagens ramar. Vad hade egentligen denna kvinnliga makthavare, och ivriga pådrivare för *verkligt* underlag för sitt första och sedan övriga mystiskt och snabbt tillkomna beslut? Det var ju genom hennes solopräglade maktutövning attacken mot tunehemmet skissades och initierades och sedan med täta repriserna rullade vidare med omåttliga krafter mot det redan till bristningsgränsen ansträngda hemmet. Abrupt bröt hon alla förhoppningar om en fortgående rehabilitering.

Ångestladdade minuter

HEMMETS GRYENDE lycka förbyttes i katastrof den morgon ett stort antal utkommenderade poliser och några representanter från barnavårdsnämnden stormade in i familjens till då så lugna och fredliga vrå. Genom barnavårdsnämndens ordförande, högtidligt som från en predikstol och med iskall ton proklamerades det ödesedikt, vilket obarmhärtigt och träffsäkert störtade de uppskrämda åhörarna i den terroriserade familjen i djup och långvarig olycka, vars konsekvenser ännu ingen mäktar överblicka. Chockaktionen genomfördes därefter med precision och snabbhet under några ångestkomprimerade minuter. Mo-

dern upplevde sig och barnen såsom instängda i en fälla jagade av blodtörstiga vilddjur. Hon grep beskyddande och hysteriskt tag i sina båda barn och trängde sig i panik in i en rumshörna, där hon placerade sig ihopkrupen framåtlutad och med ryggen mot de tjänsteförrättande kidnapparna. Mannen hade ännu inte hunnit upp ur sin säng utan sov fortfarande då anfallet inleddes med den polisstyrka som anträdde hemmet.

Så småningom väcktes emellertid också han av rop och buller men föll strax efteråt ihop som om han skulle ha drabbats av ett slaganfall. Maktlös och orörlig förblev han ovetande om det som pågick i rummet tills överfallet gick in i sin sista fas. Innan dess hade barnavårdstjänstemännen kallsinnigt och rutinmässigt hunnit överlägga om vilket av barnen de var och en skulle slita loss ur moderns armar och avlägsna från bostaden. Med psykisk behärskning, taktisk beräkning och teknisk färdighet genomfördes anstormningen mot den panikslagna och krampaktigt ihopkrupna modern. Hon fick ett raseriutbrott och försökte med alla till buds stående krafter slå sig och barnen fri. Då tappade hon greppet om dottern, och hon föll i golvet. Blixtsnabbt reste hon sig upp och drog skrikande iväg mot sängkammaren till sin sängliggande far. I den flykten fångades det hejdlöst gråtande flickebarnet emellertid in av långa fångstarmar från den plågoande, som å samhällets vägnar delegerats myndighet att genomföra barnaröv under sken av en räddningsaktion till barnens eget bästa. Under reträtten ut med det vilt protesterande barnet i främlingens grepp vaknade fadern som ur en dvala, och då medvetandet rann till började han förstå att en ny familjetragedi gjort entré. Han började nu förstå räckvidden av den storm, som oaviserad åter igen drabbade deras borg. I det momentet gjorde han tappra försök att resa på sig och komma sin chockade dotter till undsättning. Då han hade kommit upp och försökte närma sig den retirande mannen på väg ut med det vilt skrikande och sparkande flickebarnet i sina armar, belades han omedelbart med handbojor. Inte heller i detta oroscentrum gjorde han några ansatser att med våld befria sig själv och försvara de övriga familjemedlemmarna, som på ett ögonblick reducerades till tre personer.

Utanför dörren väntade minst tre tjänstebilar på ytterligare offer, ett charmtroll på nio månader, som fortfarande hölls krampaktigt i moderns hårda grepp. Men fadern förblev lugn och samlad varför handbojorna avlägsnades, så att han kunde trösta sin hustru, vars bröstbarn nu genom en främmande kvinna i det allmännas tjänst rönt samma öde som nyss sin något äldre syster. Modern hade nu helt förlorat kontrollen över sina känslor, sina ord, sina rörelser och sina tårar. Hon ropade ut ur en avgrund med ångest och nattsvart mörker: "Dräp mig, an nars dräper jag er!" På några få minuter var hela detta välregistrerade drama i tre akter effektivt genomfört.

I slutscenen finns endast två ensamma, övergivna och barnlösa föräldrar kvar på tumultplatsen med sin bottenlösa sorg och obeskrivliga smärta. Modern slänger sig ner på sängen, vrider sig av och an igen och igen i plågor, sliter sig i håret, kastar upp och skriker om sitt bröstbarn och hans syster, allt som i en långt utdragen mardröm i en helt olidlig och obeskrivlig atmosfär. Det var sanning, fastän hon slår tankarna från sig. Kvartetten i det lilla hemmet hade sprängts och var två bortrövade och undagömda familjemedlemmar mindre. Det sista hon lyckades uppfånga av de våldsverkare, som denna dag så bryskt och rovgirigt släckt ljuset i deras lugna och fridfulla vrå, det var ett krystat: "Kan vi lämna henne så?" De kunde, barnavårdsnämnden kunde, socialkontoret kunde och hela samhället i och för sig kunde lämna henne denna dag och sedan många andra dagar i förlamande ångest — en ammande mor med fyllda bröst utan sitt spädbarn.

De omskakade barnen transporterades vidare till charmfulla faddrar och institutioner med hög materiell standard. Men de lät sig heller inte tröstas! De klängde och hängde sig skräckslagna fast vid sina tilldelade vårdare! Den behandling de utsatts för av förmenta vårdare i ett avsjälat kultursamhälle har givit oläsliga sår och obotliga skador långt allvarligare, än dem man genom sina humanistiskt motiverade tvångsåtgärder säger sig vilja förebygga.

Några ord av en svensk professor i tillämpad psykologi vid ett av våra universitet flyter helt osökt upp ur minnets gömmor: "Den cynism och det hyckleri som opinionsbildare och beslutsfattare lägger i dagen när det gäller barnen och deras situation är monstruösa".

Meningslöst hemlighetsmakeri

UNDER ANONYMITETENS skydd i avsaknad av normal pressbevakning har blixtnfallen kunnat genomföras utan någon uppståndelse eller rekylverkan för aktörerna. Lokalpressen rättfärdigar sin tystnad med att åberopa förrättningarnas naturliga koppling till tystnadsplikten. Det är mycket svårt att förstå hur undersökande och nyhetsbevakande journalistik backat för rättsskyddsrelaterade påtryckningar, till synes dikterade av nai-va och maktdeformerade befattningshavare, bygdepolitiker med perforerad heder. Den sekretess det här är frågan om, är ju i det aktuella fallet ett meningslöst hemlighetsmakeri, som enbart ger ny näring åt stinkande antydningar för samvetslösas viskningskampanjer. Familjen och speciellt fadern kan inte trampas djupare ner i smutsen än vad som redan gjorts. Det är tjänstemännen som skickligt manövrerat med det rättsskydd, vilket naturligen borde ha skonat föräldrarna från bl a den typ av behandling offentliga myndigheter bestått dem med. Ansvarigheten alla gränser har forcerats så grundligt att föräldrarna inte har någonting att förlora på full offentlig insyn. Det är motpartens besvärliga dilemma! De verkliga manipulationerna under hycklande fraser av rutinerade skrymtare borde lokalpressen upptäckt och tagit som en hederssak att avslöja. Då hade saken säkerligen fått en helt annan balans och framtoning. För vem är annars tystnadsplikten egentligen avsedd att skydda?

Det måste ju anses som i allra högsta grad sensationellt med en tystnadsplikt, som lägger rökridåer över offentliga myndigheters skandalösa övergrepp mot enskilda medborgare i konstant ekonomiskt, juridiskt, psykologiskt och publicistiskt underläge. En kryptisk spärr som därefter dessutom lyckas sätta munkavel på samma press, så att den förtiger de tvångsförpassades bistra ökentillvaro under sken av att offentlig redovisning skulle kunna pådylva dem en dålig dager hos en allmän opinion med ryktessmidarna såsom informationskällor. Verkligheten är ju den, att medan de flesta på en undermålig information fabulerar om det mesta om den utsatta familjen, är det endast ett litet fåtal som känner till något om de repressalier bortom all rimlighet och reson samhället envist bekämpat hemmet med. Det är den slagsidan, som med nödvändighet måste repareras i det bortkollrade Tunefallet!

Giftblandade nådamedel

DEM ÄR BOVEN i ett sådant uppslitande familjedrama? Det finns förmodligen flera, men några få har ett relativt större ansvar för rättshaverier av den här karaktären. Vilka referenser har vi egentligen om vi av någon anledning skulle komma i sökarljuset och drabbas av samma besvärjelser utan nåd. På en punkt är samstämmigheten total hos alla involverade makthavare. Åsikts-, tros- och personföljelse är dem alla lika fjärran. Blotta misstanken tas som grov förolämpning. Men hur stämmer alla dessa försäkringar med verkligheten? Är det inte trots allt så att makthavare och experter inom vårdsektorn exempelvis har enorma möjligheter att förfölja och förtrycka sina patienter och klienter med falska alibin och därför är mycket svåra att spåra. Alla övertydliga garantier om motsatsen inger enbart misstro! Det har ju aldrig förekommit i historien att en stat någonsin erkänt att den bedriver någon form av förföljelse mot sina egna medborgare, så på den punkten kan man väl knappast förvänta sig någon högre moralisk resning med andra attityder hos dess tjänare.

Vågar man exempelvis för hälsa och framtid lita på läkare, som efter endast två timmars personlig kontakt med sina patienter är redo att skriva ut högt arveroderade rättsintyg på många och långa sidor fyllda med infantiliteter, vetenskapligt trams, dillettantmässiga intervjuer och direkta skamgrepp väl invädda i helt meningslösa beteendevetenskapliga och socialmedicinska termer. Det mesta subjektivt godtycke utan historicitet, antikristligt och helt väsensfrämmande element för hela vår människo- och kultursyn. De tycks inte själva märka att deras vetenskap hör hemma på kultens område, den moderna religionens prästerskap, som hånar och förlöjligar uttryck för sann och levande kristendom, men trosvisst och fanatiskt predikar sina egna frälsningsläror och tillhandahåller och förvaltar sina giftblandade nådamedel. Typiskt nog är det ofta dessa väletablerade och politiskt agerande experter som tvingar fram samhälleliga sanktioner på sina vetenskapliga falskari, så att barn på godtyckliga grunder kan ryckas från sina föräldrar. Assiste-

rade av psykologer, socionomer och pedagoger har de tilltvingat sig en makt som kan missbrukas så att rättssäkerheten äventyras för svårhanterliga eller något annorlunda medborgare, andra klassens medborgare med devalverat människovärde och med begränsat rättsskydd. Denna risk är helt uppenbar i samhällen där kristendomen trängts ut av synkretistisk humanitetsreligion med kautschuk- och plasttyper som ideal för avhumaniserade supermänniskor.

Hur är det med civilkuraget i förtroendevalda församlingar om ledamöterna såsom i Tune bekänner sig stå under direkt fysiskt hot av enskilda medborgare, så att de fekt låter rädslan ansvarslöst diktera sina råd i stället för åsikt och övertygelse baserade på kunskap och etiska normer? Eller då samma personer låter våldsbrott av det ena eller andra slaget tystas i interna rapporter eller utopias i smaskiga rykten? Är deras påståenden och rapporter möjligen framsuggerade i en paranoid kommunal miljö, där de flesta är mer eller mindre anfrätta av en masshysteri och mer eller mindre fixerade av alla samstämmiga expertutlåtanden och auktoriteter. Det är ett besynnerligt faktum att många talar om den farliga björnens närvaro som om de kände på sig att de på ett eller annat sätt ha irriterat honom. Varför blir inte hoten och missfärmelserna polisanmälda och utredda i vanlig ordning, så samhället med makt och myndighet kan beivra brottsligheten, och åtala brottslingen samt döma honom enligt rikets lagar. När blev det kutym i det här samhället att lämna den brottslige i frihet och med tvångsmedel omhändertaga de drabbade? Tål inte några av dessa infama beskyllningar rättslig prövning? Många har ju hört hoten och några har sett slagen och andra har bevisligen drabbats fysiskt av påhoppet. Detta må väl vara rekvisit nog för dom med frihetsberövande straff. Det är något som inte stämmer i detta utbredda folkprat. Är det manne kungens märkvärdiga kläder nu med negativa förtecken, som spökar i medskyldiga sinnen?

Stökigt får eller glupande ulv

DEN ÖVERKÖRDE polischefen är kanske alldeles för nykter och realistisk. Därför är han inte riktigt lämplig i den här björnjakten där alla inbillat rivna och sargade ropar på bestraffning utan rättslig prövning. Han vet bättre än de flesta vad som har varit av alkohol- och drogmissbruk, kriminalitet, förstörelse och fängelsevistelse i många månader. Han vet också om de påtagliga förbättringar i en fortgående socialisation, som i sig själv är ett verk av övernaturlig karaktär dokumenterat sedan nio år tillbaka i tiden.

Vi för vår del väljer sätta vår tilltro till polischefen i staden och landshövdingen i länet och prästen i kommunen och många andra fromma framför alla dessa förvirrade människojägare som ännu inte förmår skilja på ett stökigt får och en glupande ulv. Men vi tror framförallt på Gud. Därför har vi öppnat vårt hjärta, vår radiokanal och våra spalter och våra rum för de utsatta föräldrarna, som väntar sitt femte barn inom kort. I lugn och ro med starkt bistånd av bedjande syskon och personal tror vi på en lycklig hemförlossning i storfamiljens skydd och sköte. Så får kampen för de övriga barnen på olika sätt fortsätta i Jesu namn tillsammans med den familj, vars öde håller på att utveckla sig till ett pilotfall för en hel nation.

De två yngstas hemförhållanden har valsats från myndighet till myndighet under det att föräldrarna pendlat mellan ljust hopp och svart förtvivlan allteftersom pjäserna flyttats i detta maktspel om deras egna barn. I Tune Herredsrett dit socialdepartementets fastställelse av barnavårdsnämndens avgörande överklagades, förväntade man sig uppenbarligen att fadern skulle spela över riktigt våldsamt, men också där kom alla farhågor av den typen grundligt på skam. Föräldrarna däremot fick sina vårdyrkanden avslag till förmån för sin mynighet överlägsna motpart, staten, trots att det fastslogs i Herredsretten att det överhuvudtaget inte förekom någon konkret misstanke om vanvärd eller fysisk misshandel av småtingarna. Det blir nu Høyesterett, som i början av nästa år får avgöra de två minderåriga barnens framtida relationer till sina biologiska föräldrar. Innan dess väntas det femte barnet med hämningshotets damoklessvärd hängande över sig omedelbart efter inträdet i världen, varför flykten till grannlandet var ett mycket förståndigt drag av paret.

Nu hoppas vi alla på en av Gud rikt välsignad julhelg tillsammans med det nyfödda barnet och dess föräldrar någonstans i Sverige!

FÖRFÖRELSENS MAK

delse skall kunna klara av dem ändå. Det är horribelt.

Finns det ett andligt vakuum i hemmet, kommer barnet självt med all visshet att se till att det blir fyllt. Då blir det dock inte hemmet som påverkar barnet mest utan allt som finns utanför. Så fungerar livets lag.

Det är därför så viktigt att man tillgodoser barnen deras mest elementära andliga behov redan i hemmet, så att de på ett tidigt stadium känner andlig mättnad och inre balans. Bara en atmosfär präglad av Guds ord kan åstadkomma denna mättnad.

Guds ord bär icke bojar. Det överviner alla mognadshinder, så att till och med ett barn på tre år kan förstå sammanhang och tala visdomsord som deras hjärna aldrig själv skulle förmått tänka ut. De beder böner som både förbryllar och avvärjar.

Jag minns när jag låg sjuk en gång och hade svårt att över huvud taget säga ett enda ord. Min hustru satt på sängkanten och grät. Två av barnen hade somnat, det mellersta var vaket. Nattimmarna kröp fram och vi hade känslan av att situationen blev allt mer outhärdlig. Då reste sig fyraåringen upp och sade: "Mamma gråt inte! Jag skall bedja till Jesus." Det gjorde hon också och pappa blev helbräddagjord. Hennes ord var inte inlärda, utan det var ord som flöt upp ur det inre i en

fyraårings liv, när hon var en del av Guds rike.

Arma svenska folk

Arma svenska folk som inte förstått barnens ställning! I stället för att beskydda barnen har vi rövat dem ut ur Guds rike genom förförelsens makt. Nu hänger kvarnstenen tungt om det svenska folkets hals. Det är frågan om vi skall dränkas i bekymmer; ekonomiska bekymmer, samhällsbekymmer och andra bekymmer.

Arma folk som inte förstått det här med barnens änglar och att det finns en Gud som vakar över barnen! Arma socialförvaltningar, kriminalvård, skolstyrelser och lärare! Arma kyrka och frikyrka som inte förstått sakens allvar utan i stället leker kristendom! Alla löper med i samma förräderi mot det uppväxande släktet. Det kan inte sluta med annat än katastrof för hela vårt folk.

Röj undan alla hinder, så barnen får komma till Jesus! Börja med att ta bort den moderna skolan! Röj undan alla kyrkorum och alla kyrkolärar! Ta bort, och sätt Jesus i stället! Låt barnen få Guds ord i oförfalskad form! Ta bort den förkyrkligade "choklad-jesus", som vi möter överallt, denna moderna jesusbild, som är en produkt av materialismens ande! Ge barnen Ordets Jesus! Låt barnen komma till honom! Riket hör dem till!

Varenda människa på jorden bär i sitt medvetande minnet från en period i sitt liv då hon var med i Guds rike. Hon kan i tanken återknyta till det. Den helige Ande kan levandegöra det, och då minnena flyter upp, kan hon förankra sig vid nå-

gonting av det Gud gjort i hennes liv, då hon var barn, och med i himmelriket. Därför är frälsningen så oerhört nära varje människa. Frälst kan man bli i ett enda ögonblick.

Annan utgångspunkt

Min älskade vän, när Jesus sade: "Låten barnen komma till mig," var det alltså en befallning. Det ålåg åhörarna, inte minst lärjungarna, att se till att röja undan hindren för barnen. Till de vuxna och mogna människorna sade Jesus: "Kommen till mig!" Till dem vädjade han. Barnen hade en annan utgångspunkt än de vuxna.

Det finns inte en enda människa, som dör på grund utav Adams synd. Arvssynden har Jesus redan gjort upp med på korset. Gud tillräknar icke människan längre någon synd. När inte Gud skriver ut räkning på oss kan ingen annan heller göra det. Problemet är den personliga skulden på grund av individuella missgärningar. När man har kommit upp i den mogna åldern har man dock blivit så förälskad i själva synden att den blivit betydelsefullare än gudslivet. Man älskar mörkret och hatar ljuset, eftersom man avskyr själva livet.

Det är lätt att skylla synden på Adam. Det behövs ingen ödmjukhet för det. Att träda fram och börja rensa upp i sitt eget hjärtas rättbo, är däremot bekymmersamt. Principiellt krossades ormens huvud på Golgata för hela världen. Fortfarande har han dock sitt herravälde över enskilda individer. Vill vi bli lösta, måste vi ödmjuka oss och söka Guds ansikte. Så blir vi nya skapelser i Kristus Jesus. ■

Forts. fr. sid. 13

DE TOG VÅRA BARN!

vårdsmän trängde sig in i lägenheten, höll Aino sina två små barn i ett hårt grepp, besluten att kämpa. Hon sade med fast röst: "De här barnen får ni aldrig."

Tjänstemännen rusade då mot henne, slet barnen ur hennes famn och bar dem med våld ut ur lägenheten. Aino fick en chock, ramlade ihop på en säng och började skrika. Åge som hade stått som paralyserad, oförmögen att fatta de grymma scener som utspelades framför honom, kvicknade till, gick fram till henne, hjälpte henne upp och försökte lugna henne.

Men deras barn var bortrövade från sitt hem, och se'n dess har de inte sett till dem.

Häxprocess

Pastor Bernt Sögnen, en norsk statskyrkopräst, skrev till fylkesmannen (ung. landshövding) i Östfold och påpekade, att familjen Thoresen hade varit utsatt för en stark press från släktingar, som hela tiden hade va-

rit emot Åges och Ainos äktenskap. De hade därför vänt sig till olika instanser i samhället och menat att Åge var en sinnessjuk religiös fanatiker, vilken på grund av sitt förflutna liv var farlig för den allmänna säkerheten.

Pastor Sögnen hävdade att fallet starkt påminde om en "häxprocess" mot en människa med en svår och problemfylld bakgrund men som numera ville leva i ett rätt förhållande till både Gud och människor. Han pekade på att det även var ett mycket allvarligt faktum för rättssäkerheten i landet: "Åge Thoresen er dømt allerede på forhånd".

Fylkesmannen i Östfold ställde sig på föräldrarnas sida i kampen för deras barn och upphävde barnavårdsnämndens beslut. Då överklagade barnavårdsnämnden hos socialdepartementet i Oslo, vilket i sin tur upphävde fylkesmannens beslut och slog fast barnavårdsnämndens, att barnen skulle skiljas från sina föräldrar.

Åge Thoresen lät då advokat Edmund Asbøll i Sarpsborg ta

upp fallet i härradsrätten. Under tre dagars domstolsförhandlingar drog myndigheterna fram allt negativt de kunde finna i Åge Thoresens tidigare ofrälsta "vildmansliv". Domstolen slog se'n fast att barnavårdsnämnden och socialdepartementet hade handlat rätt i sin bedömning av familjen Thoresen, trots att flera personer vittnade för familjen, däribland ortspolis, en högre barnavårdstjänsteman i Östfold fylke och pastor Sögnen.

Dömd på förhand

Men pastor Sögnens bedömning, att Åge var dömd redan på förhand, var korrekt och den egentliga orsaken till att domstolen godkände tvångsomhändertagandet av de fyra barnen. Domstolen dömde hårt, grymt och orättfärdigt inte bara Åge utan också hans hustru och de fyra barnen till ett livslångt lidande därför att Åge i sitt tidigare ofrälsta liv hade varit tablett- och alkoholmissbrukare, avtjänat ett par kortare fängelsestraff och vårdats några månader på ett mentalsjukhus.

I Tune härads rättsbok står

det: "Han har siden 1972 ikke bruket alkohol og har hevdet at en religiøs opplevelse har endret hans liv. Han har senere ikke vært innlagt i noen psykiatrisk institusjon eller straffet".

Fastän rätten erkände att Åge hade slutat leva på sitt tidigare asociala sätt, så förmådde den inte erkänna att "den religiösa upplevelsen" hade förändrat hans liv till det bättre och hade en positiv personlighetsförändrande effekt på honom. Det verkar som om domstolens "experter" istället tycktes mena att en frälsningsupplevelse är liktydig med "alvorlig sinnslidelse".

Aino Thoresen väntar nu sitt femte barn. Om hon skulle föda det barnet i Norge, så skulle de norska myndigheterna röva bort det genast efter förlösningen. Det tänker inte Aino och Åge acceptera. Därför har de flytt till Sverige, varifrån de fortsätter kampen för sina fyra kidnappade barn. Nu ska fallet upp i högsta rättsinstans i Norge. Striden kommer att bli hård den här gången, det kan Åge och Aino Thoresen lova de norska myndigheterna. ■

Fram för en kristen matkultur

Ät kristet i jul!

Omslagsbilden: Greger Leijonhuvud, Örebro, har tillfälligt övergivit keramikugnen för bakugnen och gräddar numera tyskt/amerikanskt fullkornsbröd. (Foto: Hans Brynte).

Det är hög tid att bryta upp från den industriella matkulturen, en av denna moderna civilisationens förbanelser. Gifter i maten, djurfabriker, frosseri, sjukdomar och naturskövling hör ihop med den kommersiella exploateringen av vår föda. Låt oss bryta med hedningarnas livsstil och anamma sunda och enkla matvanor! Här är en bra början med en god fullkornslimpa av rågmjöl.

Receptet kommer från storfamiljerna i Island Pond, Vermont, USA.

Först behövs en surdeg. Den görs tre dagar före själva bakningen. Rör ihop grovt rågmjöl i 40-gradigt vatten till en 2-3 dl tunn gröt eller välling.

När surdegen stått tre dygn blandas den med 7 1/2 dl vatten och en del av mjölet (det går åt sammanlagt ca 3,4 kg grovt rågmjöl) tills det blir en tjock välling. Låt detta stå i ca 10-12 timmar, men inte längre.

Sedan blandas detta med ytterligare ca 1/2 l vatten, 50 g salt, 2 1/2 tskd malen kummin, 1 1/2 tskd malda koriander, 90 g jäst samt resten av mjölet (kanske är det ca 2 kg kvar).

Blanda till en lös deg och lägg i formar. Man kan pensla med ägg och rulla i havregryn om man vill.

Låt jäsa i ca 1 timme. Grädda i ca 200 grader.

Njut sedan av det goda och nyttiga rågrödet!

Forts. fr. sid. 26

FÅGELPRINCIPEN...

Det var en märklig plåga Jesus talade om. Den var välsignad eftersom den kunde tvinga människorna in i ett nära beroende av Gud.

Det var samma plåga Mose accepterade, när han försmådde att kallas Faraos dotterson och avstod från Egyptens skatter. "Han ville hellre utstå lidandet med Guds folk än för en kort tid leva i syndig njutning."

Ju mer vi är upptagna av matbekymmer och andra timliga omsorger, desto mindre tid har vi över för Guds verk. För många människor skulle det vara helt förödande om det blev väckelse. De skulle då få gå ifrån villor och bilar och andra ting de levt för.

Skulle vi åter få uppleva Apostlagärningarnas väckelse vore det lika förödande för församlingen. Då skulle människorna komma med alla sina avbetalningskontrakt och lägga dem ned för apostlarnas fötter. Vare sig villan, bilen eller färg-TV:n är förmodligen betalda. Vi vill ju leva som hedningar och ändå vara kristna. Skulle vi få en sådan där gemenskapsväckelse skulle vi med vår livsstil drunkna i högar av avbetal-

ningskontrakt och studielasker.

Vi måste se till att vi blir frälsda ifrån hedningarnas ideal och livsstil.

"Sen på fåglarna!" sade Jesus och fortsatte: "Vilken av eder kan, med allt sitt bekymmer, lägga en enda aln till sin livslängd".

Det finns ett samband mellan vår livsstil och vår livslängd. Fåglarna hade fått sig tilldelat en livslott som kunde se ganska otrygg ut. Ändå sade Jesus att inte en sparv faller till jorden utan att vår himmelske Fader vet om det. Jesus ville lära oss att Herren har makt att bevara oss ända till slutet. Det vi inte förmår med vårt arbete, gör Jesus genom sin blotta närvaro. Herren berövar oss inte livet utan fullkomnar och fullbordar det. Vi kan ju inte ens förlänga vårt liv med en enda aln.

Klädfrågan

Så fortsatte Jesus: "Och varför bekymren i eder för kläder? Beskåden liljorna på marken, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de; och likväl säger jag eder att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem."

Jesus tog sedan upp kladfrågan. Vem har klätt liljan? fråga-

de han. Det har Gud. Liljan var skön och väldoftande, så man kan inte säga att Gud är emot skönhet.

Kläderna säger så mycket om personligheten. Vi vill vara hela, rena och väldoftande. Vi vill genom våra kläder uttrycka vår karaktär och förstärka vår profil. Vi vill förverkliga oss själva. Skall vi skaffa oss de kläder vi vill ha, måste vi söka. Det går åt många timmar att söka de kläder vi tycker passar oss.

När Jesus talade om kläderna pekade han på liljan. Det var egentligen som liljan vi skulle vara. Vi kan ju inte skapa skönhet. Vill vi bli fina måste vi acceptera oss själva som Gud gjort oss och sluta upp att använda de artificiella medel som finns i världen. Vi måste acceptera "liljeprincipen" i vårt liv. De timmar vi ägnar åt att samla in medel för att skaffa kläder till vår kropp kan vi använda till väsentligare ting.

Överallt ser man nedstämda, desillusionerade och disharmoniska kristna. Skulle de kristna radikalt sänka sitt klädkonto, skulle vi få se nya, harmoniska och glada kristna.

Liljorna hade inget utöver den dräkt Gud gav dem. De hade inget speciellt skyddsnät av materiella tillgångar. Men de var Guds skapelser och såg pre-

cis så ut som de var när Skaparen gjorde dem.

Gud vill att vi ska tillämpa "liljeprincipen" i våra liv. Först den dag vi har gjort vad vi skulle göra här på jorden, vissnar vi ner som Gud bestämt. Men då är det bara för att återvända till vår Fader. □

Forts. fr. sid. 19

ANETTE HELLSTRÖM

andedöpt och hon kämpade och bad att det skulle bli en verklighet.

Och nu har det blivit en personlig upplevelse också för Anette. Under ett bönemöte som ungdomarna hade, blev fyra stycken andedöpta. En av de första var Anette!!

— Nu har det äntligen hänt, det jag längtade efter. Vi är alla så glada och tacksamma för att så många har blivit andedöpta. Vi förstår att vi behöver den kraften för att leva ett segrande liv.

Morgonbönen blev annorlunda för alla, och Anette sa glädjestrålade:

— Det är så annorlunda. Nu vågar man be högt också.

Och tillsammans med de andra prisade hon Gud för vad han gjorde. ■

DÄR VÄCKELSEN...

de in som tillhöriga baptistförsamlingen, och om de längre fram i livet lät döpa sig till Kristus, noterades också det i boken. Även drängar och pigor hos de bönder, som tillhörde baptisterna, antecknades i församlingsboken, oberoende om de var troende och döpta eller inte. Om endast hustrun i en familj var troende och tillhörde baptistförsamlingen, så skrevs hon och barnen in i boken men inte familjefadern. Men en tom rad fanns lämnad kvar längst upp i familjerutan för honom, ifall han en dag skulle ta sitt förnuft till fånga.

Bert Franzén på Betelseminariet framhöll en annan särprägel, som Kårsta baptistförsamling hade, nämligen att den hade "ett enastående socialt engagemang" och att den ville bilda ett samhälle i samhället. Baptistförsamlingen upplevde sig sålunda som ett alternativ till kyrkoförsamlingen, till socknen. Detta kom att prägla dess uppbyggnad och vision under de närmaste 30 åren.

Byggede skolhus

Skolfrågan togs upp av församlingen. Den beslöt att försöka bygga ett skolhus tillsammans med de kvarstående separatisterna i Den Evangeliska Alliansen. Men då huset inte fick tillhöra baptistförsamlingen, så avstod den från att delta i bygget. Men en av Alliansens medlemmar, Jan Jansson i Gillberga, upplät mark för en lokal i Björkveten invid landsvägen. Separatisterna byggde nu ensamma ett hus i två våningar med en större samlingshall i varje våning.

Baptisterna köpte in nedervåningen i huset 1863. Tre år senare köpte de också övervåningen. Detta hus — som senare blev pastorsbostad och idag är sommarstuga — blev centrum för baptismen i Kårsta och omkringliggande socknar. Där samlades baptisterna till möten. Där höll de vardagskola och söndagsskola. Strax intill byggde de barnhem, stall, ladugård och några andra nödvändiga byggnader. Och år 1885 hade de också byggt en högtidligare samlingslokal, Björkholmens baptistkapell.

Baptistförsamlingen tog på ett föredömligt sätt hand om sina medlemmar och andra som på något sätt hade anknytning till församlingen. Den hade också två diakonissor i tjänst, vilka tog sig an de i socknen som behövde hjälp av olika

slag. I protokolls-boken från församlingsmötena kan man läsa hur församlingen beslutade att ge "nödhjälp" åt olika personer. I protokollet från ett församlingsmöte den 3 september 1870 står det: "Besluts att göra en extra insamling för att hjälpa broder Pettersson i Lugnet till en ko. Bidraget mottages af Lindblom."

Medlemmarna i församlingen gick på bönemöten och bibelstudier och gjorde ekonomiska uppoffringar för att stödja församlingen och hjälpa nödställda. Men de deltog också i det praktiska arbetet i församlingen. De utförde snickeriuppgifter och grövre byggnadsarbeten m.m. Och från församlingsmötet den 8 oktober läser vi: "Tvenne men skola enligt dagsverkslistan af Liljeblad kallas, att till nästa vecka laga stalltaket", och "för att ombesörja städning och eldning i bönrummen valdes vid samma möte Apolania Liljeblad".

Men baptisterna samlades inte bara till gudstjänst och arbete utan också till fest och gemenskap vid bordet. Vid församlingsmötet den 20 november 1870 bestämdes det att kärleksmåltid skulle hållas vid jul-tiden i Björkholmen, och en kommitté tillsattes för att ta emot frivilliga bidrag och för att tjäna vid borden.

Barnvälsignelse lär också ha förekommit redan under 1800-talet i kårstaförsamlingen, medan den i andra baptistförsamlingar tycks ha införts först omkring 1930. (Men "privata" barnvälsignelser förekom i baptisthem vid sekelskiftet och kanske tidigare).

Felande medlemmar

Församlingen tog också itu med felande medlemmar. Man tvekade inte att förmana eller att utesluta medlemmar om det ansågs nödvändigt.

Ett intressant och lärorikt exempel är pigan Johanna Christina. Hon döptes 1859, blev utesluten den 29 maj 1862 och återupptogs den 3 augusti samma år, kunde jag läsa i församlingsboken. För att få veta vad som låg bakom uteslutningen ur församlingen gick jag till protokolls-boken och läste: "Den 29 maj fant församlingen angeleget att utesluta Johanna Alm i Uddby Närtuna s-n. Den 31 verkställdes det af 3ne bröder. Orsakerna til denna bedröfliga handling var: att hon fortfarande trots alla förmaningar visade stor kärlekslöshet för församlingen så att hon icke bevistade dess sammankomster, icke heller då vi bad henne att komma för att tala med henne. Och hennes egen förgiftning var att hon icke ville gå till oss.

Den 3 augusti blef hon åter upptagen på hennes bekenelse att hon hade förfelat sig och nu trodde sig stå i ett bättre tillstånd till församlingen."

Ett annat kvinnoöde är Emma Olsson. Hon inflyttade från Norrtälje den 20 oktober 1886, men bara tio dagar senare uteslöt hon "för äktenskap med otrogen". Emma återupptogs i församlingen året efter.

I ett församlingsmöte den 30 juli 1871 står det: "Syster Ädla Thun blef i Församlingen allvarligt och kärleksfullt förmanad att icke längre fortsätta bekantskapen med sin närvarande fästman".

Under tiden gick det evangeliska såningsarbetet vidare. Och kanhända nådde baptisterna i Kårsta ut till människorna på ett annat sätt än andra församlingar på grund av sin vision, att den kristna församlingen skulle bilda ett samhälle i samhället. Baptisterna tog emot de nyomvända, döpte dem, införlivade dem i församlingsgemenskapen och fostrade dem genom undervisning i Guds Ord.

"Utflyttade år 1873 till Söderbyhals, der de bildat sig till församling med vårt bifall", står det på ett ställe i församlingsboken. Det var muraren Johan Englund och tio andra vuxna medlemmar, som vågade ta det steget, sen de tillhört församlingen i bara ett eller två år.

Den 8 november 1879 bildade också de som bodde i Ösbygarn en egen församling. De var 30 till antalet med de som bodde i Åker och Wada. Alla dessa 30 tycks ha blivit döpta en och samma dag, den 25 maj 1879, endast ett halvår innan de fick bilda en egen församling.

Församlingen i Kårsta hade som mest mellan 100 och 200 medlemmar. Och det lilla baptistsamhället i socknen hade, enligt rektor Bert Franzén, en av det svenska baptistsamfundets finaste och intressantaste vardagsskolor under åren 1861 till

1890, då till sist skolstyrelse och kyrkoråd med Kungl Majts hjälp stoppade upp verksamheten.

I nästa artikel ska jag berätta om religionsförföljelsen mot lärarna, om predikanten C J Erikssons minnesanteckningar från ett dramatiskt liv, och om "Kårsta fria skola", som baptisternas vardagsskola vid Björkholmen kallades.

forts. nästa nr.

Forts. fr. sid. 19

KAJSA FREDRIKSSON

gick dit.

Nästan hela mötet kände jag mig bortkommen och vilsen. De andra uppförde sig som galna och jag kunde inte låta bli att skratta. Det hela såg ju för komiskt ut. De andra tyckte inte att det var komiskt. De ville att jag skulle bli andedöpt. Alla tryckte ner mig på stolen och bad så hela huset skakade. Ingenting hände. Bönemötet varade till halv ett på natten. Anders, Joel och Marika hade blivit andedöpta. Men jag kände att nu var det inte så långt kvar till min tur.

Nästa kväll var det bönemöte igen. Jag hörde tungotalsord inom mig. Det hade jag gjort kvällen innan också, men jag trodde att det var något jag snappat upp och härmade bara. Jag frågade Elisabet om det och hon sade att det hade hon också gjort. Hon trodde också att hon bara härmade andra. Men så började hon tala dom där orden hon hörde och då kom det bara mer och då blev hon andedöpt. Jag fick för mig att jag skulle göra samma sak så jag började tala orden jag hörde inom mig. Då kom det bara mer och mer. Och jag kände mig otroligt glad för vad som skett.

Apg. 1:8

Apg. 2:2-4

Radio
Maranata

DÄR VÄCKELSEN GICK FRAM...

Tre program producerade av Arne Björkman finns nu på kassett för alla intresserade.

Innehåll: • KÅRSTAPRÄSTEN • VARDAGSSKOLAN
• BAPTISTFÖRSAMLINGEN SOM BLEV ETT SAMHÄLLE I SAMHÄLLET •

Sänd mig mot postförskott: ☐ Del 1 ☐ Del 2 ☐ Del 3
Pris 25:-/st.

Orderadress:
Klara Toner
Box 344
101 24 Stockholm
Tel. 08-23 52 30

Namn:
Bostad:
Postadr:

Vi kan naturligtvis inte låta bli att nämna om Dominikanska republiken, dit Tommy och Martin rest tillsammans med andra syskon. Martin hade så smått börjat lära sig sätta sig in i tryckkonstens mysterium och Tommy varit i Örebro på bageriet och lärt sig baka. Det som står först på programmet i Dom. rep. är nämligen att öppna ett bageri. Lita på att pojkar-na får användning för sin utbildning vid Pilgrimsskolan!

Gränserna utvidgas

Missionen kommer så nära när det gäller kompisar eller klasskamrater, som bara för några år sedan gick här. Kontakterna med olika storfamiljer och kommitteter vi under sista åren fått, har gjort att perspektivet djupnat och fått en ny innebörd, när vi börjar ana sammanhangen. Det blir en utvidgning av gränserna både geografiskt och andligt. Kontakterna med grupperna i Tyskland, Vermont och nu allra senast i England gör att vi börjar förstå att det inte är några tillfälligheter som fört oss samman. Vi tror på en ny missionsepok. Bed för Pilgrimsskolans barn — de nya missionsarbetarna! De fungerar som inspiratörer och föredömen för de äldre.

För några dagar sedan samlades ett par av ungdomarna till bönemöte. De ville bli andedöpta. Det blev de — först ett par stycken och sedan kom fler och fler. Några hämtades av sina kamrater därför att de skulle få uppleva Andens kraft.

Det var inte många som bodde i området som undgick att förstå att något var i görningen. Det hördes verkligen!

Christina Imsen, mor och lärarinna, hade lagt sig tidigt men blev väckt och undrade vad som hände. Så fick hon och Per-Arne tillsammans med ungdomarna prisa Gud för vad han gjorde. Klockan var mycket men det var ändå svårt att sluta fast de hållit på över tre timmar. Tiden gick ju så fort.

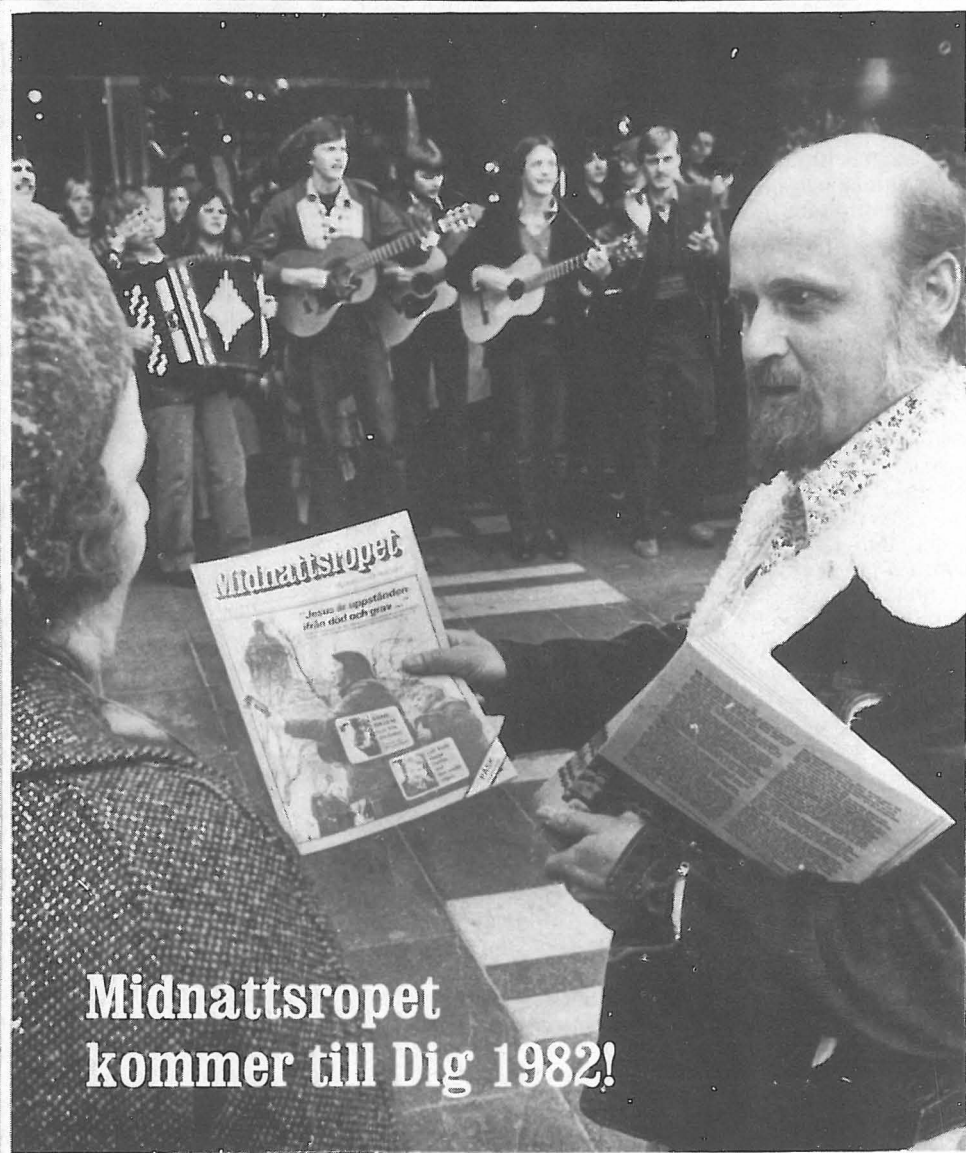
Och nästa kväll hade tron växt och man såg ivrigt fram mot att samlas igen. Alla måste uppleva andedöpet; det var målet.

Den kvällen var det tre som gjorde upplevelsen av Andens kraft. Och det fortsätter. Så småningom kommer de vuxna med och börjar lova Gud på samma frigjorda och glada sätt som ungdomarna. Tack Gud för Pilgrimsskolan!

Midnattsropet

Maranata - Du, vår Herre, kom!

blir månadstidning!

**Midnattsropet
kommer till Dig 1982!**

☐ **Jag vill prenumerera!**

Midnattsropet går in på ny årgång. När det nya året börjar måste vi vidta vissa förändringar. I stället för en rad dubbelnummer ger vi ut 12 hela nummer på minst 24 sidor.

Prenumerationspriset blir dock oförändrat, vilket motiveras av de ökade tryck- och portokostnaderna.

☐ **Helår 60:-**

☐ **Halvår 32:-**

☐ **Jag vill bli kommissionär!**

Sprid Midnattsropet till andra! Tag hem minst 5 ex. varje gång.

Som kommissionär erhåller Du 30% på ord. pris.

☐ **Jag vill gåvoprenumerera!**

Ge oss namnen på minst 5 personer och Du behöver bara betala 48:- per abonnemang (sammanlagt 240:-)

Namn:

Bostad:

Postadress:

Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm, Tel. 08-23 52 30, Pg. 48 64 65-8

skickliggjorda tjänare... Oljesmorda vittnen omöjliga för världen att få grepp om, rörliga slagfärdiga vålutrustade andliga stridsmän med rättfärdighetens vapen. Offensiva med Andens svärd som är Guds ORD, beredvillighetens skor som ger maximal rörlighet och defensiva försvarsmiddel i framförallt trons sköld som fångar upp alla djävulens brinnande pilar.

På bibelskolan 1981 fick äldre garvade vittnen nytt mod. De yngre blev motiverade genom den grundliga undervisningen. Detta syntes tydligast på Sergels torg då man gick till attack med lovsånger och proklamationer: Jesus är Herre alltid och överallt. Stressade, storslagsmän stannade upp, inte för sången direkt men när någon förkunnade Guds rike, då bävade makterna på torget!

Bibelskolan på Gamla Bro oktober 1981 gav vägledning och sann förnyelse på alla områden. En hel skara vittnen lämnar rustkammaren för att strida i Andens rike och för att utbreda Guds rike. Ung och gammal, män och kvinnor, drivna av en helig nitälskan i Jesus för att rädda så många som möjligt innan den snart kommande vredesdomen. Snart avblåser Herren vår strid på jorden, hemfärden väntar.

Käre vän och läsare: Slut upp i ledet, säg inte att ingen har lejt dig! Skörden är mycken, arbetarna få. Herren väntar på din insats...

Sven-Åke Asplund

för myndigheternas sätt att omhändertaga barn, eftersom fosterhemsbarn bevisligen har den sämsta sociala prognosen.

— Det allvarliga är att enskilda socialtjänstemän tillerkänts större makt än domstolarna, säger Böcker. Det finns exempel på att föräldrar varit med om åtta, nio rättegångar och varje gång blivit bedömda som lämpliga föräldrar med rätt att ta hand om sina barn. Men ändå har de sociala myndigheterna ingripit efteråt och utifrån sina olika paragrafer satt rättens dom ur spel.

— Det beror på att vi inte har något riktigt rättsligt förfarande i de sociala rätterna, menar Ingemar Böcker.

— Felet ligger också i att socialapparaten är ett maktorgan istället för ett tjänst- och hjälporgan.

Arne Björkman

er djupare in i sammanhangen och kan pejla dramatiken, storheten och den Guds ironi och humor som kommer oss till mötes bortom juldekorationernas och feststämningens fasad.

Vi möter en underbar Guds pedagogik i texterna där "Ordet blir kött." Inga tillfälligheter eller nyckar har styrt författarna att skriva det som skrivits, utan Guds Ande.

Låt oss bli som Josef och Maria! Låt oss bli som herdarna om natten och som astrologerna, som följde sin kunskaps stjärna tills de nådde fram till Frälsaren! Som Simeon — ständigt väntande på Israels tröst; som Hanna, profetissan, som trots sin höga ålder var mer à jour med det profetiska än ett helt religiöst etablissement.

Ja, låt oss bli som Jesus! Han "som var till i Guds-skepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänare-skepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes motto vara såsom en människa och ödmjukade sig själv och blev lydlig intill döden, ja, intill döden på korset. Därför har ock Gud upphöjt honom över allting".

Låt oss bli lika honom, som då han träder in i världen säger "en kropp beredde du åt mig." Se, jag kommer... för att göra din vilja, o Gud." Han som "under sitt köttets dagar, med starkt rop och tårar frambar böner och åkallan till den som kunde frälsa honom och blev tagen ur sin ångest". Han som "lärde lydnad, fastän han var Son".

Märk väl hur han föddes! Världsrikenas besegrare, som en gång ska styra alla folk med järnspira i det Rike som ska bestå för alltid — i fattigdom, ringhet och anspråkslöshet. "Därför har ock Gud upphöjt honom..."

Vilken sida står du på nu — och sedan? Har du "valt att göra sällskap med Guds enkla vandringsmän" nu för att snart få lön och upphöjas och dela Kristi ära och makt i kommande tidsåldrar!

Låt oss inte stanna kvar ute på ångarna, lystrande efter mera änglasång, vid krubban för att beskåda barnet! Låt oss dra vidare, genom evangelierna — möta kallelsen till uppbrott och efterföljelse och sedan följa Honom ända fram till korset och dess kval och lidande för att också när Han snart uppenbaras dela hans härlighet och rike!

"När jag fick dina ord, blev de min spis, ja, dina ord blev för mig mitt hjärtas fröjd och glädje".

"En liten stund med Jesus, o, vad den jämnar allt och ger åt hela livet en ny och ljus gestalt".

Se, det har varit det bärande fundamentet i Signe Imsens växlingsrika liv. Den andliga sången och musiken kom av helt naturliga skäl från början bli en del av själva livsrytmen i hemmet och skapade en trons atmosfär dit många trötta livsvandrare sökte sig för att finna hjälp. Ung och vacker förenade den blyga Wärmlands-tösen sitt öde med en några år yngre Vika-gutt med ovanlig livsaptit, en yngling med idrottsliga lekar, fester och harpospel för livsuppehälle, nöjen och förströelser. Den unge harpospelaren hade i många sammanhang varit uppmärksam på ackompanjator åt sin far, violinisten och musikern, som försörjde sig och sin stora Oslo-familj på deras populära konst.

En välklingande luta av enklaste modell blev ett av Signes främsta hjälpmedel i offentliga möten och vid enskilda hembesök. Musikaliskt och välsjungande tolkade hon frimodigt evangeliets budskap, som med framgång fortplantades till vän och fiende genom hennes ödmjuka och vänsälla väsen. Räckte inte det till för framgång att så avvärjande och hjärtligt bjuda på sig själv, delade hon frikostigt och generöst ut gåvor till fattiga och behövande ur sitt eget otillräckliga förråd. Det fanns alltid något som kunde komma en ännu sämre lottad till nytta. Sådan är hon fortfarande denna märkliga moder i sin alltid lika vitala tjänst för och omsorg om barn, barnbarn, barnbarnsbarn, grannar och nådessyskon praktiskt taget utöver hela världen. Ljusspridarskan mitt ibland oss för vilken vi framförallt tackar Gud. På själva Juldagen fyller hon 80 år!

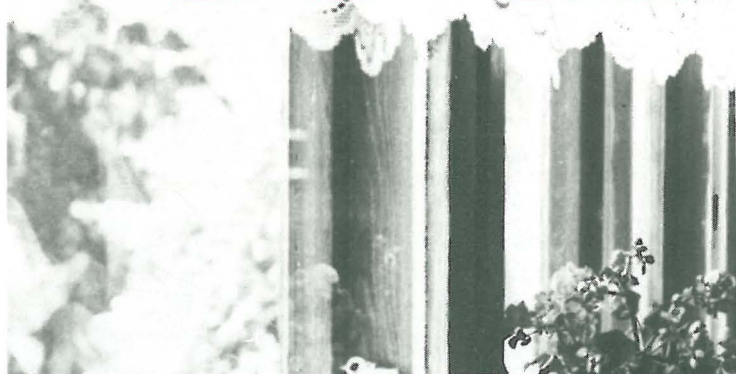
Man måste beundra hennes generation av pilgrimer och kristna pionjärer för deras sätt att umgås med bibeln såsom Guds levande ord och tillägna sig dess budskap. De människor vi såg upp till som föräldrar och föredömen läste inte bibeln såsom vanlig litteratur, de åt den och mättades av dess livgivande ord. På samma sätt som deras böneliv hade en helt avgörande livsuppehållande funktion, var det dagliga umgänget med Guds ord uttryck för en djup andlig hunger. De hade själva fostrats så, att denna tillförsel av andlig näring var värdefullare och nödvändigare än alla andra födoämnen, och det var den prioriteringen, som kom att forma timmermansfamiljens liv i helg- och söcken.

Deras religion hade väldigt lite med teorier, riter och ceremonier att göra. Andakter och betraktelser var förfinad religiositet bortom de mycket hårda livsvillkor, där nöden själv vanligtvis skapade sina genuina trosyttringar. Bön och bibelord genomsyrade hela tillva-

En ström av personer och händelser passerar revy ur minnenas album. Barnbarnsbarnen, Racer och Rebecka, blir kunnigt och engagerat invigda i spännande äventyr ur farfars mors liv.

Signe Imsen 80 år

Blommorna värdas och trivs i Signe Imsens färgsprakande fönsterkarmar. Att vederkvicka andra har varit något av ett livsprogram för henne.

Text: Arne Imsen Foto: Reino Jillker

ron, varför deras kristuscenterade religion var ett påtagligt sätt att vara, leva och verka i fördolda, enskilda och offentliga sammanhang. Här ligger deras livs stora hemlighet, som gav förmågan till koncentrerade insatser på vitt skilda områden. Det är otroligt vad mor och far orkade och hann med. Åtta barn, flera tiotal barnbarn och nästan lika många barnbarnsbarn med mågar, sonhustru och många andra släkt och vänner röner daglig välsignelse av mors och fars gudsfruktan. Långt in i ålderns höst skjuter föremålet för dessa gratulationer ständigt nya skott.

Det var Gud, som bestämde och ledde. Val av bostad, arbete och syskongemenskap låg i Guds händer lika naturligt och enfaldigt som det dagliga behovet av mat och kläder. Antingen det gällde höga och heliga uppdrag på Gran eller Stovner, i Årjäng, Kil, Stockholm eller Narvik föregicks varje uppdrag av en krisartad prövning. Det var denna tillitsfulla förtröstan till Guds faderliga omsorg som också ledde Signe och Georg Imsen till den lilla fastighet som snart blev deras. För Signe fanns det inget tvivel, och huset blev familjens egendom genom ett ekonomiskt under.

Det var en bergig och stenig tomt de anförtröddes. Som nybyggare med vision och obrutna krafter förvandlade de emellertid byggnad och tomt kvadratmeter för kvadratmeter med sina flinka händer. Föräldrar och barn fick solidariskt dela livets mödor i det hårda arbetet för odlingsbara arealer. Blomsterrabatter anlades med känsla och skicklighet. Uppfinningsrikedomen visste inga gränser då det gällde att förvalta av Gud mottagna gåvor. Uthus för husdjur och redskap restes. Hemmets två manliga medlemmar fick ta det huvudsakliga ansvaret för hemtransporten av matavfall

affärer och privata hushåll lämnade efter sig. Men allt detta mödosamma arbete, som förutom studier och mötesverksamhet fyllde tillvaron så fullständigt med innehåll, följdes av underbara skörd- och slaktdagar vid högtider då feststämningen inte visste av några gränser. Husmor med en arbetskapacitet som få förvandlade liten och stor till lyckliga medarbetare i ett oförlikneligt kompanjonskap utan några av de tekniska maskiner och hjälpmedel moderna hem betraktar som självklara och outhärliga.

Samma levande tro fick sin praktiska dokumentation vid tillkomsten av möteslokalen Betel på Stovner, ett monument som fortfarande bär friska vittnesbörd om pionjär- och genombrottstider, med Signe och Georg Imsen som outtröttliga banérförare.

Den stora barnaskaran växte upp och drog iväg åt var sitt håll men deras märkliga mor är kvar som samlande kraft för alla de utflugna. Den bostad makarna med egna händer och vändor uppförde under sin krafts dagar har blivit en fridens reträttplats för skingrade familjemedlemmar och medmänniskor. I bortåt ett decennium har Signe, sedan sorgebudet att maken helt hastigt hemförlovats nådde henne, ensam tronat i denna borg. Tomrummet, efter ett nästan halvt sekel långt lyckligt samliv, har nog nu och då känts försmäktande, men det är tydligt att kärleken lever kvar i fördjupade former. Skilsmässan är på något sätt överklig. Desto verkligare är det levande hoppet om återseende inom kort. Målet för hennes sista ansträngande insatser i tiden är att förbereda oss alla för den dagen. Må hon lyckas!

Högtidsdagen firar hon i sitt högsäte Nybrottsveien 5, Oslo 9, platsen Gud gav och som, enligt värdinnan själv, inte får överges! ■

Då blev jag förvandlad!

Av Diana Latitnen

Foto: Reino Jilker

■ Som barn fick jag tidigt höra talas om Jesus. Min mor var kristen. Hon tog mig och mina syskon till en söndagsskola, så jag har praktiskt taget varit i kontakt med kristna sen jag var född.

Så småningom flyttade vår familj till en annan ort och det blev naturligt att jag fortsatte att vara med i en kristen gemenskap. Till slut mognade det fram till ett personligt ställningstagande.

Jag var bara 11 år då. Det var ingen märkvärdig upplevelse, utan en förstånds- och viljemässig handling. Givetvis förde det med sig en enorm glädje, då man inte visste om man skulle skratta eller gråta.

Jag förstod att Gud hade skapat människan till att leva i gemenskap med Honom, men att människan valde att bli sin egen herre. Bibeln kallar det för synd. Gud sände då sin son Jesus Kristus som människa för att visa oss en väg tillbaka till Honom, genom att Jesus dog för oss.

För att göra ett hopp till nuvarande tid. När jag blickar tillbaka på de år som har gått sen jag blev frälst har det hänt mycket. Det har

varit både tårar och smällar men en sak har alltid varit bestående och det är tron på Jesus Kristus.

När jag blev kristen, så kom jag in i ett helt nytt sammanhang. Man föds in i Guds rike. Jag började upptäcka vem Gud var, vad Hans plan var för hela mänskligheten, nämligen att upprätta vårt förhållande till Honom, till varandra, till oss själva och till skapelsen. Det innebar att mitt liv fick konsekvenser. Man inte kan kompromissa, för Jesus talade om efterföljelse och omvändelse.

Jag förstod inte de här sakerna när jag var nyfrälst, utan kom till klarhet under senare år, när jag läst i bibeln. Det Jesus framhöll, det var en ny livsstil.

En tid var jag väldigt besviken på mig själv som kristen. Jag ifrågasatte vad bibelns ideal var. Jag gick på möten efter möten i olika församlingar och trodde jag skulle få möta Gud, på ett revolutionerande sätt. Men jag förstod senare, att det hela innebar att jag måste börja leva och handla på ett annat sätt än jag gjort tidigare. Gud har gett oss personligt ansvar, hur man förvaltar tid och medel.

Jag vet att Jesus inte är någon teori eller filosofi, utan verkligheten själv, sanningen som så många söker. Gud har förvandlat mig, och när man har kontakt med Honom genom bön, får man också svar. Jesus har gett mig en identitet och ett människovärde, då jag vet vem jag är och vad jag lever för.

Jag har mött många människor som kämpar för att överklaga den ena ideologin efter den andra, men deras kamp är bara uttryck för olika grader av egoism. När man ser på världen och samhället idag, ser man hur syndens konsekvenser tagit sig uttryck i makt, våld, orättvisor, materialism o s v... Jesus gick längre än så. Han dog för hela mänskligheten och ger oss evigt liv.

Jag har hittat det ursprung man är ämnad att leva för och kan därför möta verkligheten utan att fylla något tomrum med surrogat som inte har något värde. Det är det fullkomliga och sanna livet, att äga den kärlek som Jesus är.

Jesus sa: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utan genom mig."

